

Генечка Ворзельська

ЯНГОЛЯТКО В КУТИК ЧЕРЕВІКАХ

АЛФЕВІКА

Генечка Ворзельська

**ЯНГОЛЯТКО
В КУТИХ
ЧЕРЕВИКАХ**

Книга перша

**ЗЕЛЕНИЙ
• ПЕС •**

Київ - 2003

УДК 821.161.2-311.9
ББК 84.4УКР6-44
В 75

ВОРЗЕЛЬСЬКА, Генечка
В75 Янголятко в кутих черевиках: роман. – К.:
Джерела М, 2003. – 288 с.

Тримайтеся! У ваших руках справжня бомба. Твір на межі фолу.
На межі жанрів. На межі етики. І за межами фантастики.

Здавалося, неможливо вигадати щось нове. Все вже вигадано,
всі жанри випробувані, й письменники переписують одне одного.
Проте авторка сміливо кидає виклик усім канонам, усім грандам,
а разом і читачам. Бо тільки такі твори можна оцінювати за ве-
ликим рахунком. Бо тільки такі книжки мають шанс стати куль-
товими.

Про що ця книжка? Про війну, про смерть, про кохання. Про нас
із вами.

Можливо, це літературний комікс, а може – новий світ.

Але у будь-якому разі гарантуємо вам силу-силенну вражень. А
того іще вимагати від гарної книги?

ISBN 966-7831-45-0

© Г. Ворзельська, 2003.
© «Джерела М», 2003.

Частина перша

КРИХІТКА В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Я маленька, симпатична і сексуальна. Таке собі шлюбне оголошення на першій шпальті – «без комплексів і проблем із житлом».

Я сиджу в своїй власній кухні та чищу свій власний пістолет. Дівчинка-крихітка з цигарочкою, кавою у потертих джинсиках. Бракує лише фенічок на зап'ястки, дурнуватою песика та етюдника в кутку з чимось не менш зворушливим. На кшталт – «мертвих сніговиків».

Сором'язливе янголятко з великим пістолетом, і зовсім не через чоловічі комплекси – «моєму пістолетові годиться бути більшим», а тому, що він-таки має бути великим.

Ось мене викинули з авта, оце я заганняю кулю в живіт, а оце – б'ю. Дуже боляче, щоб він зігнувся, і я могла поцілити ногою в обличчя.

Маленьке янголятко у кутих черевиках.

Розділ 1

А він, дурненький, знаючи мене вісім років, призначив зустріч за кільцевою дорогою, уночі, – на щось сподівався.

Я приїхала до нього бульдозером. Великим оранжевим із двома червоними лампами на даху.

А він з одним зі своїх кам'яних воїнів стояв на узбіччі біля машини і вдивлявся туди, у темну далечінь, у сліпучі вогні поодиноких фар.

Із термосом перченої кави на задньому сидінні, з дощем, який так недоречно для них розпочався.

Відчинити дверцята, сховатися від дощу, підкріпитися кавою, зателефонувати дружині й сказати:

– Її ще немає.

– Як то немає?! – здивувалася я. – Невже я спізналася?!

Він смикнув рукою й упустив каву. Я зрушила ебонітову ручку, нахилиючи ковша та розрубуючи навпіл дах машини, і змусила його ховатися під сидіння з надривним: «А-а-а!!!», що перекривало скреготіння та брязкіт.

З неголосним: «Грр-рра-ахх!» – кам'яного воїна, затиснутого кермом, – воно вмить стало схоже на молодий місяць.

Тепер трішки назад, підняти машину на задні колеса, а тоді вперед, капотом просто в дорожню пилюку. Потім вирвати подряпаний дахом ківш зі шматками салонної шкіри на зубцях і зістрибнути на землю та підійти до них.

Я присіла біля вікна, схожого тепер на вузьку амбразуру, і запитала:

– У вас усе гаразд?

– Ха-х-ху-х-хи-и...

– Ви там ще живі?

АНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Він припав до щілини з іншого боку, наші очі зустрілися.

– Курва!

– Перепрошую? – я не розчула і тому взялася за пістолет.

– Ні-ні, – сказав він. – Це я не тобі.

– То у вас усе гаразд?

– Так.

– Ви не можете уявити, яка я втішена.

Я завжди тішуся, коли татусеві добре. Моєму вітчиму, що взяв мене з дитячого будинку.

Шкода лишень, що не можу зараз його поцілувати.

Та головне – у нього все гаразд.

Усе ще граючись пістолетом, я повернула до міста, але заховала зброю, щойно перша машина зупинилася поруч.

– Куди?

– До міста.

– Сідай, – голосом доброго опиря мовив водій. – Я не скривджу тебе.

– Авжеж. Не скривдите.

Мені завжди щастило на доброзичливих людей. Люди взагалі були добрими до мене. Надто, коли наставити на них пістолета й сказати: «Раз», – і попередити, що лічити далі не вмієш.

Славна крихітка в кутях черевиках. Маленький янгол смерті, що цілує холодну кулю.

Я, певно, соромилася б стриптизу, якби не Кінець Світу. Я могла б бути комусь вірною дружи-

ною, якби у чотирнадцять років не отримала вже десяту медаль за війну, за Армагеддон. Я облишила б куріння, якби не Апокаліпсис. Я була б зовсім іншою, якби не Іоанн Богослов: «І побачив я, що вона упилася кров'ю, і ніс її на своїй спині звір». Це про мене.

І, повіривши, вони мали мене за нечемну та ставилися зовсім не так, як я на те заслуговувала. Навіть цей водій, що спробував-таки мене задушити.

– Дякую, – промовила я, виходячи з авта.

– М-м-м-м-м, – промимрив він.

Мій пістолет, що ледь не вбив. Водій, що ледь не помер від інсульту. Купити цигарок і, спустившись у метро, розповісти про себе все. Хочете? Тоді я розпочну. І першими, про кого ви почуєте, будуть мої батьки: вітчим та названа мати.

Вітчим і мати – вони купили мене. Тато і мама – цих уже купила я, коли пішла від названих батьків.

Уперше я втекла у три з половиною роки.

Це було нескладно. Але й недалеко.

Я вийшла та й пішла собі. Світ виявляється неоглядний. Він не кіпчається за спорудами навколо нашого дитячого будинку. У ньому живе стільки людей! Там є навіть великий пес, який обнюхав мене та почалапав слідом.

Якщо йдеш поряд із собакою, ніхто не подумас, що ти сама по собі, навіть коли вдягнена по-сирітському.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Пес був чималий і, коли я стомлювалася, він лягав біля моїх ніг, чекаючи, доки я підведуся з бордюру та ми рушимо далі.

П'ять днів прямувала до краю землі, але так і не встигла дійти.

Вдруге я втекла років у п'ять.

Звила кубельце на даху, і птахи годували мене.

Коли виповнилося шість, один добрий стариган узяв мене до свого дому, наповненого книжками та духмяною хвоєю. Сотні новорічних ялинок обсыпалися там і встеляли підлогу, килими та сходи. Тисячі книжок уздовж стін, у коридорах, камінній залі, золото й оксамит шпалер.

Він читав уголос. Я слухала, намагаючись зрозуміти.

У сім років мене викрали.

Шість місяців у смердючому льоху на іржавому ланцюзі. Шість місяців їсти з підлоги й чути, як сопе блідий товстун, коли затягує трупи на стіл, а тоді довго їх розтинає.

Турботливі міліціонери.

Тепло ковдри із шафи в кабінеті на п'яťох. Тієї ж ночі назад до дитбудинку:

– Тобі буде добре там.

Можливо, мені там і справді було б добре, якби не зматеріалізувалися батьки, які взяли мене за доньку. Батько й мати:

– Янгол.

– Навіть схожа на тебе.

– Що?

– Мабуть, стане такою ж вродливою.

У величезній квартирі, серед неймовірно багатих друзів.

Сто репетиторів, шість мов, десяток комп'ютерів, черговий Кінець Світу, після якого я залишила їх.

У дванадцять я купила собі батька й матір, щоб було кому відвідувати батьківські збори. Сама намалювала табель, характеристику та довідку про те, що мешкаю у тій квартирі, яку я, власне, собі й придбала.

Мені потрібен був хтось, щоб на його ім'я купити житло, щоб заходив у мої двері; щоб заспокоїв сусідів, яким було несила винести мою самотність. П'яненко тато, мати з лантухом дрантя.

У п'ятнадцять зрозуміла: годі, мені вже ніхто не потрібен, і я не потрібна нікому.

Тільки бідному вітчиму – він досі не вбив мене лише тому, що інакше не довідався б, де гроші, які я поцупила в нього. Не багато – саме стільки, аби дозволити собі все.

А так я – маленька, симпатична та сексуальна. Дівчинка-поні у дзвінких черевиках.

Дим солодкий, а кава гірка.

Як чудово знову повернутися додому.

Розділ 2

– Як звати того ведмедика?

– У?

– З яким ти спиш?

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

- А, - посміхнулася я. - Іди ти.
- Чим хочеш займатися?
- Що?
- Я міг би погойдати тебе.
- А, - всміхнулася. - Не боляче?
- Ні-і-і, - застогнав він, тицьнувшись у сходи.

- Спокійно, - піднісши руки догори та відійшовши до стіни. - Я нічого не хочу.

- Дякую, - сказала я.

- Сто двадцять.

Пристойна ціна за такий.

- Можна помацати?

- Авжеж, - сказав він, скидаючи светра.

- А скільки коштує ніч?

- Триста.

- Поїхали, - сказала я, - вези.

У його квартиру з дурненькими дзеркалами на стелі. Аби потім підрахувати, що він оцінює кожен свій поцілунок рівно у дванадцять копійок.

Файно знову повернутися.

Файно вим'яти себе.

- То як кличуть того ведмедика?

- Не знаю, але коштує він суто умовні гроші.

Розділ 3

Тут я живу. Ось моя ванна. Ось туалет. Тут я сплю, цим я їм. А це покриваю лаком.

Файно це – рочепірити пальці та фарбувати нігті. Файно нюхати туш і робити очі ще більшими. Файно робити так, щоб губи блищали...

Це моє дзеркало, а у шафі можна зачинити десять борців сумо, якщо спочатку витягти з неї усі мої сукні.

Цю шубку підстригла я. Каблучку мені виплавили з кулі. Ось відбиток моїх губ. Лише схопив за волосся, лише вдарив обличчям об стіну. Ці плями довкола – його розбризканий мозок. Тільки б вивернутися, тільки б вихопити з його кобури пістолет, тільки б приставити йому до підборіддя.

Колись я зроблю тут ремонт і, наклеївши веселкові шпалери, зроблю з цієї кімнати дитячу.

Колись мене поховують, і юрба вдів та сиріт стануть у чергу, щоб потанцювати на могильній плиті: «Тут спочиває Крихітка. Нам її не шкода».

А це – книжки. Я їх читаю. Це – вже прочитані.

Усе. Таємниці закінчились. Я розповіла все. Окрім того, як, прокинувшись того ранку, закурила і радісно засміялася:

«Риби – я ловила їх у блакитній воді – до несприятливих змін».

«Весілля – моя сукня була з мережива – побачити навіч похорон і мерця».

«Дерево – гілки дряпали об вікно – несприятливий знак щодо будь-яких справ».

Я відкинула сонник:

Файно... Навіть не подивилася, що означають «ніч», «пісок» і «безлюдні будинки».

– Мені є біля чого заходитися!

Татусю, невже вам не сподобався мій бульдозер?
Мамуню, вам більш не треба плескати мене по щоці та примовляти:

– Дитинко, ти сама все зрозумієш.

Де ж ви? Якби знали, що чекає на вашу названу дочку, донечку, ластівочку.

І, вчепившись у зубну щітку, я кажу:

– Файно!

Мені подобаються ледь помітні збрижки, коли я зморщую свого малюсінького носика. Файно буде побачити похорон. Файно побачити мерця.

Моя мачуха ходить вночі на цвинтар. Біля старих хрестів, на розбитому надгробку, прекрасна у своїй наготі, вона викликає різну нечисть. Вона стогне, обхопивши її ногами. Вчепившись руками в хреста, увіп'явшись нігтями в різьблений камінь. Вигинається з криком:

– Так!!!

Мій вітчим виголює скроні.

Його книги стікають кров'ю, хоч там самі лише цифри – за ними гроші, що тепер належать йому.

Я стояла у кривавій баюрі. Мені довелося розтягати купу заляклих тіл, щоб дістатися комп'ютера, – там був його рахунок.

Пароль – ім'я першого з убитих ним. П'ять літер, двоє найманих убивць, чотири кулі. Тричі натиснути «Enter», а потім розкидати супутників, котрі зберегли для мене все, що можу донести.

А ще я купила нові набої. Вони лишають у тілі тридцятисантиметрові отвори.

- Дитинко, – сказав вітчим, – міняймося.
- Ні.
- Навіщо тобі гроші?
- Так, – сказала я.
- Ти хочеш, аби я...
- Хочу.
- Мені доведеться...
- Файно.

У неї – біле волосся смерті. У нього – пусті очі.

Тепер я ніколи не скажу «файно», бо тільки добрі дівчатка потрапляють до раю.

Розділ 4

Я хочу потрапити до раю, тому завжди виконую обіцяне. Варто вам лише попрохати про щось і запитати:

- Зробиш?
- Так.

І якщо я погодилася, ви можете покластися на мене.

Наприклад... Що ж я можу зробити для вас? А... А! Придумала. Наприклад, ви скажете:

- У мене обмаль часу, а від точності виконання залежить усе. Він чекатиме на тебе в ресторані. Це його фотокартка, ось – фото кейсу, який буде в нього в руках. Запам'ятала?

- Я можу взяти це собі?

- Гарзд. Але спали, коли справу буде зроблено.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– До ресторану, – кажу я таксистові.

Попільничку і меню. Я читатиму.

Почну зі свого улюбленого розділу – «десерти».

Затишний ресторанчик. Бірюзовий крохмаль скатертин.

Він прийшов за півгодини. У рипучих черевиках, надзвичайно гладкий. При дуже важкому годинникові.

Очі його не завважили мене. Я посміхнулася.

Сів за стіл до мене спиною та попросив:

– Склянку соку. Води з льодом – і вже після цього поїсти. П'ять таць зі стравами. Майже все меню напам'ять.

Я поглянула на його фото й відзначила, наскільки він схожий на себе.

– Рахунок, – попросила я.

Підвелася та підійшла до Товстуна.

– Здоров.

– Угу, – сказав він, виймаючи з рота виделку.

– Можна?

– Сідай.

– Мене прохали, – додала й показала йому зображення кейса.

– Бери, – дозволив він, підсуваючи ногою кейс. – Запам'ятай адресу. Відвезеш – і тобі заплатять. Там.

Я пішла до виходу. повз швейцара, якому довелося сказати: «Дозвольте», – перш, ніж він відчинив мені двері.

А коли приїхала по гроші, попрохала таксиста:

– Дочекайтеся мене, будь ласка.

Але двоє здоровених чоловіків почали в мене стріляти.

Один – із під'їзду, прикрашеного головою лева, – справжній Кіт, тільки добріший, другий – від засипаної листям лави.

Мене скривдили.

Отож, навіть простреливши одному коліно, а другому – плече, я не могла пробачити їм, бо мене обдурили.

Таксист утік. Я зламала пігоць. Грошей не віддали.

Але мені було кому поскаржитися, мене було кому захистити.

Він мені навіть залишив ключі від своєї квартири.

Отак!

Розділ 5

У мене немає плюшевих ведмедиків, я їх не люблю. Немає чоловіка, мужчини взагалі дратують мене, ті, що приходять на одну ніч. Я люблю лише Вовка.

Хто такий Вовк?

Вовк – це Мاسя. Вовк – це Вовк.

– Спиш? – запитала, сідаючи в крісло.

– Так, – сказав він.

– Тебе не будити? – додала, вгледівши його очі – каламутну зелень за щільною завісою чуба. – Приготувати тобі сніданок?

У його квартирі, в його переповненому кістками відрі, серед його сміття та цигаркового попелу мені так подобалося, що я ладна була залишитися тут назавжди. Бо можна не роззуватися, можна спати цілісінький день.

Порожній холодильник, повна мийка брудного начиння.

Зрозуміло, я вирішила трохи навести лад. Чи могла я не виправдати сказане ним «угу»?

Умостившись із ногами на стільці, я підтягла до себе телефон і промовила:

– Здоровенькі були.

– Здрастуйте. – була відповідь.

– Прийміть замовлення.

Як працьовита бджілка, чудова хазяечка, щира та вірна дружина, якою не судилося стати, я наказала прибиральницям, що прийшли, витерти мій стілець, а розсильним з ресторану – не давати до столу свічок та соусу чилі.

– Все, – сказали жінки, знімаючи фартухи.

– Дякую, – відповіла я, балуючи себе філіжаночкою кави.

Ми, домогосподарки, іноді дозволяємо собі поніжитися. Надто, коли дуже стомлюємося.

Вовк прокинувся за дві години й сказав:

– Супер, – узяв із тарелі прозору рибинку, задер голову і, не розжовуючи, проковтнув.

– Здоров, – мовив Вовк.

– Здоров, – відповіла я.

– Що сталося?

– А коли приїхала по гроші, два мугирі хотіли мене вбити.

– Дай мені десять хвилин, – попрохав він.

Краватка, дві кобури під пахвами, костюм, зачесана до кістяного блиску чуприна. Ідеально рівна спина. Мільйонер, що читає Канта. Тамплієр Мася позирнув на мене.

– Викликати таксі?

Вовк відставив філіжанку та сказав:

– Я сам поведу.

У авті повно співаючих негрів.

В офіс до тих, хто просив забрати у Товстуна коричневий кейс.

Блідим посланцем Смерті, крізь мертвих охоронців, повз убитих ним секретарш.

Хто встигне допити свою каву? Хто добіжить до вікна? Хто зможе вигукнути: «Не треба»? Хто заволає: «Ні!»

Довгим коридором у відчинені ногою двері.

Пах-пах-пах.

Зеленооким звіром на ймення Вовк. Чумою й вогнем. Димом пороху. Два пістолети з-під розхристаного піджака.

А потім в останньому отворі влучити одному в коліно, відстрелити другому пістолет разом із

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

рукою. Навпростець до вас, до тих, котрі питали: «Зробиш?» – і так підло ошукали мене.

В офісі тих, хто прохав мене взяти у Товстуна кейс і віднести його до...

– Ми...

Бідолашні, вам було так боляче. Ви бачили свою кров, і це лякало.

– Ми...

– Ви обдурили мене, – сказала я вам.

– Ми...

– Між нами все скінчено.

– Ми...

– Я гадала, ви інші. Не такі, як решта.

– Бувай, – сказав Вовк.

– Бувай, – відповіла я. – Ти був класний. Втілена смерть.

Чи сказати:

– Найкращим?

Чи просто їду до Пса? Він теж захищає мене, що-правда, інакше, ніж Вовк.

Розділ 6

Пес-Песище Розбитий Носище.

На стінах зображення вбивць та розтерзаних ними жертв. Мапа річки, мозаїка міста на її покрайних каналах берегах. Кавник, пакунок з вечерею на підвіконні. Послаблений вузол краватки. Засукані рукави сорочки. Кобура під пахвою.

– Двоє мугирів намагалися вбити менс, коли я приїхала по гроші.

– Зрозумів, – відповів. – Гаразд, я допоможу тобі.

Добрий міліціонер.

Для початку він виправить усе, що накоїв Вовк.

Він поїде в офіс, повний мертвих людей, і огляне його. Обведе крейдою тіла. Відвезе до моргу, щоб потім ходити поміж малюнків на слизьких від крові килимах та розмірковувати:

– Вони прийшли звідти. Тут їх ніхто не знав. Чоловік і жінка. Вона не вища за метр шістдесят, він – приблизно метр вісімдесят п'ять.

Розумний, надзвичайно розумний Пес. Завжди все знає. За незотлілою крихтою порошу він передбачить майбутнє вбивці, котрий залишив її.

– Жінка була молода, чоловік – дуже розлючений.

Відшукає трьох свідків – під столом, у коморі та на трубі за вікном і, ніяк не виказавши того, що вже знає, він почує:

– Жінка була молода, чоловік – розлючений. Вони вбили всіх і пішли.

– Ви бачили їх, – зауважить Пес, – тому вам доведеться поїхати зі мною.

І відвезе їх у свою Кримінальну Міліцію, до величезного сірого будинку з довгими темними коридорами та нескінченними дверима, що ніколи не відчиняються.

Він мовить до свідків:

– На кожного, хто скаже хоч слово неправди, чекає в'язниця, – а потім зробить так, що складений

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

ними фоторобот Вовка буде схожий на половину чоловіків у місті. Він подарує мені папірець, на якому кожен свідок напише:

«Жінка? Жодних прикмет, крім того, що вона була молода».

«Молода?»

«Геть дитина».

Який чоловік зможе описати жінку, якщо не мріяв про неї впродовж свого життя? Класна? Супер? Отакі очі?

Я зміню помаду, і вже на завтра ви не впізнаєте мене.

– Зробиш?

– Так, – скаже Пес.

Бо в чемних хлопчиків теж є свій рай.

Навіть, якщо вони міліціонери.

І коли він відпустить свідків, а в опечатаний та відмитий від крові офіс в'їде нова фірма – торговець коричневими кейсами, які слід забирати у товстунів, отих, що люблять воду з льодом, Пес вислухає мене й скаже:

– То коли ти прийшла по гроші, двос мугирів спробували вбити тебе? Гаразд. Давай спочатку: хто і про що тебе попросив?

Він та його друг Залізний чоловік. Пес єдиний, хто має друзів.

У машині зі слідами куль вони поїдуть в офіс людей, що ошукали мене. Їх не чекатимуть. Вони та два десятки молодиків з автоматами та в чорних масках.

Вони виб'ють двері, вони загорляють:

– На підлогу! Це міліцейська операція! Усе, сказане вами, може бути використане проти вас!

Потім покладуть долілиць охоронців та переляканих секретарок. Відшукають усіх до одного клерків (навіть під столом, у коморі та на трубі за вікном) і вишикують уздовж коридора.

Хто встигне допити каву? Хто добіжить до вікна? Хто зможе вигукнути: «Не треба»? Хто заволає: «Ні!»

Довгим коридором, заповненим клерками очима в стіну, до останніх відчинених ногою дверей.

А там двоє:

– Що це означає?!

– Ви відповісте за це!

– Відповімо? – запитає Залізний Чоловік.

– Так, – кивне Пес і почне творити дива.

Накаже обшукати офіс і знайде там пістолети:

– Ваші?

– Ні.

– Авжеж, – кивне він.

Потім знайде комору з коричневими кейсами та пакетами білого порошку.

– Це провокація!

– Авжеж, – кивне він.

І коли Пес виведе тих ошуканців на вулицю, до заґратованого фургону, вони побачать мене. Я стоятиму неподалік і привітно махну їм рукою:

– Не сумуйте, я постараюся дочекатися вас.

Ба навіть знайду адресу в'язниці, де вони скнітимуть упродовж найближчих двадцяти років,

і напишу їм листа. Можливо, й два листи: одного з Парижа «Крихітка за столиком манюсінької кав'ярні. Верхівка Вежі над дахами», а другого звідкілясь із теплих островів Раю «Крихітка в шезлонгу. Біла піна моря біля ніг».

«Мені зле без вас, – напишу. – Я сумую. Чи стрінемося колись?»

Я нікого не обдурюю і не люблю, коли дурять мене. Адже в мене є не тільки Вовк і Пес. А ще й Дикий Кіт.

Розділ 7

Кіт. Величезний пустельний хижак. Його низький голос у телефонній слухавці. Його «забудь» на моє скривджене «вони ошукали мене».

– Ввімкни комп'ютер, – скаже Кіт.

Увімкну та побачу на моніторі банківський рахунок чоловіків, що обдурили мене. Я не люблю їх саме через те, що вони поводяться нечесно.

– Бачиш? – запитас Кіт.

– Так, – скажу я, вдивляючись у рядок багатозначних чисел.

– Ти дуже розлютилася на них?

– Дуже, – відповім. – Дуже й дуже.

І тоді, аби втішити мене, Кіт перетворить їхній банківський рахунок на мій, узявши за це всього тридцять чотири відсотки.

Я дивитимусь, як миготять цифри, як в одній частині екрана перетворюються на нуль, а в іншій, підписаній «Капітал Крихітки», – наближаються до безміру.

Врешті-решт вони зупиняться.

«Нуль». «Купа грошей».

– Дякую, – скажу я Котові.

– Не сумуй, – заспокоїть він. – Будуть інші. Багато-багато інших.

Вони вийдуть із в'язниці жебраками, старими каліками.

Нечемні хлопці потрапляють до пекла. Ще до того, як їм судилося вмерти.

Мені буде зле, і я напишу Псові:

«Допоможи».

Буде боляче, і мій комп'ютер надішле Вовкові:

«Рятуй».

Навіть якщо мій світ візьметься кригою та вкриється снігом, Кіт дізнається:

«Мене вже немає».

Я не люблю плюшевих ведмедиків. Тільки живих звірів.

Іще є Зламаний Робот, але він з'явився вже по тому, як мені наснилися риби, весілля та дерево, і я сказала собі:

– Приємно повернутися додому, розуміючи, що день не прожитий марно.

Розділ 8

Риби – до несприятливих змін. Весілля – до мертвого. Дерево – поганий знак. Мені було надчим замислитися.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Закрутивши і поставивши в ряд останнього тюбика – вишневі пахощі, багряний блиск, – я зирнула на себе у дзеркалі. похвалила:

– Молодця.

Та вирішила чекати, стуливши колінця, поки доля постукає до мене.

Вона прийшла з гамівною сорочкою. Без попередження. Просто виламавши двері.

Я тільки й устигла, що вдарити по клавіші, аби засвітився монітор комп'ютера. Я набрала повідомлення Псові:

«Допоможи!»

І Вовкові:

«Рятуй!»

А тоді вистрілити у свій комп'ютер, аби ті, котрі прийшли до мене, ні про що не дізналися.

– У вас кров, – зауважив таксист.

– Де? – здивувалася я.

Мій рукав був замазаний кров'ю. Де ж це я могла забруднитися? Коли дивилася на мерців?

– Не турбуйтеся. У мене є серветки, – відповіла. – Я витру її всю.

Одинадцять чоловіків та горлаючий вітчим:

– Швидше! Вона уб'є себе!

Семиголовий звір із десятьма рогами влаштував для мене ще один Кінець Світу.

– То віддасиш мені гроші?

– Ні.

– Ну, то давай я тебе поцілую, бо дядечки послішають.

Я стояла в отворі дверей. Між нами коридор – двадцять метрів, що їх іще треба здолати.

Двадцять метрів.

– Хлопці.

Мій прудкий пістолет.

– Я рада вас вітати.

– Пах!

Мій улюблений коридорчик. Картини, вішалка, полички, мої вітражні двері. Шкода псувати їх, але навпроти стоять одинадцять розлючених чоловіків: п'ятеро мисливців, лікар та ще п'ять санітарів!

Перший звів пістолет, і я вистрілила:

– Пах!

– Татусю, а чому ти без адвоката, без мами та судді?

Я стріляла у стелю, і половина з них упали.

– Чудово! – сказала я. – Граємось у кегельбан!

Одинадцять кеглів у кінці довгого коридору.

– Пах! – знову ні в кого не влучила, але вибила сім із дванадцяти.

Вони вирішили, що я жартую, підвелися та ступили крок уперед. Мисливці дістали пістолети, а обличчя лікаря налилося кров'ю.

– Ти в жилеті? – поцікавилась я.

Перший кивнув, і тепер уже я вистрілила в нього:

– Класний жилет.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Його відкинуло до задніх, а з живота посипалися уламки титанових пластин.

– А ти? – запитала я в другого.

– Теж, – відповів він.

– Ти певен?

– Па-пах!

Але вони розступилися, і куля вилетіла крізь відчинені двері.

А потім там, у дверях, з'явився мисливець із величезною рушницею, і величезна куля з пресованої чорної гуми вдарила мене в груди, відкидаючи до стіни.

Якби там був рояль! Як заgrimів би посуд, коли б там стояла шафа!

Величезна чорна куля вдарила мене в груди, і все довкола стало чорним.

Я знетямилася.

– Ну? – запитав вітчим.

– Боляче, – сказала я.

Мене підняли у зв'язаній сотнею вузлів гамівній сорочці, відібрали в мене пістолета.

– У тебе кров.

– У мене є серветки.

– То віддасиш мені гроші? – запитав вітчим.

– Ні, – відказала я.

– Я знав, що ти зламаєш комп'ютер, я знав, що ти скажеш «ні». Я знав, що мені доведеться тебе лікувати. Так, лікарю?

– Авжеж, – відповів той. – Вона намагалася вкоротити собі віку, отже – вона хвора.

– Я розповідала тобі про Вовка? – запитала я.

– І не треба. – сказав мені вітчим. – Їх нікого немає. Вони всі мертві.

Пес почує мене – моє «Допоможи!»

Вовк примчить до мене, адже я послала йому «Рятуй!»...

Вітчим реготнув і кинув мені під ноги телефон Пса з моїм «Допоможи!» на тріснутому екрані, він реготнув і кинув мені під ноги телефон Вовка з моїм ним не прочитаним «Рятуй!», залитим легеневою кров'ю.

– Їх нікого немає, – сказав він.

– Вони в раю? – запитала я.

– Мабуть.

– Їх немає...

– Але є я, – спробував утішити мене вітчим. – І є лікар. Лікарю!

– Дівчинку треба лікувати.

– Звісно. І ви навіть знаєте від чого, – сказав вітчим. – Давай я тебе поцілую, бо дядечки поспішають.

Зв'язаною лялькою я падаю вперед, варто було тільки потягнути за один вузол на мені.

– Тепер ми будемо бачитися часто, – сказав вітчим.

– Я мріяла, – мовила я. – Невже... Господи, дякую тобі...

– Тепер ми будемо бачитися часто, – сказав вітчим.

– Я мріяла, – мовила я.

– Я теж мріяв.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Нам краще поїхати, – сказав мисливець.

– Їдьте, – сказала я.

– Давай я тебе поцілую, – мовив вітчим, – бо дядечки поспішають.

Розділ 9

Перша ніч у божевільні. В палаті – метр на два. Вони прив'язали мене, вони влили в мене якоїсь гидоти, вони хотіли, аби я спала. А я лежала і слухала вітер. Я слухала шум гілок.

Маленька дівчинка в грубених ременях. Я змогла виборсатися, але не зуміла скинути довгої сорочки, тепер єдиний мій одяг – величезний балахон, що обплутав мене завузлованими рукавами.

Троє грат? Навіщо так багато?

Троє грат! Зробіть мене водою! Зробіть мене стеблом! Прорости, витекти і опинитися там.

Вовчику-братику! Песику-братику!

Лише сосни погойдують верхів'ям. Лише вітер і місяць у хмарах – набрякдю пикою п'яниці, сірими плямами довкола очей.

– Дитиночко, – сказав Місяць. – Життя – це чистісінька нісенітниця. Дитинко, – він не сміявся. – Що для тебе пістолет? Мій був великий і тяжкий. Завжди з собою. Де він зараз, ти знаєш? Я виміняв за нього трохи вина.

– Якби в мене був пістолет, я була б вільна.

Коли б самотність була привидом, якби ж то страх можна було помацати рукою... Щойно вони

побачили, якою ти народилася, вони створили тугу і позбавили глузду все, у що ти можеш вистрілити.

– Старий п'яниця, – сказала я.

– Молода дурепа, – озвався він.

– Іди до біса.

Він одвернувся до іншого вікна, і я почувала:

– І про що ти думаєш? Звісно. Розітни себе. Випусти із себе біль.

Я почувала, як він запитав у відповідь:

– Ти потерпиш?

– Авжеж, – сказав Місяць. – Потерплю. Давай.

Він завив, і відразу ж по всій лікарні сотнею божевільних голосів заволали інші безумці. Дикий хор біснуватих, пісня, що змусила Місяць усміхатися та мружитися, – він діставав задоволення від купання в чужому болю.

Я народилася в пеклі? Дивно, але чому тільки я?

Можливо, я падучий янгол? Так, я буду янголом, з великими чорними крильми за спиною.

Любий татусю! Ось уже вісім разів поспіль ти робив мені всілякі капості, а я все одно люблю тебе. Я пробачала тобі стільки, що ти вирішив – рано чи пізно я скажу тобі «так».

– Ні, таточку, ні й ще раз ні.

Хочеш, я зроблю з цієї божевільні велику ватру? Гаразд. Хочеш, щоб лікар із червоним обличчям кидав слухавку, коли ти телефонуватимеш йому? Я можу. Хочеш, я стану божевільною та твої лікарі лікуватимуть мене? Я можу зробити й це.

Усе, що скажеш. Аби ти був задоволений мною.

Я залізла назад у своє реміняччя та заснула усміхнена, давши змогу їхнім отрутам заколисати мене.

Розділ 10

Уранці мене розбудили й покинули настіж двері палати. Роздивитися навкруги, пройтися довгелезними коридорами – від запаху їжі до запаху нечистоти та ліків.

– Доброго ранку.

– Здорові були.

– Ми раді бачити тебе.

Поки мозок іще чистий. Поки мозок ще не прокинувся.

Однаково вдягнені, однаково заспані, вони стали однаково божевільними, щойно відчинилися дальні двері та зайшов черговий лікар. Не той, котрий віз мене, інший.

Вони виходили з палат, вони ховалися під стільцями, пригвинченими до стін. Божевільні. Вони жили в собі, маючи всіх довкола за частину себе. За продовження своєї хвороби.

Самітники. Стомлені домогосподарки. Ті, що вили вночі. Вимахували руками. Зчищали із себе луску.

– Умиватися! Умиватися! Умиватися!

Ґрати на дверях, ґрати на вікнах. Але ж я не стала водою.

– Ліки! Ліки! Ліки!

Лише один поверх у величезній, захищеній в дикому лісі лікарні. З палати до палати, од вікна до вікна, щоб побачити ліс, паркан та кілька машин біля головного входу.

– Снідати! Снідати! Снідати!

Дбайливо, під лікоть, мене всадили за стіл до величезного Робота, зламаної Бойової Машини.

– А, – мовив він.

– Доброго здоров'я, – відповіла я.

– А.

– Так. Справді класно.

– Е.

– Це він сказав «ні», – пояснила мені жінка, що принесла чай.

– А «а» – це він сказав «так»? – здогадалася я. – А?

– А, – відповів Зламаний Робот.

– Умиватися! Умиватися! Умиватися!

– До палат! До палат! До палат!

– Обхід! Обхід! Обхід!

Розділ 11

А цей Лікар був саме той, хто прив'язав мене до ліжка, хто зробив мені укол, хто привіз мене сюди. Вчора. Учора ввечері.

- Як там мій татусь?
- Він сумує через те, що ви трапили сюди.
- А мама?
- Вона теж засмучена.
- А ви?
- А я лікуватиму вас.
- Де гроші?

І, вдаючи з себе Зламаючого Робота, я відказала йому:

- Е-е-е-е.

У його катівні з гаками попід стелею, з чорною кров'ю у шпаринах підлоги два санітари посадили мене на електричний стілець.

Еге ж, я зовсім забула сказати – іще тут були санітари!

Клейкими бинтами прив'язати мої руки до поручнів, надягти на ноги іспанські черевики і покласти на вогонь довгі тонкі голки.

- Під нігті? – залитала я.
- Облиште, – сказав Лікар. – Я просто хочу поговорити.

І він почав:

- Ви вкрали батькові гроші?
- Я вкрала батькові гроші.
- Ви розумієте, що так чинити негоже?
- Я не розумію, що так робити негоже.
- Вам доведеться повернути все, що ви взяли.
- Та ну? – сказала я.

– Я вилікую вас, – сказав він.

– Починаймо.

– Метода з жовтих газет?

Але він вдав, що не чує, став переді мною і взявся робити паси руками:

– Ти чуєш лише мій голос. Нічого, крім мого голосу. Світ перестає існувати. Тільки мій голос. Лише він у твоєму мозкові. Лише він є для тебе сенсом. Ти чуєш тільки мене. Не бійся. Я не бажаю зла. Я хочу, щоб ти була щасливою.

Монотонно і дуже повільно.

– Ти робитимеш тільки те, що я накажу тобі. Ти радо коритимешся моїм наказам. Ти будеш щасливою, виконуючи їх. Ти знайдеш спокій і ясність, сенс і щастя, якщо підкоришся і слухатимешся мене.

Його голос заколисував, огортав теплою хвилею.

– Ти заплющуєш очі. Тобі хочеться спати. Ти мрієш про сон і спокій. Ти чуєш мене. Але ти не можеш керувати собою. Ти не можеш робити нічого, якщо я не звелів тобі цього. Ти робитимеш тільки те, що скажу тобі я.

Я навіть не могла кивнути, аби показати, що чую його:

– Ти будеш чемною дівчинкою. Ми вилікуємо тебе. Ми зробимо все, щоб тобі було добре. Ти чуєш тільки мене. Зараз ти станеш щасливою, адже настав час виконувати мій перший наказ.

Голова очищалася, у ній був тільки він. Тільки його голос.

– Де гроші?

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Лікарю, – сказала я. – Перепрошую, мені здається, що у вас не вийшло. Мені можна розплющити очі?

– Умиватися! Умиватися! Умиватися!

– Обід! Обід! Обід!

Зі мною знову сидів Зламаний Робот:

– А, – сказав він.

– Дякую, не хочу, – сказала я, відсуваючи від себе його суп.

– А! – він опустив брови.

– Якщо лякатимеш мене, доведеться пересісти, – я озирнулася. – Он до того.

Той був слинявий, переляканий і, безперечно, божевільний.

– Е, – сказав Зламаний Робот.

– І твоєї котлети не хочу, – сказала я.

– У? – запитав він.

– Не хочу і край, – сказала я. – Їж давай.

– А-а-а, – протяг він.

– Але мені приємно, що ти піклуєшся про мене.

Розділ 12

А тоді за мною прийшов санітар і сказав:

– Агов, ходімо.

– Ви мене відпускаєте?

– Ні, – сказав він і повів мене у величезну кімнату, де вже було двадцять безумців у таких самих, як і на мені, сорочках.

Тут геть усе було залите фарбою. Різнобарвними яскравими плямами. Навіть віконне скло.

Розплутавши кілька вузлів, санітар вивільнив мою руку та поставив мене перед мольбертом, перед полотном із сотнею намальованих одна поверх одної картин.

– Терапія, – сказав він. – Лікування.

Він тицьнув пальцем у мольберт і сказав:

– Малюй.

– Що? – спитала я.

– Що хочеш, – сказав санітар.

– Що? – запитала його дівчинка із сірим обличчям.

– Що хочеш.

Вона намалювала лише одну цятку. Малесенький слід птаха на білому снігу полотна.

До божевілля вона була чемною дівчинкою. Вона жила разом із мамою, вчила уроки і, хоч викладачі в музичній школі не приховували того, що марнують свій час на неї тільки заради грошей, усе одно ходила туди – адже мама тішилася з цього й відмовляла собі в усьому заради цих уроків. Вона терпіла їхнє презирство і не заздрила подругам, коли ті кепкували:

– А ти влітку на дачі?

– Так, – відповідала, хоч насправді ніякої дачі не було, і все літо вона скіла на своєму другому поверсі, в однокімнатній квартирці за саморобною ширмою.

Але одного разу божевілля повело її геть із дому. Воно звело її з такими самими, як вона, і з тими, хто був гіршим за неї. Її гвалтували, вона захлиналася

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВІКАХ

вином, яке вливали їй у рот, їй дали спізнати «Г.Р.», її забирали спати до вагонів на запасних рейках і в квартири до господарів, що кудись виїхали.

Так вона прожила рік, стала жінкою, нещасною матір'ю, вдовою і передчасно постарілою водночас.

Не лише я народилася в пеклі. Не лише я приречена на вічні муки.

Я намалювала Лікаря, що плигає з пагорба на пагорб через палаючий обруч по квітах, схожих на плями фарби.

– Вам сподобалося? – запитала я.

– Дуже, – сказав Лікар.

– Тепер я здорова?

– Ні, – сказав він, і знову почав мене лікувати.

– Так, – сказав Лікар. – Ви самі навели мене на думку залишити вас тут назавжди.

– Та ну, – сказала я, – Ви сумуєте через те, що не вийшло з гіпнозом? То давайте я знову заплющуся, і ви спробуйте ще. Я намагатимусь зробити все, що ви захочете. Тільки не примушуйте мене роздягатися і говорити про батькові гроші. Адже це – сімейна таємниця.

– Ні, – сказав він. – Ви зробите все, що хочу я.

– Добрий-добрий Лікарю, – сказала я. – Звісно зроблю.

– І знаєте чому? Тому що тільки безумні непідвладні гіпнозу.

Першої ночі я розмовляла з Місяцем. Першого дня Лікар намагався, щоб я повірила у його всесилля.

Приклеївши мої повіки кудись до брів, він блимав просто в очі швидкими спалахами світла, що проштрикує мозок:

– Ти чуєш лише мій голос! Ти чуєш тільки мене!

Затиснувши мою голову обіруч, він намагався втокмачити мені у скроні:

– Є тільки мій голос! Більше нічого!

Простромивши мою шкіру голкою, він вводив у мене отруту і сподівався, що я засну.

– Вечеря! Вечеря! Вечеря!

– Досить. Розв'яжіть її.

– Дякую, – сказала я.

– Завтра ми знову зустрінемося.

– Прокинуся раніше, – сказала я. – І чекатиму.

Розділ 13

Другого дня:

– Тільки мій голос... Тільки мій голос...

– А.

– Сніданок! Умиватися! Обід!

Третього дня:

– Прокидатися! Умиватися! Сніданок!

– Тільки мій голос...

– Ага.

Четвертого:

– Тільки мій голос...

І врешті-решт:

– Я зламаю тебе!.. Я знайду спосіб!

– Дай-то Боже, Лікарю, бо знаєте, на вас було страшно дивитися...

Розділ 14

– Ти примушуєш мене робити боляче, – сказав Лікар.

– Розумію, – сказала я.

– Ти не така сильна, щоб я здався.

– Не жалійте мене, – попросила я. – Робіть, як знаєте.

– Ах ти погань! Ти ще не знаєш, що на тебе чекає!

Знаю – вночі прийшли санітари.

Їх було тут повнісінько.

Двоє стали біля ліжка, забувши прив'язати мене. Прокинулася я від диму десятка цигарок, які вони викурили.

– Цить.

– Зрозуміло, – сказала я.

Один затулив мого рота рукою, а другий стягнув ковдру. Я вдячно кліпнула і вдарила ногою йому по голові.

Він прикусив язика, яким збирався лизьнути мене, і по губах потекла кров.

Долоня на моєму обличчі смерділа, тому я не вчепилася в неї зубами. Замість цього я засунула руку під ліжку і, підхопивши важкий нічний горщик, ударила його. По голові. Так сильно, що горщик відскочив у куток, а санітар пустив очі під лоба.

Підібгавши ноги, я перекинулася через спину, присіла на подушку, подивилася на того, котрий усе ще стояв.

– А ваш товариш упав, – сказала я.

Він кивнув, злизавши з губів кров, і мені довелося перестрибнути через бильце ліжка та добряче упертися в підвіконня, щоб другим бильцем притиснути санітара до стіни.

– Вам боляче? – спитала я і ледве встигла підобгати ноги, коли він таки відштовхнув ліжку й кинувся до мене.

Раз, два, три.

Найважче було повитягати їх у коридор.

– Як спалося?

– Чудово. Дякую.

– Справді?

– Так, – сказала я.

Розділ 15

Мій добрий Бойовий Робот приніс мені сухарик.

Мій Добрий Лікар спробував зламати мені носа.

Вони вирішили вилікувати мене працею. Це називалося трудотерапією.

Нас вивели в огорожений бетонним парканом двір, до величезної клумби, і, підбивши під коліна, змусили плазувати навколішки та вибирати з землі біле коріння трави, плазуючи серед останніх осінніх жоржин.

Поряд зі мною рачкував чоловік. Щойно вітер починав гойдати голівками квітів, він запитував:

– Вона повернеться до мене?

– Так, – кивали квіти.

– Ні, – заперечували інші, похитуючись з боку на бік.

Йому було сорок, як дружина пішла. Він кохав її. Він зрозумів це, коли спорожніла квартира, коли, повернувшись з роботи, він поставив на долівку пакети з їжею і зайшов до кімнати. Ані записки, ані телефонних дзвінків. І він, покинувши все, два тижні намагався знайти її – витрусив на підлогу відро зі сміттям і склеював сторінки записника, оті що їх вирвала дружина, коли вирішила розпочати нове життя.

Він був певен: вона пішла до іншого. Він сипав прокльонами, плакав і шепотів, гадаючи, що вона почує:

– Повернися. Я благаю тебе. Я не можу без тебе.

Порожні полиці, порожній флакон з-під лаку біля дзеркала у ванній, одяг, який вона ніколи не надіне, ліжко, у якому вона вже ніколи не лежатиме.

Її подруга, чужа для нього людина, подруга, якої він ніколи не знав, прийшла увечері, і, посміхнувшись так, ніби його горе було саме її пере-

могою, сказала, що Олена попросила її забрати де-що з речей, які не змогла взяти з собою.

– Як вона? Де вона? – запитував він.

– У неї все гаразд. Вона щаслива.

Він пиячив цілу вічність. Він покинув усе. Він помер. І продовжуючи пити, він навчився розмовляти сам із собою, почав боятися темряви, і майже щовечора сидів за кухонним столом та запитував сам себе:

– Вона повернеться до мене?

– Так, – відповідала голка на червоному шнурку.

Він радів:

– Коли?! Вона зрозуміє, що все ж таки кохає мене?! Вона мене проситиме, щоб я вибачив їй?! – питання, на які можна відповісти «так» або «ні».

– Агов! – гукнув мені санітар. – Уставай, до тебе прийшли!

Я підвелася, і він завів мене в корпус до батьків, що вирішили мене відвідати.

Мачуха і вітчим одягнені стримано, він підтримує її під лікоть і всяк раз зітхає, коли вона притуляє до очей хустинку.

Побачивши їх, я спробувала показати свою безмежну радість, отож пробекала:

– Е-е-е!

– Що ж це ти з собою зробила? – сказала мені мачуха.

– Е-е-е, – я спробувала поцілувати її.

– Заспокойся, – сказав вітчим.

Я спробувала поцілувати його:

– Ти все пустуєш?

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Я зігнулася, мов уражена хронічним дитячим паралічем, закинула голову і потрусилася скорченими руками з по-справжньому божевільним:

– Е-е-е.

– Ну, начувайся, – сказав вітчим. Він знову не навидів мене. – Ти сама цього хотіла.

– Бідолашна дівчинка, – зітхнула моя названа мати.

Вони завжди намагалися бути такими, як усі, і жодного разу їм це не вдавалося. От і зараз вони вирішили, що буде краще зустрітися зі мною в кімнаті для побачень. За одним із пригвинчених до підлоги столів.

За одним ми, а за другим – жінка з бездумними очима та її стомлений брат.

Колись вона так боялася його втратити, адже він був кращий за всіх. Найкращий на цій землі. Вона була на все згодна, і кожна близькість із ним була для неї випробовуванням на ніжність і жертвність. Вона згодна була на все. Все-все-все.

І якось вона побачила, що він заглядається на дівчаток, молоденьких, у джинсиках-кльош, у черевичках на величезних безглузких, як на неї, підборах. Вона спробувала одягтися так само, але він лише всміхнувся:

– Добре. – Але нікуди не запросив і не попрохав залишитись у тому вбранні.

І вона знову побачила цей погляд. Тоді вже вирішила зробити йому подарунок. Вона довго шукала і знайшла молоденьку повію, якраз на його смак. Вона підготувала їхню зустріч, і він закохався, а

коли дізнався правду, зненавидів її, сказавши, що вона підла, і що остогидла йому.

Тепер вона сиділа розпатлана, виснажена, зі шрамами на внутрішньому боці рук, і мовчала, коли її сивий, неначе батько, брат казав:

– Тобі слід їсти.

Вона мовчала, а він говорив, як і кожного другого четверга ось уже двадцять дев'ятий місяць:

– Ти мусиш їсти, ти мусиш...

Не здогадуючись, що з нею роблять санітари поночі...

Мій татусь був налаштований рішуче.

– Робіть, що завгодно, – сказав він. – Але перш ніж вона помре, я маю знати, як повернути гроші.

– Авжеж, – сказав Лікар.

– І зятямте, це повинен знати лише я.

– Звичайно!

Бідолашний Лікар, я тут усього п'ятий день, а батько вже почав залякувати його.

Вітчим убив Вовка. Вітчим убив Пса. Я залишилась сама-самісінька.

Але він нічого не сказав про Кота. Можливо, він не знайшов його, і Кіт живий? Я кинулася до вікна та притислася до ґрат.

Вітер розгойдував сосни, з неба на мене дивився блідий з похмілля Місяць.

– То як тобі життя?

– Я нічого не чую, – відповіла я.

– Сказати за тебе «киць-киць-киць»? Покликати того, хто забув про тебе і обрав порятунок, віддавши тебе своєму татові?

– У нього просто багато справ, – сказала я.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– У кого – у Кота? – посміхнувся Місяць. – Ти ж знаєш, що дуриш себе.

– Він прийде, – сказала я. – Він прийде і врятує мене.

– Еге ж, – сказав Місяць.

Я знала, в Кота були справи, тому він не прийшов до мене. І знала, що він незабаром прийде.

Але замість нього знову прийшли санітари. Проте я спочатку вкрала швабру і заклинила нею ручку дверей, тому розбуджена їхнім стукотом, лише помахала рукою з-поза обтягнутої сіткою скляної стулки.

– На добраніч. Дякую, що завітали побажати мені спокійного сну.

Я лягла на бочок, поклала ручку під щічку, підібгала колінця і заплющила очі.

– І нехай вам теж насняться гарні сни, – сказала я санітарам, котрі приєдналися до нашої гри під назвою: «Я примушу тебе говорити».

Можливо, в тому, що Лікар віддав мене санітарам, був якийсь сенс. Але я не побачила його навіть тоді, коли їх прийшло п'ятеро.

– Донечко, – сказав вітчим. – Тобі краще сказати.

– Ні-і.

– То як хочеш.

– Та ну, – сказала я.

Лише Лагідний Робот:

– А, – я так хотів би допомогти бодай чимось.

– А, – дякую.

– Е, – тобі не слід було потрапляти сюди.

– А, – сказала я, – тобі теж, друже.

– Е, – сказав він, – мене тут лікують.

– Е, – на добраніч, – сказала я.

– А, – бережи себе.

Він помахав мені величезною рукою – велетень, що сягав головою до ламп.

Розділ 16

П'ятеро санітарів обшукали мою палату перед тим, як зачинити її, забрали швабру і відібрали все, чим я могла б їх скалічити.

Вони прийшли вп'ятох, і алкоголік-Місяць сказав божевільному з сусідньої палати:

– Зачекай.

– Але я хочу зробити це.

– Мені здається, незабаром з'явиться дівчинка, що завие разом із тобою.

Їх було п'ятеро.

– Здоровенькі були, – сказала я.

– І ти будь здорова, – сказали вони.

Вони чекали, що я кричатиму, але я усміхалася. Вони чекали, що я битимусь, але я лягла і спитала:

– Як вам краще: щоб я роздяглася сама, чи ви воліли б власноруч розірвати на мені одяг?

Я була чесною, а вони не повірили мені. Двоє взяли мене за руки, двоє розтягли мої ноги так, щоб гамівна сорочка сама зібралася на талії. П'ятий скидав штани, шепочучи:

– Нічого, ти ще будеш дякувати.

– Без сумніву, – сказала я. – Але зачекайте. Я ще хочу познайомити вас з одним хлопчиком.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– А, – привітався Робот.

– А, – сказала я. – А, – дякую, що прийшов.

Бойова машина, котра зламалася вже по війні.

Його замріяний погляд, гори, що народжувалися просто під пальцями. Тих, хто йшов горами, він зупинив ось тут. У цій ущелині. Тричі по п'ять пальців. Потім складений з рук косий хрест:

– А, – я вбив їх усіх.

– Е, – сказала я, – адже то була війна.

– Ви знайомі? – запитала я.

– Йди до палати, дурню.

– Е, – це завжди означало – ні.

– Слухай, – сказала я. – Давай утечемо звідси.

Ми сиділи на санітарові, який упав біля самих дверей, і Зламаний Робот дивився на мене.

– Я відведу тебе на могилу Вовка.

– Е, – сказав він, – мене тут лікують. Я не хочу бути хворим.

– Я сама лікар, – сказала я. – Ходімо. Я лікуватиму тебе.

– Е.

– Тоді проведи мене, гаразд?

Добрий і милий, він зірвав усі ґрати і розчохнув переді мною семеро дверей. Добрий і славний, він ще довго стояв в останніх, сьомих, нахильці, щоб якось уміститися, і махав мені вслід рукою.

Отак розпочалося все це, і не я оголосила війну цьому безглуздому світові, що його вигадав мій вітчим.

За що тільки моя названа мати покохала його?

Я пішла з божевільні саме тоді, коли в місті стало на одну божевільну більше.

Вона бігала по квартирі, батьки не могли нічим зарадити, а її маленька дитина плакала в ліжечку, і не було кому заспокоїти її.

Вона вирвала собі волосся та порізала шкіру бритвою від голови до п'ят, численні неглибокі ранки сочилися кров'ю, а коли підсихали, обплутували її чорним мереживом.

Вона вигукувала безглузді слова, і її перелякана мати кричала:

– Господи, вона збожеволіла!

Вона повернулася додому того вечора перед самим божевіллям.

Малий вибіг назустріч, і вона нахилилася, щоб поцілувати його:

– Що я тобі принесла...

– Кошенятко?

– Ні, – сказала вона й дістала з пакунка два банани.

Але її син радів і з того.

– Як справи? – спитала в мами.

– Ніяк, – відказала та.

– Їстимеш?

– Ні.

Вона пішла до ванної і, зачинившись там, заплакала. Ненавиділа себе та своє невлаштоване життя. Що сьогодні? Що завтра? Як жити? Навіщо все це? Тягтися все життя на копійки, сидіти щовечора

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

вдома? Приховувати, що є син і що тобі вже двадцять сім? Рік по року нічого не мати? Чому?

Під шум води з крана:

– За що? Господи! – заплаканим янголом, не помічаючи власних сліз. – За що мені все це?! Господи!

– Яночко, – стукала у двері мати. – Відчини мені, дитинко. Відчини.

– За що?! – кричала вона. – Я не можу більше так! Не можу!

– Яно, відчини мені, – просила мати.

– Я так стомилася! Господи! За що ти прокляв мене?!

Вона вже не могла стояти...

– Я більше не можу так!

І щоб не впасти, схопилася за раковину.

– Я хочу вмерти!

– Яночко, відчини мені!

– Іди подивися, – сказав Вітчим. – Зараз буде цікаво.

Вона виструнчилася і зробила крок до полиці, до старого батькового леза у філіжанці з відбитою ручкою.

– Я більше так не можу!

– Яно!!! – зляканий батьків голос.

Вона простягла руку до леза і...

– Убити її для тебе? – запитав Вітчим.

– Ні, – відповіла Мачуха. – Але трохи крові не зашкодить.

...протягла руку до леза і поцілувала його враз скривавленими губами.

– Дитинко, вийди до мене, – передражнив Вітчим, коли вона робила перший надріз на руці. – Яно, вийди.

Вона вирвала собі волосся і порізала шкіру бритвою від голови до п'ят, численні неглибокі ранки кровили, а коли підсихали, то обплутували її, мов чорне мереживо.

– Яка Яночка!? – реготала Мачуха, танцюючи в крові та відштовхуючи Яниного батька, що намагався затиснути порізи на Яниних руках. – Сказати тобі, як ти вмреш!? І впродовж скількох років ти це робитимеш!?

– Господи, – шепотіла їй злякана Мати. – Вона збожеволіла...

Хай буде проклятий Вітчим, який створив для мене такий світ!

Частина друга

КРИХІТКА І СТО КАМ'ЯНИХ ВОЇНІВ

Вітчим і мати – вони купили мене. Татусь і мама – цих купила я, коли пішла геть.

Мені тоді було дванадцять.

Тоді теж був кінець світу. Скоріш – **КІНЕЦЬ СВІТУ**. Так буде точніше.

Добрий клищоногий француз, він шепотів «ррррр» як «ииниини» і розповідав мені казки. А одного разу він захворів і мій вечір спорожнів. Аби розважитися, я вирішила прогулятися нескінченною квартирою вітчима. Я знала, що мачуха вже пішла і крім кам'яних воїнів тут тільки я і він – Крихітка та її усміхнений вітчим.

У квартирі скрізь було вимкнуте світло. Величезна квартира. Стеля така висока, що не дістанешся до вимикачів. Але я ходила задбаними собо-рами кімнат і, вгледівши старі вівтарі, запалювала свічки. Я розтискала долоні та випускала бірюзово-бузкових світлячків. Я змушувала світитися папороть і чорну воду бездонних озер.

Я не могла засвітити зірки, але тут я не боялася.

Я просто йшла нескінченними кімнатами, у більшості з яких я ніколи не була і вже ніколи не буду. І мені не було страшно.

Мені не було страшно, навіть коли я знайшла його – провал у стіні, сходи до щойно створеного Вітчимою світу.

– Не йди туди, – шепотів добрий голос за правим плечем.

– Забираймося геть, – просив голос з іншого боку.

У світі, який іще був таким порожнім і в якому можна було робити все, що завгодно.

Я лише присіла навпочіпки і попестила туман, що клубочився при землі. Я встигла виростити лише дві травинки та жучка на них. Але навіть це не зашкодило Вітчимові сотворити задуманий ним Кінець Світу.

І розкидавши потвор, що терлися біля його ніг, він озирнувся й закричав:

– Хто?!

– Забираймося, – сказав добрий голос.

– Не озивайся, – сказав голос за лівим плечем.

І вони сплелися крильми, захищаючи мене од Вітчима. Але мій Вітчим уже побачив мене.

– Доведеться покарати тебе, – сказав Вітчим.

– Я більше не буду.

– Так треба. Дівчатка, які псують батькові речі, мають бути покарані.

І він випростав пазуристу лапу та вдарив янгола, котрий оберігав мої сни. Він убив янгола, який

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

охороняв моє Світло. І вперше в житті я залишилася зовсім сама.

Я поховала їх у дюнах бібліотеки, в білому холодному піску.

Я вистелила їхні могили квітами.

Я плакала, і у світі довкола мене більше не було їхніх золотих крил.

– О, – сказала Мачуха, повернувшись уранці. – Наша дівчинка подорослішала.

А Вітчим, поправляючи перед дзеркалом краватку, сказав:

– Час летить, наші діти дорослішають.

– Влаштуємо вечірку? – запитала Мачуха.

– Авжеж, – сказав Вітчим. – Це треба відсвяткувати.

– Увечері, – сказала Мачуха.

– Увечері, – сказав Вітчим, цілуючи її.

Я пішла, не дочекавшись свята.

Я вирушила на пошуки нових янголів, які охоронятимуть мене тепер, коли я стала дорослою.

Щодо грошей, то мені тоді потрібно було так мало, що, відчинивши сейф, я взяла рівно стільки, скільки вмістилося у моєму рюкзачку. Маленький рюкзачок з прозорими стінками, маленька дівчинка з іграшковими грошима. Хто скривдить мене?

Туп, туп, туп.

– А чому ти сама?

Туп, туп, туп.

– А де твоя мама?

– Я хочу навчатися у вас.

– Ти? – перепитав директор школи. – Ну, що ж...

– Я маю щось принести?

– Табель, довідку і... І адресу, де ти живеш.

Я пішла до поліклініки, де мені написали: «Здорова».

Я купила комп'ютер і надрукувала табель. Як чемна дівчинка, я могла навчатися тільки на «п'ять».

І сумна жінка, вона збирала ганчір'я біля смітника:

– Це ж сотня!

– У мене є ще.

– І це я можу взяти?

– А ви будете моєю мамою?

– Ще б пак, – сказала вона.

Одна кімната – одна канапа. Вона лягла на підлогу.

– Ви виховуєте її самі?

– На жаль.

Розділ I

Я купила квартиру, я купила нову канапу, а коли вп'яте почула: «Ви виховуєте її самі», я купила нам татуся.

– А що я маю робити? – спитав він.

– Любити мене.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Як?

– Як дочку.

– Татусю, а що ти мені принесеш?

– Я? Ну, не знаю. А що ти хочеш?

– Собаку.

– Авжеж, – казала мама. – Якщо дівчинці потрібне цуценя...

Вони будили мене зранку лагідними словами, вони купали мене, вони старанно відпрацьовували свою зарплатню, ми були зразковою родиною – тихий татусь, дочка й мати, що любила їх обох...

Потім повернулася до Вітчима:

– Знаєш, хто знову ходить до нашого дому?

– Мсьє І-І.

– Так, – обіймаючи усміхнену Мачуху за стан. – Він знову навчатиме тебе.

Я відвідувала своїх батьків, і ми проводили вихідні вкупці.

Я милувалася хазяйновитим Татусем, я милувалася тим, як Мама готує їжу. Ми сідали разом до одного столу.

Але коли мені виповнилося п'ятнадцять, я сказала:

– Я нікому не потрібна, – і додала, – мені теж ніхто не потрібен.

Я знайшла нових янголів і розпочала нове життя. За цей час рахунок вітчима перетворився в «нуль, крапка, нуль-нуль», а татуся і маму я не бачила майже рік.

Кепсько. Я знала, що вчинила, як погана дівчинка, але тепер їхала до них і хотіла, щоб вони зраділи мені.

Розділ 2

Чи можна сплутати гамівну сорочку з плащем?
Чи можна сплутати ковдру, накинуту на плечі, зі шкіряною курткою?

– Татусю, – сказала я, – там біля будинку таксист. Ти зміг би заплатити йому?

– ...

– У тебе немає грошей?

– Гроші є, – сказав куплений мною татусь. – Гроші в мене є...

– У тебе поганий вигляд, – сказала куплена мною мама.

– Вітчим хвилюється за тебе...

І я зрозуміла:

– Ви не залиште мене в себе?

– Ми боїмося, – сказали вони.

– Розумію.

– Він дуже просив, щоб ти зателефонувала йому.

Татусь дав мені пальто, а Мама – гаманець.

Продавець став переді мною навколішки.

– Зручно?

Я тупнула:

– Дуже.

– Чого вам ще?

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Я залишила пальто в крамниці. Я залишила там гаманець.

– Ти просив мене зателефонувати?

– Не з телефонного автомата, – сказав Вітчим. Його машини не змогли визначити місця, звідки я телефоную.

– А в мене горе, – сказала я.

– Мені шкода, – сказав Вітчим.

– Мої тато і мама померли. Їх більше немає.

– Приїжджай до нас, – сказав він. – Ми завжди чекаємо на тебе.

– Дякую, – сказала я. – Але мені треба побути насамоті.

Усі померли. Я залишилася зовсім сама. Помер Пес, помер Вовк, померли мої татусь і мама.

Настала ніч, ішов дощ, а під моїм під'їздом стояла машина, в якій сиділи ті, що чекали на мене. Чекали, щоб убити й відвезти до Вітчима.

Я побачила їх, хоч у машині було темно.

Я стояла під деревом, ішов дощ, усі повмирали, а мені доконче треба було потрапити додому.

Зашелестівши паперовими ярличками нового одягу, я повернулася назад. Пройшла вздовж будинків і вийшла до чорної води.

Будинок. Милий будинок, що чекає на мене під дощем. Мені вкрай треба було потрапити туди.

Піднятися в ліфті, вийти на дах, торкнутись рукою хмар.

А потім перейти від однієї вежі до другої, спуститись у свій під'їзд, на свій поверх, до своїх нових дверей.

Вони поставили нові двері й нові замки.

Проте на мене чекали. Піднявшись навшпиньки, я простягла руку вгору до одвірка, щоб знайти там новенький блискучий ключ.

Вони чекали на мене біля під'їзду, і в квартирі було темно.

– Ти нудьгувала?

– Дуже.

– Я теж.

– ...

– Залишся.

– Не можу.

– Залишся. Я благаю тебе.

– Мені шкода, але я не можу.

Моя маленька квартирка зберегла пахощі моїх парфумів.

В кухні я взяла ніж. У спальні я залізла на ліжко з ногами, встромила його в стіну і, розрізавши шпалери, засунула руку у приховану за шпалерою порожнечу. П'ять пачок грошей, мій запасний пістолет...

– Файно!

І одразу затисла рот рукою. Адже обіцяла собі бути чемною дівчинкою. Я пляцнула себе по губах і суворо сказала собі:

– Ти ж обіцяла.

– Я більше не буду, – відповіла я.

П'ять пачок грошей, мій важкий і великий пістолет та нові набої. Влучивши в тіло, вони залишають у ньому тридцятисантиметрові отвори.

– З-ззз-д, – я стрималась і похвалила себе.

Моя улюблена затишна квартирка. Я навіть не можу нічого взяти з собою. Я більше ніколи не повернуся сюди. Але ж Вітчим шукатиме мене тут, і йому буде сумно приходити сюди, і знову й знову блукати безлюдними кімнатами.

Ні. Я мушу залишити йому бодай щось.

Я підійшла до стіни й натисла на вимикач. Аби тим, що чекають на мене біля під'їзду, було видно: я вже тут.

Вони скрадалися попід стінами. Один присів, виставивши пістолета вперед, а ще двоє почали повільно обходити його. Вони полювали, вони йшли крізь ліс, вони спускалися по скелях. Я розуміла, як це багато важить для них, тому була найсумірнішою здобиччю з усіх їхніх пожив.

Я сиділа й чекала на них на краю канапи, у будь-який момент готова підвестися та сказати:

– Згода. Ведіть мене, куди бажаєте. Я розумію. І я піду.

Нарешті один із них сів біля дверей кімнати, а двоє стали позад нього.

Я зробила їх щасливими. Протягом п'ятнадцяти секунд.

– Здаюся, – сказала я. – Можете вести мене до Вітчима.

Вони перемогли. Вони наказали мені:

– Підводься.

Вони виконали завдання, вони впіймали мене, тож були задоволені собою. Я зробила їх щасливими, і тому вистрелила у того, що стояв ближче, вбиваючи заднього, – куля пройшла через його правий бік. Наступна куля поранила його в плече, пробивши серце третьому.

– Побачите Вітчима – сказала я, – перекажіть вітання.

І я вбила його, залишивши для названого татуся трьох мертвих мисливців на згадку про себе.

Моя маленька квартирко, прощавай. Я любила тебе.

Розділ 3

Тепер у мене були гроші, тепер у мене був пістолет. От воно – щастя. Я стрибала по калюжах, і бризки мерехтіли скрадливими вогнями вітрин, ліхтарів та вікон.

Оце і є щастя. Лишалось тільки довідатися, кого ще Вітчим найняв для полювання на мене. Цікаво полічити всіх, хто тепер ганятиметься за мною.

Але вночі Вітчим спить у будинку. Сто Кам'яних Воїнів охороняють його.

Тоді я домахала рукою, і жовтенька машинка зупинилась поряд зі мною.

– Куди?

– Я покажу.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Сто Кам'яних Воїнів. Я нічим не докоряла їм. Статуї. У чому можна звинувачувати тих, котрі зійшли з гробниць та вкритих мохом постаментів?

- Це тут.
- Я знаю, - сказав водій.
- Стільки вистачить?
- Авжеж, - відповів він.

Замок Нічних Ігор. Замок Багатоповерхових вогнів та Гучної музики на зарослому дубами пагорбі.

Чорний швейцар відчинив мені двері, чорні охоронці вклонилися мені, чорний чоловік забрав мій намочений дощем одяг.

Хмари білого порошку «ко» у повітрі, зелений дим «лі», що завис над підлогою.

Я обожаю «ко», іноді я просто не можу без «лі», адже саме вони дарують мені те, чого мені бракує.

Я вдихаю дим, я нюхаю порошок, і мене більше немає. Я стаю такою, якою мені й годилося б бути - маленькою дівчинкою в одному з освітлених вікон. Вони світяться крізь зимове гілля.

Я стою біля плити і готую вечерю тому, хто йде до мене через сніги. І, як завжди, він входить нечутно. Його руки обплітають мене і, обернувшись, я висну у нього на шиї. Його колючий светр! Його щетина! Його:

- Крихітко, як я кохаю тебе!
- Тільки в солодкому диму «лі»...

По сходах на четвертий поверх, аби всю ніч спуститися ними – коло за колом, щоб було чим розважати себе до ранку.

- Я ставлю на «двадцять».
- Виграло «двадцять п'ять».
- Я ставлю на «сім».
- Виграло «дванадцять».
- Я ставлю на «тридцять два».
- Виграло «тридцять два». Вітаю.

До бару, аби покрутитися на стільцях і усміхнутися:

- Нехай там буде лише сік.
- Манго?
- А парасольку залиште собі.

Танцювати, здіймаючи руки до блискучих куль під стелею. Вигукувати:

- Хей! – разом із юрбою.
- Повернутися до столика і простогнати:
- Води.

Ще один ковток із запітнілої чарки. І знову танцювати, піднявши руки до барвистого світла.

- Ти хто?
- Я тільки танцюю тут.
- Хочеш поїхати до мене?
- Ні-і.

А якщо повільний танець, опуститися на чийсь груди.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Я ставлю на «двадцять сім».

– Виграло «двадцять сім» – човен і коса смерті.
Я вітаю вас.

– Щось іще?

– Так, тільки тепер без соку.

Дим зеленого «лі» та білий кристал «ко». Я танцюю цілу ніч.

Розділ 4

А вранці хотілося спати.

Заспаюю дівчинкою, що тримається за мамину руку:

– Поквапся, бо спізнишся, – я спускалася з пагорба.

Мені так хотілося спати. Палац потьмянів, і тепер тихий, безгомінний та чорний він стояв, заповнений примарами, і його розбиті вікна дивилися, ніби пусті очиці.

А Бойова Машина, Величезний Зламаний Робот, спав на постелі з жовтого листя просто біля стежки в парку, навколо палацу. Він усміхався, йому наснилися гарні сни.

Побачивши його, я зраділа, адже це був добрий знак.

Він такий милий. І тому я пройшла повз тихесенько, щоб не потривожити.

– Спи, мій любий, я не заважатиму тобі.

А коли спустилася з пагорба, мене обступило місто.

- Гррррр...
- Гррррр-ахх...
- Геххх...

Місто, що спало цілу ніч.

Я снідала у кав'ярні. Але дуже хотілося спасти.
І я сказала таксистові:

- Ось гроші. Повозіть мене годину-другу.

Він не поспішав. Був мовчазним. Він прикрив мене своєю курткою і колисав.

Дві години у колисці заднього сидіння.

З кавовою цукеркою за щокою я попрощалася з ним і стала частиною міста, яке спало цілу ніч:

- Грррррр...
- Гррррр-ахх...
- Герхрхх...

- Ти безжальна, похмура вбивця!

- Невже? Я миле і ласкаве щеня.

- Ти – сволота!

- Перепрошую, але я не знаю таких слів.

- Ти – паскуда!

- Та ну. Звичайно ж, ні.

Будинок Вітчима. Весь третій поверх.

Коли я прийшла сюди вперше, і він сказав: «Тепер ти житимеш тут», – я раділа. Це було найкраще з того, що я знала. Це було тією самою зіркою, що першою спалахує в нічному небі.

- Ти будеш нашою донею...

Я стала їхньою долею. Беззубою і кульгавою долею.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Я вигадала імена всім кам'яним обличчям над вікнами:

– Бо. Бу-у. Бум-бум.

З кам'яними воїнами було складніше, адже вони не мали облич. Точніше, мали одне обличчя на всіх.

– Ти Бо?

– Ні, Бум-Бум.

– Ти Бу?

– Ні, я Нартемарах.

Спочатку вони приходили і йшли разом з Вітчимом. А зі мною залишався тільки один. Хто? Я не знаю, адже в них не було облич.

А ще гувернантка...

– Ти звільнив І-І!

Я замкнула гувернантку в спальні, я пригостила Воїна ліками, що їх вживала моя названа мати, коли Вітчим забороняв їй ходити ночами.

Я наділа рюкзачок та пішла. І мій шлях розпочався з мармурових сходів цього будинку.

А в ліфті позолочені ручки і лава з підставкою для ніг. Він піднімається так повільно, що встигнеш сісти, насидітися й підвестися.

– Скоро?

Лише другий поверх.

Згодом їх стало п'ятеро. Але я все одно пішла.

Точніше, я побігла, а вони гналися за мною та залишали відбитки ніг на асфальті й троцили стіни, коли наражалися на них.

– Поверни гроші!

– Повернися до батька!

П'ятеро Кам'яних Воїнів. Тоді вони здавалися мені страшними.

Я прибігла до Пса.

– Любий Песику, врятуй мене!

Він зачинив двері, і вони нічого не змогли вдіяти зі мною.

Але я вийшла на вулицю, і вони оточили мене.

– Песику!

Він наблизився, діставши пістолет, і сказав:

– Хто хоче вбити міліціонера при виконанні?

Пес-Песище Розбитий Носище.

– Гарзд, – сказали вони. – Сьогодні вона твоя.

– Хто хоче вбити міліціонера?

– Я, – сказав кожен із них.

І Пес почав стріляти, рятуючи мене втретє.

– Йй варто тільки повернути гроші...

– Повір, що мені байдуже, – сказав він.

– Не проганяй мене, – благала я.

– Але ти не можеш залишитися, – сказав Пес.

– Я стану твєю служницею.

– Ти занадто молода для цього.

– Ти занадто молода, – повторив Кіт наступного вечора. – А маленьку дівчинку кожен може скривдити.

– То захисти мене.

– Тримай.

І він дав мені пістолет, щоб уже позавтра я стояла позаду Пса, промовляючи:

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Хто хоче вбити подружку міліціонера? – І убила двох із його ворогів.

Будинок Вітчима.

– Здоров, Бу-у.

– І ти будь здорова, маленька мантикоро.

Його двері.

– Здрастуйте, двері.

– Ми не впустимо тебе.

Сто Кам'яних Воїнів... Зараз лише четверо було розставлено у нішах темного коридора для того, щоб я не могла пройти.

– Ми не впустимо тебе, – сказали мені двері.

– Невже?

І я вбила їх, відстреливши засови та ланцюжки.

– Ми не...

БАХ! – і вони мертві.

Розбуджене каміння зарипіло, випрямляючи спину. Обсипаючись піском, вони зробили перший крок:

– Дж-жах-х-х!

– Дівчинко...

– Здоров, – посміхнулася я.

– Дівчинко...

– Здрастуйте!

Вони йшли, опустивши руки:

– Дж-жах-х-х!

А мені треба було пройти повз них, щоб дістатися до комп'ютера на Вітчимовому столі.

Він мав чудовий кабінет, затишний, тихий, прохолодний, як печера. Дуб, порослий плющем, стру-

мування води по камінню. Іноді тут була осінь, іноді зоряна ніч.

Величезний стіл. Крісло для століть чекання. Стара каплиця, невидимий у лісі храм.

І комп'ютер, до якого я йшла. До якого не могла дійти.

– Дівчинко...

– Мені лише натиснути на клавішу.

– Дівчинко...

– Мені тільки зазирнути.

– Дівчинко...

– Я лише погляну й відразу піду.

Але вони були глухими.

Шрами, наче на уламковій скелі, малюнок одягу на нерівному камені.

Останнє:

– Дж-жах-х-х!

І пальці, що зімкнулися на моїй шиї.

– От ти й прийшла...

– Я уб'ю вас.

Він не чув.

– Мені боляче.

Він дивився на мене й не бачив.

– Я покличу Пса...

Розділ 5

– Знаєш, – сказала Мачуха, коли прийшла вранці з цвинтаря, – тобі варто було б колись піти зі мною.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Навіщо? – посміхнувся Вітчим.

Виставивши підборіддя, вона притрушувала рожевою пудрою омертвілу від холодних поцілунків шкіру.

– Я б дещо тобі показала...

Вона повела його туди вдень. Не тому, що він боявся, а щоб не знайомити з тими, хто її знав.

– Ось, – сказала вона й стала біля давньої могили.

Кам'яний воїн спирався на щит. Сотні кам'яних воїнів серед сотень могил.

Спочатку він оживив тільки трьох.

Жертвна кров, закляття і коло на піску.

– Я хочу, щоб ви служили мені!

– Тобі?

– А чим ти кращий за тих, кому ми служимо?

– Вони мертві, а я живий.

– Ми теж мертві...

– Вони живлять вас тліном, а я нагодую вас плоттю.

– ...

– Кров'ю тисячі жертв.

– Дж-жах-х-х!

– Дівчинко...

– Я покличу Пса...

Вони вийшли з могил і знали, що Пес мертвий. Моє: «Я покличу Пса» не могло злякати їх.

– Ваша правда. Пес не прийде.

– Але ж ти прийшла...

– Так, – сказала я. – Хоч ви й не знаєте, наскільки це погано.

Я вистрілила, приставивши дуло пістолета йому до живота, але куля наразилася на камінь і затахкотіла в дулі дитячим брязкальцем.

– Ой, – сказала я.

Витрусила кулю й спробувала ще раз.

– БАХ! – посилаю нову кулю.

Вона впала на підлогу, випалюючи в ній самотній човник у дюнах.

– Ой-йой-йой!

Я стрельнула втретє. Лише хмаринка кам'яного пилу та голова його, що захиталася з боку на бік.

– Ні? – запитала я.

– Ні, – підтвердив він.

– Шкода.

Вони стояли довкіл. Великі, кам'яні та бездушні.

– Відпустіть мене.

– Ні.

– Будь ласка, благаю.

Чотири приставлених до моєї голови кам'яних пістолети.

– Не хочете? Ну, гаразд, – сказала я. – Нічого п'ього не було. Ніколи. Не було й не буде...

– Здрастуйте, двері.

– Ми не впустимо тебе.

– То й не треба, – сказала я до них та до кам'яних воїнів, котрі все ще стояли в нішах.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Нічого не було. І я почала спускатися вниз білим мармуром сходинок повз тьмяне золото перил. Повз усміхненого консьєржа.

– Там нікого немає.

Чотири пістолети до моєї голови – це нечесно, і я так не граю.

Маленьку дівчинку скривдити легко. Маленьку та вродливу – й поготів.

Я так не граю, і там нікого немає.

– Там нікого немає, – консьєржеві, що повірив мені.

Краще – є Кіт, що чекає на мене біля самого під'їзду.

Вулиця спускається донизу бруківкою та ґратками навколо дерев. Вулиця підіймається вгору яскравими маркізами над вітринами кав'ярень. Сонце зблискує у вікнах. Жовте листя – в жовтих очах Кота.

– Котику, – я пригорнулася до нього.

– Котику! – я залізла на сидіння поруч із ним.

– Котику!!! – побачивши його машину.

– Котику, любий...

– Здрастуй, – відповів мені Кіт.

Його грива, його плоский ніс, м'які руки із сотнею захованих у шкірі ножів.

– Котику.

– Здрастуй, – відповів мені Кіт.

Я бігла чорною вулицею від ратушної площі, від дванадцяти ударів годинника.

Місто було безлюдне. Місто було повне мертвих ліхтарів. Його фонтани були сухі, а метро перетво-

рилося на чорну безодню. Зайти і не вийти. Ніби в нічний під'їзд.

Я бігла, відчуваючи всіх, хто полює на мене. Я бігла, і тупіт моїх черевиків виказував мене луною серед зовсім безгомінного міста.

Декорація для полювання: там бореться Пес, намагаючись зупинити їх; там вони завмерли на перехресті й нюхають плити, намагаючись зрозуміти, де я; там вони мчать зграсю, заганняючи мене у безвихідь – зусібч, без жодного згуку. Ніч повна чорних очей.

І я втікала від них. Відчувала, що вони наближаються. Знала, що вони наздоженуть.

Темною вулицею, що насправді вела в глухий кут.

І коли притислася до останньої стіни, коли озирнулася, побачивши їх на зігнутих лапах там, де вони завернули в мій глухий кут, коли я майже закричала:

– Ні!

Він востаннє вдихнув дим і, відкинувши цигарку, сказав:

– Агов.

Величезний пустельний хижак – Кіт, який підкрадається нечутно.

– Агов, – зістрибуючи на бруківку вслід за ними.

– Вона наша, – сказали вони.

– Вона занадто молода для вас.

– Вона наша! – тепер це був виклик.

Вони вирішили вбити його.

Кіт кружляв серед них, сичав і розтинав пазурами. Вони гарчали, казились і пускали піну, не

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

спроможні зжертви його. Вони билися так довго. Вони билися двісті сімнадцять секунд. І він переміг.

Простягнувши мені руку, він вимовив:

– Пробач, – і сховав пазурі.

Його рука була така м'яка.

– Не бійся.

– Я не боюся.

– Ходімо?

– Дякую, – сказала я.

Він навчив мене вбивати, дав великого пістолета. Він навчив мене захищатися.

– Котику, – шепотіла я, притискаючись до нього.

А він сказав:

– Годі. Куди тебе відвезти?

– Не знаю, – відповіла я. – Я тепер zostалася сама.

– Не думаю, – сказав Кіт. – У тебе є ті, хто тебе любить.

– В мене є тільки ти.

– Не тільки.

– Я більше нікого не знаю.

– А Вовк?

– Він помер.

– Він помер, – кивнув Кіт. – Хочеш, я розповім тобі про місце, де він похований?

– Ти не підеш зі мною?

– Ні.

– Бувай?

Я не знаю, які квіти полюбляють вовки. І тому купила йому чотирнадцять чорних троянд.

Його могила була так далеко. Вона була захована в чорному мармурі. І на ній написали: «Жив, убивав та бує убитий».

Я стояла біля неї, і мені так хотілося плакати.

Чоловік вийшов з-поза надгробків, з-поза верб між ними. Він, як завжди, посміхався, і волосся було довге, а очі сяяли зелено.

Він підійшов до мене і став поряд.

– Ви знали його? – спитала я.

– Здається, так, – сказав Вовк. – А ти?

– Мені так здавалося.

– Ким він був для тебе?

– Я любила його.

– Та ну?

– Як брата, – сказала я.

– Тоді, здрастуй, сестро.

Розділ 6

– Як добре, що вони не вбили тебе!

– Вірю, – всміхнувся Вовк. – Мені теж подобається.

Чорні таємниці дикого лісу. Таємниці трясовин і засипаних кістками улоговин. Хіба я могла розпитувати:

– Як?

Хіба він збирався розповісти мені правду?

Вовк прокидався разом із темрявою. Там був його світ, там він жив своїм життям, а опісля відсилався у своїй засипаній цигарковим попелом квартирі.

Він увійшов до Замку Ігор на великі гроші й не помітив погляди сотень жінок, які враз повернули голови.

– Ставлю на дев'яносто сім.

Це він навчив мене таких ігор. Вовк ніколи не вбивав за гроші. Вовк виграв себе у грі на Великі Гроші.

Чоловіки гнівалися, їхні жінки жадали бодай одного погляду, а Вовк грав, і тільки смугасто-червоний круп'є з опудалом метелика на шиї чув номери, на які він ставив:

– Сімдесят сім.

– Виграло сімдесят сім.

– Чотирнадцять.

– Виграло чотирнадцять. Робіть ваші ставки. Виграло вісімдесят, – фішка з ощереною пащею вовка на цифрах вісім і нуль.

– Вина, – сказав Вовк.

– Пригости мене, – просила жінка праворуч.

– Поцілуй мене, – благала інша.

– Сімнадцять, – вимовив Вовк.

– Виграло сімнадцять, – відповів круп'є.

Він відчув чужий запах і побачив радість у чоловічих очах, що ненавиділи його.

– Люба моя, – сказав Вовк і взяв за підборіддя жінку праворуч. – Яке вино ти будеш?

– Байдуже, – шепотіла жінка. – З твоїх рук.

– Повернися до чоловіка, – сказав Вовк.

І посміхнувшись, він побачив у її сльозах відображення чотирьох довгих плащів та насунутих на очі капелюхів.

– Повернися до чоловіка, – повторив він і, падаючи спиною на фортецю зі своїх фішок та перекочуючись через рулетковий стіл, вихопив пістолет і вбив трьох із тих, котрі прийшли, щоб убити його.

Униз килимами на сходах, повз кришталеві лампи в руках у дівчат. Назустріч трьом плащам із величезними автоматами, що гавкали свинцем.

– Як я не люблю псів!

І, перестрибуючи через перила, він упав на їхні кулі.

– Він мертвий, – сказав один із плащів, бо не почув, як кричать перехожі:

– Дивіться – вовк!

Вони не бачили, як величезний попелястий вовк мчить нічною вулицею.

– Поїхали? – спитав він.

– Поїхали, – сказала я.

Я тоді шукала друзів. Мені здавалося, що всі люди можуть бути моїми друзями.

– Крихітка? – запитали мене троє чоловіків.

– І ти втекла з дому?

– Так, і мій вітчим...

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Гайда, – вони далі не слухали мене.

А я не запитала:

– Куди?

Я просто пішла за ними й опинилася у підвалі. А там було повно диму та п'яних чоловіків.

Мене виштовхнули на середину, і котрийсь вигукнув:

– Хто більше?!

– П'ятдесят!

– Шістдесят!

– Сімдесят!

Вони збиралися продати мене. Вони називали ціну.

– У мене є гроші, – сказала я. – Я сама заплачу за себе.

Тоді в мене ще не було пістолета.

Але вони не чули:

– Сто!

– Сто десять!

– Сто п'ятдесят!

І раптом почула голос:

– Досить, я забираю її.

– Чужинець, – сказали йому. – Іди собі. Це не твої ігри.

– Ігри? – посміхнувся він, і очі зайнялися зеленим. – Ігри. Давайте зіграємо у гру.

Це був Вовк і два його пістолети, що відблискували вогнем та нікелем.

– То їдемо? – спитав він.

– Їдемо, – зраділа я.

– Здрастуй, Бу-у, здрастуй ліфт, здрастуйте двері.
Я знову була в будинку вітчима, тільки на цей раз із Вовком.

Адже треба було лише дістатися комп'ютера і дізнатися про тих, хто тепер воює зі мною.

А кам'яних воїнів стало вісім, і Вовкові кулі відлітали від них. Але Вовк не хотів іти, хоч я й гукала йому:

– Ходімо!

Здається, «жив, убивав та був убитий» стало його долею.

Він жив, убиваючи так, ніби сам хотів бути вбитим.

– Ходімо!!!

Він не міг убити Воїнів, але він стріляв по них, не зважаючи на те, що шість кам'яних куль уже летіли в нього.

– Це погано! Я не хочу! Це погана гра! Ні!!! Я не хочу!!!

Ми вийшли з цвинтаря, і Вовк мовив:

– Вибач.

– Усе гаразд, – сказала я.

– Хочеш, я відведу тебе до Пса?

– Авжеж! – Я зраділа.

Пес! Боже, вони всі повернулися до мене!

Пес! Пес!!! Пее-е-е-с!!! Пе...

Він лежав увесь загіпсований, і в його палаті пахло безсиллям.

– Бувай, – сказав Вовк, зупиняючись біля дверей лікарні.

– Не зайдеш? – питала я.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВІКАХ

– До Пса? – він усміхнувся. – Ні. Я не люблю псів.

– Не зайдеш? – колись запитала я.

– До Вовка? – колись перепитав Пес і усміхнувся. – Ні. Я не люблю вовків.

Розділ 7

Він лежав увесь загіпсований, і в його палаті пахло смертю.

І Смерть сиділа у нього в ногах, застромивши дерев'яний кінець коси в тліючу тліном підлогу.

Але маленька медсестра праворуч ліжка і Залізний Чоловік, друг Пса, з лівого боку не підпускали її. І вона сиділа й чекала, коли вони стомляться, щоб вона могла забрати Пса з собою.

Стомлена, вона казала:

– Ходімо. Чого тобі тут? А що, коли там справді щось є? Криниця і рай. Про який рай ти мрієш? Там, де немає болю? Тільки скажи, і я допоможу тобі.

– Цуцику, – сказала я. – Не слухай її.

– Він не чує, – сказав Залізний Чоловік.

– Незабаром вона піде, – пообіцяла Маленька Сестра.

Адже вони були знайомі – Смерть і Маленька Сестра. Вони вивчали звички одна одної багато років у цих палатах, по різні боки операційних столів. І хоч зазвичай вигравала Маленька Сестра, Смерть усміхалась до неї:

– Маленький червоний хрестик, вони однаково будуть моїми. До того ж, усі.

– У нас є вакансії, – сказав головний лікар, коли якось давно вона прийшла до цієї лікарні, тоді ще зовсім Маленькою Сестрою. – Але чи ви впораетесь?

– Мені потрібна робота, – сказала вона. – Будь-яка.

– Тоді знайомтеся, – сказав лікар. – Це – Смерть. – Тепер ви працюватимете разом.

– Не бійся, – сказала Смерть. – Твій час ще не настав.

Іноді їй дарували квіти. Іноді – коробки цукерок.

– Дякую, – казала Маленька Сестра.

Але варто було засвітитися лампі біля входу і ко-мусь закричати:

– Ще один!

Вона бігла назустріч каталці з понівеченим ті-лом, щоб прошепотіти вмираючому:

– Пусте. Ви одужаєте. У вас усе буде гаразд.

– Ти вже тут? – усміхалася Смерть. – Цього разу я була першою.

А іноді вони зустрічалися у кав'ярні на першому поверсі, і Смерть запитувала:

– І що він?

Маленька Сестра відповідала:

– Я чекала на нього весь вечір, а він не прийшов.

І одного разу Смерть привела до неї чоловіка з ножем у тілі:

– Ще один!

– Реанімаційна група!

І, сидячи біля ліжка, Смерть усміхнено дивилася, як Маленька Сестра захищає його. Вона усміхалася і не збиралася нічого йому робити, адже вона зумисне привела його, щоб вони могли познайомитися, Чоловік і Маленька Сестра.

А потім, сидячи в нічній палаті, під шепіт штучних легень і зумер кардіометра, вона розпитувала:

– То як він?

– Уже може самотужки підвестися, – розповідала Маленька Сестра.

– Кохання? – усміхалася Смерть.

– Так, – шарілася Маленька Сестра.

– Вона піде?

– Піде, – сказала Сестра.

– Йому кепсько?

– Так, – мовив Залізний Чоловік.

– Хто там ще? – спитав Вітчим.

– Пес, – сказав найнятий ним плащ і витяг з рота порожній мундштук.

– Пес, – повторив Вітчим. – То вбийте його?

– Міліціонера?

– Розумію, тому й плачу втричі.

Мій добрий Песик. Вони подзвонили в його двері й затіяли стрілянину раніше, ніж він устиг відчинити.

Гавкіт автоматів, що вбивали Пса...

Тисячу років тому я гралася в чарівному саду, серед пташок і квітів, коли підійшов чоловік і спитав:

- Ти тут сама?
- Сама.
- А де твої тато і мама?
- Їх немає.
- Ти з притулку?
- Уже ні, я втекла звідтіля.
- Справді?
- Справді, - сказала я.

Мені було всього сім років.

- Ти житимеш тут.
- Ви будете моїм татком?!
- Краще. Я зроблю тебе собою.

Я сиділа півроку в його підвалі, на його іржавому ланцюгу.

Колись прикутий до стіни, він зітер його за сорок п'ять років. Але ланцюг не міг лишатися без діла, і він прикував мене.

- Дивись і вчися.
- Зрозуміло.
- Учися любити те, що побачиш.

- І не забувай про ланцюг.

Довгими днями, іноді цілу ніч, я терла його об каміння, намагаючись перетерти.

Мені було сім років, і тоді я на це була неспроможна.

– Ти знову хочеш їсти?

– Ні, – відповідала я.

– Що знову?!

– Ні! Та ви що! Ані трішки!

Але він бив мене, примовляючи:

– Так твоя лють буде лютіша. Адже коли перетреш ланцюг, ти маєш стати на моє місце. Тобі слід буде зробити це зі мною.

Він брав ніж і відрізав руку. Блідий товстий сопун.

– Ти хотіла їсти. Їж.

І кидав її мені.

Але я не хотіла вбивати його, тому що тричі він сідав поруч зі мною і розповідав чудові казки.

Я мріяла, що коли я визволюся, то розчаклую його, і він буде моїм татусем. Він мене любитиме і щовечора розповідатиме казки. А щоб він не надто стомлювався, я допомагатиму йому різати людей на шматки.

Що ж. Я отримала те, про що так мріяла – мій Вітчим убиває людей. Моя Мачуха шукає любові мерців.

Усе, що хотіла.

І навіть трішки більше.

– Збочена поганы!

Адже ти не знаєш і третини правди.

Хочеш, я розповім тобі про те, що буде, коли ти помреш? Хочеш уявити, що станеться з твоїм тілом, якщо два тижні воно пролежить на залізному столі в холодному підвалі, який у нього буде колір, і чим воно бризне, коли всадити в нього ніж?

Це нескладно. Вийди, убий і принеси труп. Тицьни в нього пальцем і скажи:

– Він – це я.

А потім роби з ним усе, що хочеш. Усе, про що прагнеш дізнатися.

Я бачила, як це робиться. Дуже просто. Повір, адже я ніколи не брешу.

Чемні дівчатка взагалі ніколи не брешуть. Вони завжди кажуть правду.

Пес порвав мого ланцюга й виніс мене на руках з підвалу.

– Що це? – я не бачила цього так довго.

– Сонце.

– А це?

– Вітер.

– А це?

– Дощ.

Він привіз мене у свою Кримінальну Міліцію, до величезного будинку, повного коридорів і дверей, за одними з яких нас зустрів Залізний Чоловік:

– Привіт. Ти хто?

– Не знаю, – сказала я.

– Добре, – сказав він, загортаючи мене в ковдру. – Крихітко, побудеш поки зі мною.

– А Пес?

– Мені треба йти, – сказав Пес.

І я почула, як, опинившись за стіною в сусідній кімнаті, він питав:

– То як?

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

А потім голос чоловіка, що кидав мені на підлогу їжу:

– Я сам усе розповім.

Казки. Його чудові, чарівні казки. Він повинен був розповісти їх.

А замість цього нецікаве і монотонне:

– Я вбив.

– Я приніс.

– І я зробив.

Це було так нудно.

– Я заварив тобі чаю, – сказав тоді товариш Пса.

– А це що таке? – запитала я.

– Пий, – сказав Залізний Чоловік – Це те, що п'ють маленькі дівчатка, щоб бути гарненькими.

Він одвіз мене до дитячого будинку. Вони із Псом відвідували мене. Поки Вітчимова дружина вимовила:

– Ця.

А він запитав:

– Скільки з нас?

– Гарзд, – сказала Смерть і підвелась. – Я йду.

– Все, – сказала Маленька Сестра. – Тепер йому стане ліпше.

– То що? – запитав мене Залізний Чоловік. – Проведеш мене?

– Я?! До тебе на роботу?! Авжеж! Звісно «так»!

Його чудовий кабінет, його ковдри у шафі. Я попестила їх рукою, і вони впізнали мене.

Він витяг пістолет і, розрядивши, почав розбирати. Я сиділа на краю стільниці, хитала ногами, їла бутерброд із сиром та пила чай.

– Пий-пий, – усміхався Залізний Чоловік. – Від чаю дівчатка стають вродливими.

– Я випила вже дві філіжанки, – сказала я. – То як?

– Чудово, – сказав він. – Ще ковточок і тоді буде саме те, що треба.

– Готова?

– Готова, – сказала я.

– Ходімо.

– Я гоговий, – сказав Залізний Чоловік.

– Ходімо.

Але вони теж були наготові. Дванадцять Кам'яних Воїнів і величезний кам'яний змій.

– Ха, – він навчився приручати драконів.

Вони обступили мене, і дракон бив хвостом, налаштовуючись уразити мене в саме серце.

– Ходімо звідси, – сказав Залізний Чоловік.

– Ходімо, – кивнула я.

Розділ 8

І я знову вийшла до Кота.

– Допоможи мені.

– Годі, – сказав Кіт.

– Але в мене є тільки ти.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Не тільки...

– А хто ще?

– Озирнися.

– Робот!!! – вигукнула я.

Як я зраділа.

– Вітаю!

Мерщій відчинити вікно, аби сказати йому:

– А, – яка я рада, що це ти.

Величезний Бойовий Робот. Він зрадив, як побачив мене. Він присів, щоб стати нижчим і сказати мені:

– А, – я так довго шукав тебе.

– Е? – Кіт із твоїх друзів?

– А? – він тобі не сподобався?

– Е – я хочу бути твоїм другом.

– А – але ж ти не можеш допомогти мені.

– А – можу.

– А?! – як?!

Він простягнув руку і сказав:

– А – ходімо.

Ми йшли вулицею, і я задирала голову, щоб бачити його обличчя.

– Куди ти ведеш мене?

– До друзів, – казав він. – А.

– Вони допоможуть нам?

– Вони не допоможуть. Вони вже не можуть допомогти.

– А що з ними? Вони хворі?

– Е – ні, вони померли.

Маленький гуркотливий трамвай. Величезний Бойовий Робот.

– А – виходимо.

– Е – тепер сюди.

До занедбаних будинків на вулицях передмістя, у величезний ангар з напівстертими написами «ми переможемо», «на потреби війни», «належить армії» – на склад бойової техніки.

Підлога була встелена іржавим металом.

Тьмянний метал, поплавлений метал, почорнілий метал.

Відблиски перемог на пробитих і покалічених тілах зламаних роботів – бойових машин останньої війни. Їх уже ніхто не зможе полагодити, їх уже ніхто не змусить іти в атаку.

Їхній прапор у кутку. Їхня зброя попід стінами.

Мій бідолашний Зламаний Робот. Він залишився останнім з них.

Колись тут був його дім. Колись це було домом для всіх.

Він порозставляв, він розсадив їх, він дав їм спокій.

І тепер тут був тільки пил, засіяна іржею підлога та завішані сірим брезентом стіни.

Мертві ліжка, пусті столи, нескінченні ряди шаф із пожовклими фотокартками на внутрішньому боці дверцят. Діти, що стали старими, дружини, котрі знайшли нових чоловіків, матері та давно померлі від передозування акторки.

Шафка три тисячі чотириста двадцять сім.

- Це твоє ім'я?
- Е, - сказав він.

Він взяв куртку з нашивками, узяв берет. Але врешті відклав і пов'язав лише хустинку вузлом на потилиці. А потім, затагнувши шнурки, тупнув ногою, півторитонною сталевною підошвою.

А коли ми пішли до виходу, я почувла їх, застиглих тим самим нерухомим, мертвим металом:

- Чудово, хлопче.
- Усип їм усім.
- Усип їм усім за нас.

Він не питав, скільки їх. Для нього не мало значення, скільки драконів охороняє комп'ютер і скільки Кам'яних Воїнів виступлять зі своїх ніш.

- Здрастуйте, двері!
- Хай тобі грець!
- Бах!!!

І вони розлетілися вдрузки, а він зайшов у коридор зі своїм Винищувачем Танків у руках. Отим самим, з яким пройшов три війни. Розтираючи Кам'яних Воїнів на пил, перетворюючи Драконів на безголових зміїв.

Величезний Бойовий Робот, що стоїть серед битого каміння.

- Дякую, - сказала я.

Мерщій до кімнати. До комп'ютера: увімкнути, перебрати теки й повідомлення останніх трьох днів.

Список був величеський...

Але раптом почулося:

- Е-е-е...

- Тебе поранили?! - я кинулася до Робота. - Що з тобою?! Що?!

Він стояв посеред коридора.

- Що сталося?

- Е - відвези мене до лікарні, - сказав Бойовий Робот, - я знову хворий.

- Що сталося? - спитала я.

- Е, - сказав він.

Увесь його рукав був залитий кров'ю.

- Це тільки кров, - сказала я,

- Е, - сказав він, - я знову захворів.

- У мене є серветки, - заспокоїла я. - Ти не бійся. Я витру її до решти.

- Е - ні, я знову захворів.

Список був величеський. У мене ледь вистачило паперу.

- До лікарні, - сказала я.

- Якої? - запитав таксист.

- Е - потерпи, незабаром приїдемо.

- А - я знову захворів...

Вони поставили нові ґрати, але він вирвав їх.

Трое санітарів, побачивши його, притислися до стін, але він пройшов повз них до своєї палати, до того самого Місяця у вікні.

Він ліг, і я накрила його.

- А - так буде краще.

- Авжеж, - сказала я.

Він заснув, і я тихесенько вийшла.

– Спи, мій любий Роботе, я не заважатиму тобі.

Я вместилася на підвіконні і почала читати. Список був величезний. Я знайшла його у файлі «витрати», у розділі «витрати на дочку»:

- мисливці раз;
- мисливці два;
- мисливці вісім;
- дикі пси;
- люди-пацюки;
- ожилі мерці.

Я сиділа на підвіконні в коридорі серед стогонів нічної лікарні, прислухалась, як, сховавшись у темряві шаф, санітари пильнують мене, як вони чекають на вирок Лікаря, що намагається додзвонитися моему батькові.

У списку не було санітарів. У списку не було їхнього Лікаря.

І свинцевим кінчиком кулі я написала «Лікар», щоб, склавши та сховавши папірець, зістрибнути з підвіконня та підійти до дверей його кабінету:

Стук-стук-стук.

– Дозвольте?

– Я зайнятий, – сказав він.

Та коли я вже тут.

Розділ 9

– Ти вирішила повернутися? – запитав Лікар.

– На жаль, – сказала я.

– У тебе пістолет!

– У мене пістолет, – кивнула я.

– Ви хворі.

– То давайте лікуватися, – сказала я і почала. – Ви чуєте лише мій голос. Більше нічого немає. Лише мій голос і мій пістолет. Вони такі чудові, що ви не бачите і не чуєте нічого, окрім них. Світ зникає. Тільки мій голос. Тільки він у вашому мозку. Ви будете щасливі. Ви знайдете ясність і зміст. Ви мріяли про сон і спокій. І я зроблю все, щоб вам було добре. Ви чуєте лише мене. Ви чуєте лише мій пістолет. Зараз він вистрелить, і ви відчуєте щастя.

Ні. Я не така страшна.

Я навіть сказала:

– Пробачте, але в мене є аркушик, на якому написано, що я мушу вбити вас.

Тією кулею, якою я написала його ім'я.

А краплиною крові поставити крапочку – його більше немає.

Я вийшла, у лікарняному коридорі не було нікого.

Тільки стогін хворих, які бояться, що вони не божевільні.

І я увімкнула світло. Я запалила всі лампи та відчинила всі двері. Я порозв'язувала паски та вузли і сказала їм:

– Ви вільні. Ви всі можете йти.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Спочатку крадькома, а потім голосно сміючись, спочатку лякаючись роси, а тоді сміливіше вони бігли до волі, вони бігли до любові, вони розбігалися, і я гукала їм навздогін:

– Мерщій! Мерщій! Мерщій!

Як було класно визволяти їх!

І тільки Місяць – сіролиций алкоголік – сказав:

– Негідниця. На цьому світі вистачить тебе однієї.

Так зручно було в нього цілитися, стиснувши пістолет обома руками.

– Бах!

Частина 3

КРИХІТКА ЙДЕ НА ВІЙНУ

Ніч. Знову ніч, знову я сама, і мене ніхто не кличе.

Ніч.

Згаяти її у якомусь Палаці Ігор, а тоді відіспатися в таксі? Та ну! Я не така. Я не можу так.

Мені потрібна м'яка постелька, потрібне ліжечко, під яким спатимуть мої черевики. Я потребую чийогось тепла. І я пішла в бар, щоб знайти там того, хто зможе зігріти мене.

Їх було так багато. Їх було стільки, що хтось навіть міг обрати мене.

– Каву, – сказала я.

– Кава, – сказав бармен.

Я випрямила папірець, поставивши на його ріжечки філіжанки з кавою та порожні келихи.

Мисливці раз, мисливці два, мисливці вісім, дикі пси, люди-пацюки, ожилі мерці...

Як цікаво. Як багато всього.

Мисливці. Хоч бери та викреслюй їх одразу, тих нудних, що їздять на великих сафарі-автомо-

білях з повними багажниками капканів і сіток. Маленькі офіси, прикрашені головами вбитих ними страховиськ. Шрами і татування на їхніх тілах.

Раз, два і вісім. Зовсім однакові.

Занадто багато однакових облич, і я викреслила один рядок. Я залишила для війни із собою тільки двох із них – мисливців раз і мисливців вісім. Ось що вийшло:

«Список Ворогів Крихітки:

- мисливці раз;
- мисливці вісім;
- дикі пси;
- люди-пацюки;
- ожилі мерці».

Дикі пси плодяться на смітниках, а поночі приходять до міста. Величезні звірі на темних вулицях завмирають на межі світла від ліхтарів – єдиної перешкоди та єдиного порятунку від них.

– Не бійся. Ходімо.

Озирнутись і не побачити його. Тільки чути, як гарчать задоволені пси і тріщить роздираючись шкіра. А вранці відшукати залишки його закритавленої куртки й подумати:

– Чому вони не доїли?

- Привіт.
- Мене кличуть Крихіткою.
- Мене Карлом.
- Ти живеш сам?

– Ні, але ми можемо піти до мого товариша.

– Бувай.

Мешканці каналізацій, люди-пацюки, сичать і ховають хвости під полами довгих плащів. Вони будують свої храми під землею, під бруківкою міста.

Люди-пацюки, чия слина отруйна, а зуби жовті.

Вони мешкають під землею, де ніколи не минає ніч.

Тисячі кілометрів підземних нутрощів Міста. Метро, водостоки, лабіринти каналізацій, труб, дротів, бункери, печери зруйнованих та вцілілих монастирів, з'єднаних прорубаними в скелях ходами. Підземні церкви, озера та підземні цвинтарі. Тисячі кілометрів, у яких можна розмістити не одне пекло.

Сіра тінь за вікном метро. Солодкоголосі діви, що заманюють нічних перехожих до відчинених люків каналізаційних шахт. Малюсінькі диггери, які вважають пацюками все, що зашарудить позаду. Важкий видих розплавленого асфальту. Слиз на кістках. Завалений атріум. Перевернутий хрест серед трупів невдалої чорної меси. Сходи. Нори. Вівтар. Половину шляху – тільки на животі.

Сюди йдуть вони, ті, кого застас світанок. Щоб, переcheкавши день, повернутися. Тут вони відпочивають упродовж дня, злипаються гронами, запорпуються у бруд, сплітають у хащах гнізда заіржавілих труб. Коли... Коли ще не час повертатися назад.

Вода. Розкладання і гниль.

Згори – анітелень. Ніби там усе вимерло. Тільки нескінченна ніч. Новий рівень.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Ожилі мерці. Хто їх краще знає, ніж моя ма-
чуха?

– Здрастуй.

– Але ж ти жонатий...

Список був величезний. Кого тільки не було в ньому: мисливці, дикі пси, люди-пацюки, ожилі мерці...

Їх було так багато. Тих, кому заплатив мій названий батько, коли писав ці платежі у розділ «витрати».

«Витрати на улюблену дочку:

Кат для катування вогнем	– 2.000
Кат для катування водою	– 2.000
Священик для екзорцизму	– 4.000
Одноразовий молитовник	– 40
Плаха	– 400
Мотузка	– 125
Послуги гробаря	– 1.000
<hr/>	
Загальна сума:	– 9.565»

Або трохи більше.

Розділ 1

– Мене звати Макс.

– І ти живеш сам?

– Так.

– Справді?

– Так.

Він прийшов до цього бару, щоб випити, потім знайти, познайомитися і піти вдвох, але навіть подумати не міг про те, що я вже ладна йти за ним, куди завгодно. І даючи йому відробити програму до самого кінця останньої операції, я кивнула у відповідь:

– Почастувати тебе чимось?

– Почастуй.

– А як тебе звати? – запитав він.

– Крихітка, – відрекомендувалась я. – Поїхали, ти покажеш мені свою квартиру.

І впіймавши розгубленість в його очах, я додала:

– По дорозі купимо вина.

Він був симпатичний. Квартира – велика.

– Хочеш прийняти душ? – запитав він.

– Хочу приготувати тобі вечерю, – відповіла я.

Але я була потрібна йому тільки на один вечір, і він відмовився, запитавши:

– Хочеш вина?

– Я принесу сама, – сказала я, коли мені не сталося нічого іншого.

Але ж я могла бути для нього...

Він запалив свічки, я принесла вино. Він скинув светр, я відсунулася, сказавши:

– Не поспішай, – і піднесла йому до рота келих. – Випий.

Лише три жадібних ковтки, швидше, щоб уже ніщо не заважало.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Він увімкнув музику, я вимкнула світло. Він обійняв мене, а я сказала:

– Легай.

– Потанцюй для мене.

– Залюбки.

Я стала посеред килима.

– Ти дивишся?

Але він мовчав. Він спав, приспаний моїм вином. Вісім таблеток тонули та спливали, розчинившись у сонну отруту.

– Шкода, – сказала я. – Я могла б танцювати для тебе цілу ніч.

І накривши його ковдрою, я погасила свічки та зачинила двері.

– Хто він? – спитав Вовк.

– Макс, – сказала я.

– Тоді нехай спить.

– Нехай.

Ця кімната буде моєю. Тепер моєю буде вся ця квартира.

– Здоров, Котику.

– Будь і ти здорова.

– Запиши мою адресу...

– Здрастуй, Маленька Медсестричко, ось мій новий телефон. Передай його Псові...

– Здоров, Вовче...

Я викликала майстрів, і вони замінили шпалери. Вони посадили за вікнами ліс і відрізали зайві шматки сусідніх квартир, перетворивши моє нове

житло на маленький будиночок під червоним дахом. Я посадила кілька квіток, але була осінь і вони почали обсипатися. Я посумувала біля свого саду і повернулася до свого будинку.

Кількома дошками навхрест я забила двері до кімнати сонного Макса. Нехай спить, нехай ніщо не тривожить його.

А ще я поставила комп'ютер на своєму новому столі. У моєму будиночку всі меблі взагалі були новими. Я сама підбирала їх, і мені подобалися неосяжні кріселка, м'які килими і те, що пух від перин злітає до стелі, коли лягаєш у ліжечко, а потім повільно опускається додола, ніби вкриває тебе снігом.

Усе було готове до війни, і, ввімкнувши свій новий комп'ютер, я написала:

«Мисливці».

Він запитав мене:

– «Раз» чи «вісім»?

Я відповіла:

– Раз.

– Про що ти хочеш дізнатися?

– Чи можу я їх знищити?

Він довго думав, пригадуючи все, що знає про Мисливців Раз, і, нарешті, написав:

– Тобі ніхто не заважає.

І він написав мені:

«Крихітці час на війну».

– А ти?

«Комп'ютер чекає на Крихітку».

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Не чекай, я прийду пізно.

«Гаразд, – написав він. – Поцілуєш мене?»

– Ні, – відказала я.

І вийшла, захопивши пістолет.

Частина четверта

КРИХІТКА ТА ДИТЯЧИЙ БУДИНОК

Хочете ще сирітства? Я була в дитячому будинку, і мені подобалося там.

Ким був мій Справжній Тато? Ким була моя Справжня Мати?

Спочатку я вважала, що вони були зачаровані лицар та королева, потім мала гадку, що вони загубили мене, коли прямували на Північний Захід із караваном трав та отрут. А як мені виповнилося вісім, я вирішила більше ніколи не згадувати про них.

Вивчати життя починаєш з тичинок і маточок? Тож я з тих дітей, яких знаходять у квіткових пуп'янках.

А дитячий будинок – багатокутник, обкладений бежевою плиткою, – був оточений гоїдалками, альтанками, парканом та безліччю багатопверхових будинків.

Там усі ходили в однакових сукнях.

– Що ти малюєш? – запитала вчителька.

– Не знаю, – сказала я, тоді маленька, у невиразній суконці, з розпущеною кіскою і ногами, що не торкалися підлоги.

– Це неподобство! Порви негайно!

А я затуляла руками усмішку демона, ще невмілу, але таку, що могла налякати вчительку.

– Тебе покарають...

Та навіть перед страхом покарання я не могла сказати вчительці, що побачила це чудовисько у неї за плечима, коли вона кричала на мене, а гном з попереднього малюнка перестрибує з ліжка на ліжку і співає подих у сплячих. Уночі, коли зачинають спальні.

До дитячого будинку, де я жила, приїхали двоє: чоловік та жінка.

Три години поспіль вони розмовляли зі мною в наглухо зачиненому кабінеті. Вони показували мені страховиськ, і я розповідала їм про світи, в яких ті живуть, і про те, де й коли бачила їх.

А потім я розповіла їм про притулок і про те, що мені тут добре. І коли ми вийшли з кімнати, чоловік підійшов до вихователя і, взявши його за підборіддя:

– Якщо ти ще раз займеш її... Якщо хтось із вас ще займе її, я особисто буду рвати горлянки. Зрозумів?

– Так.

– І перекажи іншим.

Чоловік з'являвся кожної першої неділі, іноді зустрічався зі мною, іноді розпитував про мене вчителів.

Коли ж хтось намагався довідатися про нього у завідувачки інтернату, вона відповідала одне й те саме:

– Вам нічого робити? Вам бракує неприємностей?

Вони готували мене в янголи. Вони хотіли, щоб я виросла і почала боротися зі Злом.

Але чоловік загинув, і наступної неділі замість нього приїхали мій Вітчим і Мачуха.

– Тебе звати Крихітка?

– Так.

– Ти впевнена?

– Так, – сказала я. – А де дядько Павло?

– Його більше не буде, – сказала Мачуха.

– І я не стану янголом?

– Звичайно, ні, – сказав Вітчим. – Кому потрібні янголи?

Татусю, татусю, тату. Ти знову помилився. Я стала янголом. Ось так. Я тепер янгол – янгол помсти у твоєму пеклі. Мене послано для того, щоб зробити твоє життя пеклом.

Частина п'ята

КРИХІТКА І МИСЛИВЦІ РАЗ

Майстри були дивними, тож, приїхавши на вулицю багатоповерхових будинків, я побачила тиху вуличку з дерев, ліхтарів на гілках і пофарбованих у мої улюблені кольори будиночків. Вулиця повільно повертала, залишаючи позад мене крамничку з солодощами, і простувала далі, до молитовного будинку з маленьким білим хрестом на даху.

У вікнах горіло світло і лунала музика. Прожити тут усе життя на маленьких родинних святах. Ніколи не знати назви міста, в якому ніколи не буваєш, не читати газет, а якщо їх навіть принесуть, то лише останню сторінку і гороскопи. Виїзд до центральних вулиць вважати святом і повертатися назад, немовби у теплі та ніжні обійми.

Ліхтарів було так багато, що я не могла порухувати свої тіні.

– Привіт, Крихітко, – казали мені з відчинених вікон.

– Куди так пізно? – запитували з крісел, винесених на ганки.

– Може, провести? – крізь цигарковий дим єдиної за день цигарки.

– Дякую, – махала я рукою.

– Чудовий вечір! – сміялась я.

– Не куріть так багато!

– Тихше, бо почує дружина.

Я прожила тут усе життя. Я знала кожного із сусідів, ми всі любили одне одного, і ніхто ніколи не питав мене: «Чому ти сама?». Адже я була їхня крихітка.

Повз розфарбовані в улюблені мною кольори будиночки, крізь лагідне світло ліхтарів серед гілок.

І якби ця вулиця була нескінченною, я погодилася б іти нею все своє життя.

Розділ 1

Повз дворик, встелений жовтим килимом кульбаб, повз дворик, що поріс блакитними квітами, назву яких ніхто не знав.

– Здоров, Крихітко.

– Здоров.

Навпростець до трьох машин, що повільно викотилися мені назустріч.

Ось і все. Вони виграли. Мисливці Раз, як легко їм було знайти мене тут.

– Де вона?

– Десь у передмісті.

Довідник на сторінці, позначеній «П». В адресній книзі імен з маленькою «а» на кінці.

– Направ когось, щоб вистежив.

І телефонний дзвінок:

– Вона вийшла з будинку.

– Що ж, – вирішили Мисливці Раз. – Поїдемо та візьмемо її.

Три машини заблокували мені шлях. Дванадцять мисливців у розстебнутих піджаках і м'яких пальтах, що не заважають ані стрибати, ані розгойдуватися на стільцях.

– Дівчинко.

– Підніми руки догори.

– І дуже повільно.

Я була слухняною, адже Вітчим дозволив їм стріляти в мене.

– Це було так просто, – сказала я.

– Так, – погодилися мисливці. – Дуже легко.

– А хочете, все буде не так? – запитала я, і всі до єдиного ліхтарі вибухнули.

– Стій!

– Я ніде не ділася, – сказала я.

– Де ти?

– Я тут.

Суцільна темрява, така, що комусь із них довелося дістати запальничку і клацнути накривкою із шматком перлини.

– Де т...

Я тішилась, що їм сподобався мій новий світ. Я назвала його Місто Терору, в ньому було повно обгорілих, перетворених на фортеці будинків.

Довкола нас розташувалося шість таких, які ніколи не знали ремонтів, із бронжилетами, взятими у мертвих ворогів, замість шибок. З машиною, що застрягла у стіні, яка витримала таран з нею. З домогосподарками, що смалять цигарки з травою, ніколи не скидають бігуді й дають раду двоствольним рушницям так само легко, як і ножам для обробки м'яса.

Тут навіть діти, граючись у дворах за глухими, замкнутими стінами будинків, споруджували шибениці для своїх ляльок та навчалися говорити: «Ей» тільки після того, як навчалися стріляти.

– Вам подобається? – запитала я.

– Гидота, – відповів мисливець.

– А мені подобається, – сказала я і, обережно дмухнувши, загасила його запальничку.

– Де ти?!!!

Один із них вистрілив:

– БАХ!!!

І одразу Місто відповіло йому далеким відлунням стрілянини, яка ніколи не вщухала тут.

Стрілянина підповзала до нас, і від іскор куль, що вдарилися об стіни, спалахували купи сміття, бензин із розбитих машин і скинуті в продірявлені діжки поролонові нутроці сидінь.

І лише тепер фари мисливських машин змогли освітити мене, бо я стояла на тому самому місці, де й почула їхнє перше:

– Підніми руки догори.

– Я можу опустити руки? – запитала я.

– Ми їдемо!

– Поїхали з нами!

– Тут залишатися не можна!

Але було запізно. Слідом за стріляниною на вулиці з'явилися дві банди, що не зважали на нас, оскільки бачили вони лише одна одну.

І якийсь безпальий старий з пожухлим від часу татуванням на оголених руках закричав з-поза дверей над залишками балкона:

– Забирайтеся! Це моя вулиця!

Дурні мисливці в м'яких пальтах, дві банди, що радіють зі свята смерті.

– Тут чужі.

– Нехай ідуть.

Мисливці поїхали, а я відійшла до стіни й сіла на телевизор, вмальований у непристойне графіті, що прикрашало будинок по цей бік під'їзду.

– Що далі?

– Почнемо.

– Маємо честь атакувати вас.

Жінки нарівні з чоловіками. Дівчата, що не знають нічого іншого і не вміють кохати, якщо на спині у нього немає потрібного герба. А гербів тут два – Західне Місто в тих, хто атакує зі сходу, та Вершники з Далеких Пагорбів у тих, хто вдерся від нічийного Пустища.

Західне Місто. Це ті, хто виріс на вулиці. Чийми вчителями були найкращі з місцевих убивць, чий квартири були переповнені знесиленими ста-

рими, які завжди переймалися лише одним питанням:

– Ти приніс?

Байдуже що: їжу, цигарки, випивку. Аби чимось розважитися. Старий, зотлілий до паперового пилу реклам журнал. Аби чимось зайняти себе.

Убивай, поки молодий, помри, щоб не стати старим і не чекати вечора з отим єдиним запитанням:

– Ти приніс?

Щосереді вони малювали календарі, планували гуртом святкувати Новий рік – вони збиралися в кіно, де показували, що слід робити з тими, хто потрапив під постріл вогнемета, як прикидатися мертвим та як готуватися до старості, якщо ти приречений дожити до неї. У п'ятницю вони їздили на пункти перепису – там ведуть підрахунок живих, а в неділю вирушали на базар, аби продати здобуте в бою та придбати те, що підібрали торговці покинутих чи заселених самотніми старцями будинків.

Вони перегородили вулицю десятком машин і стріляли з-за них у Вершників на залізних конях.

Їх було багато, і Вершники з Далеких Пагорбів мусили відступити.

– Ми повернемося!

– Аякже!

– Ми поквітаємося з вами!

Після того, як постріл вибивав супротивника з сідла, і той завмирав на асфальті. Після того, як вершник перестрибував через капот авта, розвертав свій залізний Байк і стріляв у тих, що таки зуміли вбити його, а потім підпалити мотоцикл.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Останні патрони, нечутно натиснутий курок та байдужий погляд на спрямовану в обличчя цівку. Випадковий постріл та безпалий старий, що завис на шматках арматури свого зруйнованого балкона.

Дзвінкий вигук підлітка:

– Я вбив його!

– Вітаю.

– То візьмете мене до себе?

Мотузка з гаком, закинута за барикаду. Висмикнутий звідти воїн. Постріл у голову, поцілунок у мертві губи і закинута назад мрець.

– Браво! – я плескала в долоні.

Мені подобалося, як вони билися, було однаково, хто переміг.

Поранені, що підводилися з землі. Остання агонія Байка, припинена пострілом милосердя. Дві дівчини:

– Не розмазалося?

– Ні, все клас.

Я плескала:

– Молодці!

– Хто з нас молодець? – запитав, зупинившись біля мене, вершник.

– Ви, – відразу сказала я.

– Я не бачу в тебе герба.

Я повернулася спиною, показала вибите на цупкій шкірі куртки – «Крихітка» над черепом квітки, що народила мене.

– Хочеш зі мною?

– Хочу.

Я сіла позад нього й засунула пальці поміж шипів його камзола.

Розділ 2

- Вершник.
- Крихітка.
- А це мій Байк.
- Я можу попестити його?

Ми їхали через пустище крізь щільне фіалкове світло.

Рівна лінія дороги повз примари пагорбів. Величезний птах супроводжував нас байдужим поглядом. Перекошений вказівник, чиї написи зникли вже після зникнення міст, про які він знав.

А потім я почула бубон – низьке, ритмічне ухкання котилося над пагорбами у передчутті пісні. Ще до того, як чиясь рука провела згори донизу по золотих дзвінких струнах. І стомлений чоловічий голос:

- Гей, гей, гей.

Вершник віз мене повз них і ніби не чув, ніби намагався відгородитися від слів:

- Навіщо? Чого це ти? Куди?

А бубон:

- Гах! Гах! Гах-гах! Гах!

- Хто?

Золото струн перетворилося на удари мого серця.

- Гах! Гах-гах!

Я побачила їх, що сиділи обличчями одне до одного на сходах величезних тронів колишніх королів, біля підніжжя пагорбів довкола.

- Добре з тобою! Та погано без тебе!

- Гах!

– Гах-гах!

– Отак!

Один із них озирнувся, та не побачивши мене, видихнув у флейту.

– Поганий знак, – сказав Вершник.

І знову бубон загунав кроками тієї, котра простувала через пагорби...

– Я знаю цю пісню, – сказала я.

– Ні, – сказав Вершник.

– Вона про...

– Я не хочу знати.

– Мене звать Вершник.

– А мене – Крихіткою.

– Я знаю, – сказав він. – А це мій Байк.

– Хто прудкіший?! – мчали поруч із нами.

– До межі Пагорбів?!

– Так!

Вервечка Байків радіє дорозі. Із зачохленими бунчуками, стомившись плакати за покійниками, знаючи, що полеглі воїни вже пригубили вино в Чертогах Богів.

Селище Далеких Пагорбів. Два ряди будинків уздовж траси в нікуди, безліч неонових ламп, два блискучих манливих щити.

**«ВИ ЗАЛИШИЛИ МІСТО ТЕРОРУ!
РАДІЙТЕ І ЗУПИНІТЬСЯ!
ДАЛІ ВЖЕ НІЧОГО НЕМАЄ!»**

А з іншого боку:

«ПОПЕРЕДУ МІСТО ТЕРОРУ!!!
ЩЕ НЕ ПІЗНО ЗУПИНИТИСЯ!
ХОЧА Б ВОСТАННЄ!»

Селище Далеких Пагорбів – «Бар», «Готель», «Готель», «Бар» – вивіски, знайдені на тисячах кілометрів доріг, зведені сюди та зібрані в одну.

Піднятися сходами до тераси, відчинити двері й побачити за ними пустище. Ступити за стіну, єдину, що залишилася від усього будинку. Місто будинків, позбавлених майже всіх стін.

– Який він великий, – сказала я, опинившись у його будинку.

– Так, – сказав Вершник і став поруч зі мною. – Звідси й до кінця землі.

– Здоров, – кивнув він сусідці за стіною з написом: «Усе, що ви забули купити».

– Здоров, – сказала вона. – Ти до ранку?

– До ранку, – сказав він.

– А це?

– Крихітка, – сказала я, повернулася до неї спиною та показала свій герб.

Ми розпалили багаття, й полум'я висвітило на стінах вітальні шовк. Ми обклали полум'я камінням, і в нас вийшла ватра. Вершник розгорнув ковдру, я вмостилась у величезному кріслі з ногами.

Вино з вітру і трав, його губи пахнуть вином.

Тільки один поцілунок, щоб відсунутись і сказати:

– Ні.

А вночі, коли я спала, зникли стіни, і я чула, як Вершник розповідав Сусідці, що сиділа з ним біля жевріючого приску:

– Сьогодні я чув їхню пісню.

– Коли?

– Коли вертався.

– Виходить, завтра?

Чи було їй шкода його? Не більше, ніж йому самому, він зовсім не жалкував, що завтра його не стане.

У неї була сотня чоловіків. Різних: добрих і лютих. Воїни, воїни. воїни. А іноді той, хто плаче уві сні.

Вони йшли від неї, а вона думала, що сама в усьому винна. Вони йшли, і з кожним новим вона була ще тихішою чи ж навпаки починала кричати, тільки-но брав її.

Воїни всіх армій, чоловіки ста міст. Вони йшли, і вона думала, що в усьому винні навколишні будинки. і міняла їх, і поспішала дорогою в нікуди.

– Залишся, – благала вона, але він ішов.

– Я не зможу без тебе!

А він одказував:

– Я теж.

– Я поїду з тобою, – вирішувала вона.

– Сідай, – казав він. – Тримаєшся? – і гнав свій байк назустріч смерті. І вмирав у неї на руках.

Вона втратила їх усіх, адже чоловіки – це ті, кого ти втрачаєш.

– Я чув пісню...

– Завтра...

А чи не все одно, як саме вони підуть від тебе?

Розділ 3

Стомлені дорогами мандрівники побудували це поселення, щоб збиратися на кілька довгих зимових тижнів та розповідати про те, що було і що зробив кожен із них:

– І в лісі, якщо, звісно, зважився прийти туди вночі, сосни сплітають вершини, і коли станеш серед них, уже не побачиш зірок. Але метал на тобі починає світитися, а самому тобі чути, про що говорять духи.

– Наші байки боялися води. Ледь пощастило загнати їх на корабель. Але й потім вони намагалися пробити борт і попливти.

– А величезний Змій, це з-під його луски народився світ, дивився на нас, і здавалося, назавжди залишишся в його пазурах.

Я була серед них, я слухала, я пила з ними пиво. Кілька перших довгих тижнів. Доки вони не почали стомлюватися, доки не розтанув сніг, і в них не скінчилися спогади. І тоді п'ятеро з них осідлали байки і, завмерши на мить п'ятьма променями зірки, поїхали в п'ять різних частин світу.

Перший повернувся за три дні:

– Я їхав через пагорби. За ними нічого немає. Тільки руїни.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВІКАХ

Другий повернувся за п'ять днів:

– Я їхав через пустище. Воно тягнеться в болота. Надто вже глибоке трясовиння, занадто багато палаючих очей.

Третій повернувся за тиждень:

– Я знайшов пастухів. Вони пасуть старі вантажівки.

Четвертий повернувся до повного місяця:

– Я проїхав через ніщо. За ним нічого немає.

А п'ятий не повернувся. Він потрапив у Місто Терору, і місто вбило його.

– Ось ми й знайшли майбутні спогади.

– Це чудове місто. У ньому так багато людей.

– І нам ніколи не закінчити війну з ним. Файно.

Нарешті буде війна на тисячу років.

– Поїдеш з нами?

– Авжеж, – сказала я.

Або палаючий у темряві щит:

**«ПОПЕРЕДУ МІСТО ТЕРОРУ!!!
ЩЕ НЕ ПІЗНО ЗУПІНИТИСЯ!
ХОЧА Б ВОСТАННЄ!»**

Скільки подорожніх заманив він у їхнє Селище біля Далеких Пагорбів.

– Ще не пізно зупинитися, – читали вони. – Зупинимося?

– Тут файно.

– Надто багато вогнів...

Прочитати напис:

«Готель», – зупинитися біля нього, вийти з авта і побачити за відчиненими дверима конторку портьє, а далі – безмежне пустище.

Чи десяток готових стріляти стволів.

– Здалеку?

– Ми...

– Стій. Підними руки. А тепер кажи.

– Ми їдемо в Місто Терору.

– Не варто. Свою смерть ви знайдете й тут.

Відігнавши порожню машину до величезної аж під саме болото стоянки, вони повернулися до стіни з написом «Бар».

– Отож, ми під'їхали до краю землі...

Мене розбудила сусідка.

– А Вершник?

– Поїхав, – сказала вона.

– Коли він повернеться, то...

– Він не повернеться. Поквапся. На вулиці той, хто відвезе тебе до міста.

Величезний туристичний автобус із чорним склом зберіг відбитки світлофорів Мирних Міст. Туристи, чії пригоди вже розпочалися. Чотири вершники, що взялися супроводити їх до Міста, спираються на кермо байків.

– Я сяду?

– Сідай.

І махнувши рукою водієві автобуса, щоб рушав:

– Тримаєшся?

– Так.

– Тримайся, – щоб змусити байк стати дибки.

Потім з караваном торгівців, із ченцями, з веселими дівчатками в пікапі, з дітьми, що повертаються з прогулянки.

«ВИ В'ЇДЖАЄТЕ ДО МІСТА».

– Я знаю, – сказала я.

«ДО МІСТА ТЕРОРУ».

– Я знаю, – обидва черепи під дороговказом я сама колись принесла сюди. – Адже я тут живу.

Я живу на вулиці обгорілих будинків. Осьде, у цьому будинку на сорок квартир. Брудні сходи й нескінченний коридор залізних дверей. У мене теж залізні двері. Й вони теж відчиняються лише на мій голос.

– Я прийшла.

Двері відчинили замки.

– Тихо, – сказав грабіжник, приставивши пістолет до моєї голови.

– Зайдемо всередину, – сказав другий, штовхаючи мої двері.

– Не треба, – сказала я.

– Вперед.

– Прошу вас!

– Давай!

Їм варто було лише переступити поріг, як у темряві мого передпокою спалахнув вогонь відразу чотирьох кулеметних стволів.

– Ту-ту-ту-ту.

Їх викинуло через двері, пронесло коридором до сходів і залишило там. Адже я не сказала:

– У мене гості.

Адже я не сказала кулеметам:

– Свої.

І я зачинила двері, почувши, як зі своїх квартир вибирають: я старі, щоб роздерти на шматки грабіжників, що впали біля стіни.

Бідна стіна. Мене грабували таку силу-силенну разів, і мої кулемети стріляли в неї так часто, що станься іще два пограбування, і кулі пролітатимуть уже крізь неї.

– Увімкнути світло.

– Ванну.

– Рушник.

– Дзеркало.

– Відчинити двері.

Приспаний моїми отрутами, він спав.

– Макс? – запитав мене Кіт.

– Макс, – відповіла я.

– Зачинити двері. Цигарку. Світло на кухні. Кава.

А потім виспатися, щоб швидше настав день.

Розділ 4

А мисливці?! Я зовсім забула про них!

Так не можна. Я не можу кинути їх у цьому місті, таких беззахисно-безглуздох у своїх м'яких пальтах. Як ми там з ними попрощалися?

- Ми їдемо!
- Залишатися тут просто не можна!
- Забирайтеся геть! Це моя вулиця!
- Тут чужі.

Нехай ідуть.

Так. Здається так.

Вони мчали крізь місто, наче крізь страшний сон, вилітали то на площі, заставлені шибеницями, то на площі з величезним багаттям у центрі, з п'яними людьми, котрі танцювали довкола вогню та озиралися при їхній появі і гарчали, як демони. Вони мчали містом, у якому ніколи не були, але в якому відтепер мали жити.

Це був сон, і, втративши одне одного, вони вже не шукали. Сон, у якому не працювали телефони, а з кутків чулося невимовно страшно:

- Йди до мене. Іди ж. Іди.

Вони мчали вздовж вибитого скла пограбованих магазинів, уздовж помальованих скверною стін, покинувши застряглу у проваллі бруківки машину, і ту, що лишилась у вузькому проході між стін, і ту, що розпливлася по асфальту ртуттю, фарбою та шкірою, бо вже бралася гнилизною.

Дванадцять мисливців. Один, два, три... Вони втратили один одного, і тепер їх не можна було полічити.

Малесенькі фігурки під непроникним агатовим небом. Ні зірок, ні місяця, тільки багаття та спалахи пострілів на сусідніх вулицях. Через вулиці, що належали Північним Людям, через район Тих, кот-

рі Стоять за Спиною У, через будинки набережної Одержимих Стрільців, через Занепалих, через Воскреслих, повз Свистунів, які регочуть.

Отвір тонким свердлом, і куля летить зі свистом.

– Ссссссс...

Знову власти, вбігти до під'їзду та побачити пусті зіниці наркомана:

– Хто ти?

– Мовчи.

– Навіщо ти прийшов?

Один, два, три... А ось іще один. Той, Що Прокинувся Першим і зупинився:

– Хто ти?

– А ти?

– Я просто тут живу.

Кожен по-своєму. Опритомніти у мрячному світанку, який був спалахнув за вежами костюлу і знову перейшов у ніч.

Той, Що Прокинувся Першим. Справжній Мишливець Раз, із затиснутою в усміхненому роті цигаркою. Він змінив пальто на куртку з гербом «Мишливець» і змією. – вона звивається цифрою «раз».

Крізь дірку паркової огорожі, через парк, повний покинутих і вже здичавілих собак, мостом, через застиглу, мов подряпане дзеркало воду, під навісом, мимо зчорнілих рекламних щитів, до свого будинку – на вулиці Охоронців Тиші, що гріються біля розкладеного посеред дороги багаття.

– Як полювання?

– Ніяк.

– Хочеш м'яса?

– Я поїм удома.

– Вдома нема їжі, – сказала його дружина, що сиділа на бордюрі – чорні повіки, чорні нігті, чорний кокон ненародженого павука на виголеній голові, з тисячею кілець у гострих вухах. – Хочеш трохи ласки?

Він простяг руку, і вона подала йому пляшку звареного з Диких Ягід вина.

– То як полювання?

– Ніяк.

– Хочеш м'яса?

Той, що прокинувся другим, знайшов себе перед погаслими очима світлофора. Він засунув руку до кишені куртки, вколовся гострими шипами кастета і, не виймаючи пачки, витяг зім'яту цигарку. Тицьнув у рот і припалив від запальнички з уламком перлини на накривці – єдине, що нагадувало йому про ті сни, які іноді бачив.

У тих снах він жив у невеликому будинку за тридцять кілометрів од міста, у будинку з єдиною кімнатою на другому поверсі. Йому часто снилося, як він сидить у м'якому кріслі, а довкола динаміки. І музика з того життя, що він його бачив уві сні, музика молодості:

– Усе, чого ти потребуєш...

Він припалив і скулився на вітрі, що віяв димом, він потрусив пришитими до рукавів його куртки скальпами. Над правим ліктем ще залишалось місце для одного скальпа. Для скальпа Крихітки.

– То що, – сказала я, дивлячись, як він простує в темряву безлюдної вулиці. – Якщо це все, чого ти потребуєш...

Той, що прокинувся третім, прокинувся від удару в обличчя.

– Егей, туристе, приїхав подивитися на наше місто?

Його обступили четверо – Нічні Убивці в залізних рукавичках.

– Гарне пальтечко.

– Файна краватка. Подаруєш?

Він мотнув головою, струшуючи з повік кров, і сказав:

– Ні.

– Що? – не зрозумів Нічний Убивця.

Краватка сама виповзла з його окутих залізом рук і перетворилася на ланцюг, намотаний на шию.

Пальто розпалося, показалися заклепки на куртці зі змією, що звивається на спині Раз.

– Чудова ніч.

– Мисливець?!

– Я, – сказав він.

І вистрелив, зваливши тіло одного з Убивць, мов ляльку з м'якої глини.

Розділ 5

Прокинувшись, я дозволила собі полежати і тільки потім сказала:

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Я прокинулася.

«Доброго ранку», – озвалася до мене квартира.

Живучи за влаштованим у її комп'ютер годинником, вона завжди точно знала, що означає ніч за вікном – ранок, вечір чи власне ніч.

– Каву, душ, цигарку.

«Курити вранці – шкідливо».

– Каву, цигарку і душ.

Вона наповнила чашку кавовою піною, вона пустила пару в душовій і запалила для мене цигарку, таку коротку, що я ледь відчула смак.

– Я йду!

У курточці з моїм гербом на спині.

Згасло світло, кулемети у передпокої клацнули запобіжниками – стали на чати.

– Зачинити двері.

– Бувай.

Мені потрібна була машина, а в цьому місті гроші були ніщо.

І я спустилася до підвалу, до багатоярусної за-недбаної підземної стоянки, чії нескінченні поверхи тяглися до самого Пекла.

Я запалила сірника, але морок залив його чорною смолою темряви.

Я відчинила зниклі в темряві стелі ворота і почувала, як там унизу чорні тварюки впіймали мій перший крок. Вони мчали дорогою, що обвиває поверхи, і в бетонних плитах залишалися сліди від їхніх лап. Їхній подих перетворився на один нес-

кінченний вдих – увібрати аромат парфумів, увібрати запах тієї єдиної крупинки туші, єдиної цяточки помади в мене на губах.

– Крихітко-о-о-о...

Вони мчали до мене, і коли перша з тварин опинилася на тому кінці поверху, важкі, складені зі сталевих плит ворота стали позаду, щоб мені було до чого притиснутися з криком:

– Ні!

Тварини бігли до мене.

– Кр-р-р-р-ри-ри-ри-хітко-о-о-о-о-о...

– Х-х-х-х-хо-о-о-о-о...

Я вистрілила, і освячена куля залишила блакитний слід у темряві.

Я смикнула за рубильник на щитку, обплетеному павутинням павуків, що полюють на нічних метеликів, і запалила світло, освітивши поверх стоянки, переповнений уже нікому не потрібними машинами.

Нікому, окрім мене.

Безлюддя. На всіх сорока рівнях я була зовсім сама.

Я торкалася капота, і машина здригалася, лякаючи мене. Я присідала перед вискалом передніх ґрат і бачила, що машина занадто стара для того, щоб розгризти бодай три кілометри дороги. Я робила крок назад, коли машина припадала на передні колеса й починала гарчати.

Тут було багато машин.

Ця мала довге тіло акули.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВІКАХ

– Егей, – покликала я.

Але вона не відповіла.

Величезний «джип», схожий на кабіну розполовиненої вантажівки. Я була занадто малою для нього.

І нарешті знайшла.

Я сіла за кермо, й воно відразу ж повторило тепло моїх рук. Я втиснула педаль у підлогу, і машинка зробила крок уперед.

– Я чекатиму, коли хтось любитиме тебе?

– Ти рятуватимеш мене.

– Та я ж не вмію.

– Я навчу.

Ми проїхали з нею через три поверхи й опинилися на невеликій естакаді, пофарбованій у чорне та жовте.

– Мені буде боляче?

Я лагідно приласкала по її перламутрових дверцятах.

– Не бійся, – сказала я.

І, відчинивши накривку капота, вийняла дротик:

– Спи.

Я підкотила балони з газом і, сховавши обличчя за величезними окулярами, запалила вогненний струмінь різачка. Музичний автомат біля стіни співав:

– Вау! – і блимав своїми лампами всякчас, коли розплавлений метал вибухав вогненным фейєрверком.

Сім разів я обходила стоянку, спускаючись дедалі нижче, аж поки знайшла все, що могло мені стати в пригоді.

Я захистила Машинку вигнутими квітами грат. Я оповила колеса ланцюгами і встановила два перламутрові кожухи для запасних коліс. Величезний кулемет – мені знадобилася корба, аби підняти його, – я приладнала на сидінні біля правих дверцят. Тепер я відчуватиму, що хтось їде поруч зі мною.

– Стомилася? – запитав автомат із солодощами.

– Трохи, – сказала я і взяла в нього бисквіт із суницями та скляночку какао, розмальовану яскравими пляжними парасольками.

Якщо зелених парасольок буде три, подумала я, то все буде нормально.

Їх було вісім.

– Непогано, – ми сиділи поруч із ним і дивилися на сплячу на естакаді Машинку.

– Непогано, – кивнула я.

Я повісила на дзеркальце кулю, серденько і порцелянове крильце янгола. Додавши кілька шипів, я поклала на заднє сидіння кулеметні стрічки. Прикрасивши верхівку антени малюсінькою трояндочкою, я перебрала двигун і перетворила його коней на первісних бізонів.

Мені закортіло, і я обтягла м'якою шкірою всі прилади біля керма, щоб не знати, з якою швидкістю їдеш, скільки проїхала і чи є ще бензин. Викинувши ключ у вікно, я навчила Машинку впізнавати мене без нього.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Ти створила страховисько, – сказав Автомат.

– Як на мене, вона мила.

– Вона живиться м'ясом.

І він мав рацію, адже коли я написала на борті «Крихітка», то витончені вензельки літер переплелися із глибоким слідом від пазурів.

– Готово.

– Буди.

Вона прокинулася і поглянула на мене байдужими до почуттів фарами.

– Нормально, – сказала Машинка й попросила мене: – Покажи.

Я піднесла блискучий ковпак.

Вона зазирнула всередину й сказала ще раз:

– Нормально.

А я збагнула, що тепер її ім'я пишеться через чотирнадцять «ш».

– Моя машина живиться плоттю. Агов, мисливці, я починаю. Ловіть мене.

І покрутивши ручкою приймача, знайшла ту саму пісню, якої співав Музичний Автомат, тоді піднялася до рівня землі та виїхала на вулицю.

Розділ 6

Але був серед мисливців той, хто так і не зміг прокинутися.

Він благав його:

– Нехай цей сон скінчиться, і я розповім тобі все. Усе, що...

Але Вітчим не дозволив йому договорити:

– Мовчи!

І повернувшись до нього, Мисливець просив:

– Нехай скінчиться цей сон. Прошу вас. Нехай скінчиться.

– Я заплатив гроші, – сказав йому Вітчим.

– Я знаю, – сказав він. – Я віддам їх.

– Ти підписав угоду.

– Я припустився помилки. Я відмовляюся від угоди. І я поверну вам усі гроші. Усе, що в мене є.

– Ти сам назвав ціну, – сказав Вітчим. – Плати.

Він прокинувся в порожній машині, що стояла на тихій вуличці біля дворика, де буяли жовті квіти.

Годинник на панелі показував дванадцятую ніч. Вікна в будиночку Крихітки, за якою його послали стежити, були темні, і він зрозумів, що настав час їхати додому.

– Ти сам назвав ціну.

– Сам, – сказав Мисливець і завів двигуна, що спалахнув світлом фар.

Додому, через те саме місто, до якого він звик. До схожого на спіраль будинку, з під'їздами, що виходять у прорізаний арками двір.

Стоянка, стежка навколо газону, поштові скриньки, ліфт, цифра «вісім» і двері.

Він переступив поріг своєї квартири, і його дружина вийшла до нього.

– Щось сталося? – запитала вона.

– Я відмовився від угоди, – відказав він.

– Пусте, – сказала вона. – Навіть якщо ти втра-
тиш роботу, ми впораємося з цим. Адже в тебе є я,
а в нас є наш...

Їх знайшли – мертву жінку, дитину і чоловіка,
що застрелив їх, а тоді застрелився сам. Плями
крові. Кров була скрізь і на всьому. Шкода тільки,
що ніхто з тих, котрі їх знайшли, не вміли читати
руна, які склалися за простреленою потилицею чо-
ловіка в слова:

– Я заплатив.

Четвертий із тих, що прокинулися, сказав до
своїх дверей:

– Відчиніться, – він зайшов у темряву квартири,
кинув сірника у бензинову кулю, та спалахнула яс-
кравим полум'ям.

П'ятий...

Шостий...

Тепер їх було одинадцять. І ще до того, як на ко-
ротких сімнадцять секунд зайнявся новий світа-
нок, вони всі зустрілися.

– Уб'ємо її.

– Вона наша.

– Почнемо.

І вони помчали до мене, перестрибуючи через
огорожі, повалені стовпи ліхтарів, через вимерлі

від чуми двори, здираючись стрімкими стінами на дахи та зістрибуючи з них долі.

А поночі Вершники з Далеких Пагорбів удерлися до Міста, і відтоді в місті більше вже не було Свистунів.

Розділ 7

Але в ньому були Народжені Вночі, а ще Ті, Що Стоять за Спиною У, а в Тих, Що Стоять за Спиною У, була Крихітка, яка покинула Машинку та цілила тепер у куртки з гербом «Р.Р.Ніч».

– Пах, – покликала я. – Я вбила тебе.

Він не повірив.

Він відстрибнув до стіни і вистрелив, але не влучив і відправив кулю в небо.

Куля летить, місто під нею, вогні та багаття міста. Куля пішла в хмари. Куля летить до зірок.

Два темно-сині Прибульці зі світлими очима, з палаючими цигарками в покритих зморшкуватим панциром губах.

– Куля?

– Куля.

І вони понесуть її до сховища, до тисячі полиць із кулями, які прилетіли від Землі.

– Оце так! – Мовила я. – Ну то й нехай, – і вбила його.

Коротке:

– Ху, – у цівку пістолета.

Тихе вдоволення:

– Ммм, – вдихнувши дим, і далі вулицею.

Що там на календарі? Місто Терору. Вівторок.
Війна вуличних банд.

Ми воювали за право мати за свою територію вісімнадцять порослих травною каменів бруківки. За автомобільну вісь, що теж лежить тут, і весь пил та пісок між ними.

У моїх нових друзів важкі пістолети. Зручно тримати в руці, зручно вдарити ногою, вистрелити, побігти, звалити на спину та затулити собою свого пістолета, коли на тебе накинуться відразу троє.

Ми боролися між згорілим танком (славні часи початку війни) і автомобілем, що стояв ліворуч – машинкою Крихітки. Випадковий постріл у неї, і вона відразу відповість вогнем кулемета. Йй байдуже, в кого стріляти.

Кружляючи та падаючи на коліно, перекинути, вдарити плечем, пожбурити гранату й перестрибнути через того, хто влав під ноги, вдарити ліктем у перенісся чи вистрелити й покотитися до зірваних ґрат каналізації.

Мені подобалося, і я воювала четверту годину поспіль.

Іноді підбігти до машини або поглянути в уламок скла, щоб побачити злипле від поту пасмо чи зітерти бруд з обличчя.

Мої нові друзі – Народжені Вночі та Ті, Що Стоять за Спиною У. Нам подобалося воювати одне з одним.

Поки хтось казав:

– Стривай, – і, присівши прикріпив, дріт розв'язаного шнурка.

– Усе?

– Так.

– Поїхали.

Доки нас не занесло на вулиці Патрульних Висотних Будинків.

Вони зустріли нас холодним мовчанням.

– Ми йдемо.

– Тепер уже ні.

Ми стали Порушниками Закону, і вони мали право на помсту.

Перший постріл з їхнього боку. Я впала за бак зі сміттям і поміняла обойму.

– Бах!

– Бах-бах-бах-бах!

Як складно розповісти про все. Як складно розповісти про справжню війну. Про ритуали Патрульних, про їхні висотні будинки та їхні традиції.

Вони живуть у п'яти вежах, сполучених підвісними мостами. Найжорстокіші мешканці Міста. Тихий шепіт Вітчима, що створив їх:

– Де ти, Крихітко? Повернися. Не змушуй мене...

Вони ненавиділи все Місто. І, випалюючи на своїй спині висотну вежу, нищили всіх, хто намагався до неї підійти.

Вітчим не посилав їх убити мене, та вони самі збиралися це зробити.

- Вона ж загине, - сказала Мачуха.
- Я бачу, - сказав Мій Названий Батько.
- То зроби щось.
- Навіщо? - посміхнувся він.
- Ти хочеш, щоб я допомогла їй?
- Так.
- Це буде весело.

І посеред усього цього, коли було вбито сестру, коли вбили народжених у п'ятницю близнюків, коли загинув Вождь Тих, Що Стоять за Спиною У, та коли нам довелося відступити до Нічийної Землі, затискаючи вени зубами та спльовуючи кров, от тоді з гулом Ракети до нас виїхав відкритий автомобіль Мачухи, а за ним - десять автомобілів з мерцями, що їх оживила вона.

Вони мчали до нас, і Мачуха сиділа на задньому сидінні, всміхалася повним білих кісток ротом і стріляла у всіх, хто намагався вбити мене, стріляла з двох рук, не цілячись, але знаходила жертву для кожної кулі.

- Я доклав багато зусиль, щоб створити їх, - сказав Вітчим.

- Ну то й що, - сказала вона. - Створиш нових.
- Так-так.

У червоному автомобілі зі зрізаним дахом, із двома патрачами в руках.

– Агов, Крихітко, відгадай, хто до тебе прийшов.

І похмурі мерці дивилися на те, як вона нищила Патрульних Висотних Веж.

А коли вони всі були мертві, я підвелася та сказала своїм друзям:

– Знайомтеся. Це – моя Названа мати.

– Крихітко, – з докором вимовила Мачуха. – Навіщо все так уточнювати?

Привітна посмішка до трьох останніх з Народжених Уночі та двох уцілілих із Тих, що Стоять за Спиною У:

– Дуже приємно, Любляча Матінко, – із тією ж посмішкою кивок до своїх мерців. – Убийте їх...

– Я йду.

– Бувай, – сказав Вітчим, не виходячи зі свого кабінету.

– Бувай, – повторила вона.

У цьому місті завжди було поночі, й Мачусі це так подобалося.

У своєму довгому чорному плащі, в рукавичках, що обтягували руки.

– Егей, дівчинко!

– Так, – озирнулася вона.

Це був Самотній Стрілець – довгі коси, каблучки, Байк підставляв колесо під стомлену спину.

– Хочеш кохання?

– Хочу, – відповіла Мачуха.

– Справді? – перепитав Стрілець.

– Справді, – сказала вона.

Вона віддалася йому просто на землі: лягла на спину, підняла ноги, не заплющила очей.

Тільки-но він опинився на ній, вона обхопила й пригорнула його до себе так, що йому забило дух.

Мовчки дивлячись одне одному у вічі, вони дедалі швидше мчали назустріч одне одному.

А наприкінці, коли він увігнав пазурі в асфальт і випнувся, вона ощерилася сотнею шипів і з судомним гарчанням впилася йому в горлянку, захилинаючись кров'ю, і ковтала її жадібно, доки наситилася.

Скинувши з себе мертве тіло, Мачуха підвелася і ступила в п'їтму зруйнованих стін, і вони сховали її. Вона чекала, і ті, на кого чекала моя Мачуха, незабаром з'явилися. Запряжений у візок сліпий Байк, п'ятеро патлатих, зодягнених у світле чоловіків. Вони ніколи не тримали в руках зброї і знали тільки одне слово «любов», вони були надто вже незлобливими, аби щось змінити в цьому Місті. Вони не могли дати Містові мир, коли шукали розраду у зціленні поранених та ховали в землю мерців.

Вони підійшли до вбитого Стрільця, перевернули обличчям догори й закрили йому очі. Зняли з Байка сідло та відпустили його. А тоді, поклавши мертве тіло у переповнений такими самими тілами візок, повезли геть.

Мачуха пішла слідом. До найближчого цвинтаря, влаштованого серед нікому тепер не потрібних Асфальтових Полів.

– Ви вдова?

– Ні, – сказала вона. – Але я знала одного з убитих.

А коли вони закопали могилу і сказали їй:

– Прощайте. Нехай з вами буде любов, – вона постояла ще трохи, поки візок зник серед віддалених будинків, а тоді нахилилася до могили і, погладивши її, сказала:

– Йди до мене, любий, йди.

П'ятеро відгукнулися на цей заклик. Але їй було добре з ними. З усіма п'ятьма.

– Убийте їх.

І я залишилася зовсім без друзів.

– А тепер візьміть її, – і до того, як мерці ступнули до мене. – Поїдемо до татуся. У нього до тебе є справа.

– Чудово, – сказала я.

У мене залишилося півобойми, через що тільки дві машини материного ескорту залякли на Нічийній Землі назавжди.

– Не дурій.

– Не дурію, – відповіла я і побігла.

Мерці рвонули за мною.

Вони бігли мовчки і несли на собі герби всіх існуючих у Місті банд та всі види смертельних ран.

Нікому зробити розтин, нікому обмити, майже нікому оплакати.

У цьому Місті йшла війна, і всі мерці були молоді. Всі вони були воїнами і наздогнали мене на стоянці поблизу лікарні, коли я перестрибувала че-

рез авто. Не встигла підвестися, як вони обступили мене.

Мимо бігцем прокотили ноші:

– Ще один!

– Реанімаційна група!

– Ми втрачаємо його! – лікарі на ходу робили свою справу. Вони були занадто заклопотані, щоб помітити оточену мерцями Крихітку.

– Ще один!

– Ще!

– Ще!

Усі, кого пощастило підібрати на Нічийній Землі, поранені Патрульні, Народжені Вночі і Ті, що Стоять за Спиною У.

– Є ще хтось?

– Немає.

Стоянка знову збезлюдніла.

– Підводься, – сказав мені мрець.

– Ні-і, – сказала я, сіла і притислася до машини.

– Підводься!

А щоб мені було зрозуміліше, він видобув пістолет.

– Гаразд, – я сперлася на авто й посміхнулася, впізнавши кожен зі ста слідів куль на ній. – Я вже підвелася.

Помахавши тим, що сиділи в машині, я зробила крок убік, даючи їм вибратися з неї.

– Ім'ям закону, – сказала я, коли з машини вібрався Пес.

– Дозвольте відрекомендувати, – посміхнулася я, коли з машини виліз Залізний Чоловік. – Це і є закон.

- Я хочу бачити твій герб, - сказав мрець.
- Герб? - перепитав Пес, повертаючись до Залізного Чоловіка. - У мене?
- Жартую, - відповів той, і вони вистрелили, перетворюючи мерців на мерців.

- Здрастуй. Крихітко.
- Цуцик, - сказала я.

Розділ 8

Будинок був такий самий: величезний і сірий. Тільки тепер його вікна затуляли мішки з піском, а в коридорах лежали матраци, на яких спали колеги Залізного Чоловіка та Пса.

Як ти можеш поїхати додому, коли проти тебе воює все місто?

Як ти можеш мати родину, коли ти борешся проти всіх?

Будинок Кримінальної Міліції.

- Де Закон?

- Там.

- То знищимо його.

І банда йшла в атаку на Будинок Закону, щоб, втративши кілька людей, відступити до своїх вулиць.

- Хто це був? - відкидаючи димлячу гільзу, запитає міліціонер.

- Хтось зі Стрибунів.

- Вони порушили закон.

І вони прийдуть до Стрибунів у касках із забра-

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

лами під прикриттям товстих щитів. На тросах з даху у вікна квартир, вулицями, витягнувшись від стіни до стіни. Під гуркіт гелікоптерів з сліпучими прожекторами. Під ревіння:

– Це міліцейська операція!!! Будь-який опір – смерть!!!

Знищити всіх, хто нашив на свою куртку «Стрибун». Очистити всі вулиці та повернутися до себе, щоб перемалювати карти Міста, затерти на них «Стрибуни» і вже за два дні по тому вписати «Наречені» – назву банди, що прийшла замість «Стрибунів».

«Наречені» – найстаршій серед них було чотирнадцять. А їхня отаманша важила півтори тонни, носила бузковий вельон, любила високих рабів і підводила очі зеленим.

– «Наречені».

– Що на них є?

– Вони порушують закон: убивства, грабіж, захоплення чужих територій.

– Покарайте їх.

У будинку Кримінальної Міліції був тільки один закон:

– Кожного, хто вбив, має бути покарано.

– Кожного, хто носить зброю, має бути покарано.

– Кожного, хто порушив закон, має бути покарано.

Покарання одне – смерть.

– Кожен, хто народився в Місті, і кожен, хто в ньому живе, має вмерти.

Той, хто прийшов у Місто і провів тут бодай одну ніч, ставав його громадянином.

– Ми захищаємо закон, – сказав Пес.

– Хтось мусить давати лад, – я розуміла їх.

У їхньому кабінеті. Сидячи на столі Пса.

А ще Чужі Міліціонери могли привести мене сюди без пістолета, у роздертій після нічної гонитви куртці й завести до кабінету:

– Хто це?

– Я вперше бачу такий герб.

– Були інші?

– Ні. Вона була сама.

– Що в кишенях?

Куля, серденько, крильце янгола, кілька м'ятних цукерок.

– Що з руками?

Вони притисли б мої руки до столу, замазавши їх фарбою, і лишили б відбитки долонь на сотні аркушів.

Їхній комп'ютер сказав би:

– Крихітка. Вбивця. Винна. Смерть.

І роздрукували б список з моїми відбитками на кожній сторінці.

– Подорожні у селищі біля Далеких Пагорбів. Народжені Вночі. Грабіжники. Три Свистуни. Патрульні Висотних Будинків. Мерці і Мисливець Раз.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Так. Я вбила його. Четвертого з тих, котрі прокинулись й повернулись до свого будинку.

Четвертий із тих, котрі прокинулися, сказав до своїх дверей:

– Відчиніть мені.

Мисливець Раз вимовив:

– Мені, – зайшов у темряву квартири, кинув сірника у бензинову кулю та в її спалахові побачив мене.

– Я гадала, в тебе є кіт, – сказала я. – Ти прийдеш, покличеш його, а замість нього вийду я.

– У мене немає kota, – посміхнувся Мисливець.

Обидві руки в кишенях: вгадай, у якій пістолет.

– Я приготувала тобі вечерю.

– Невже? – сказав він.

– Може, поїси?

Адже він міг стати мені...

Але – ба-ба-бах!!! – наші три постріли злилися в один.

Він.

Я.

Він. Мертвий. За мить до того, як упав.

– Так, – скажу я. – Я вбила його.

– Мисливець Раз, – скаже Пес. – Щось знайоме...

А Залізний Чоловік скаже:

– Тижнів два-три тому...

Та ні, це було набагато раніше.

– То ти зізнаєшся? – сказали мені чужі карні міліціонери.

– Авжеж, – сказала я.

– Виходить, ми мусимо покарати тебе. – і вони повели мене коридорами через підвали у двір, щоб, не зав'язуючи мені очей, застосувати закон.

– Ти вбивця.

– Вбивця.

– Тебе треба покарати.

Від тих, хто охороняє закон, – скільки завгодно разів.

І в коридорі я побачила ще одного мисливця.

Мої руки, закладені за потилицю, його руки, скуті за спиною.

– Здоров, Крихітко.

– Здоров, мисливцю.

– І ти?

– Зустрінемося на небесах.

– Без розмов, – карний міліціонер штовхнув мене в спину.

– Без розмов, – нагадав мисливцеві карний міліціонер.

Нас виведуть на сходи перед Палацом Закону і вистрілять услід, щоб могли скотитися до патлатих людей, які знають тільки слово «любов». Вони закопають нас...

Але вони можуть і не впізнати мене, і тоді, сидячи на столі в кабінеті Залізного Чоловіка, я посміхнуся, коли він скаже:

– Мисливець? Щось таке було тижнів два-три тому...

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Я почую постріл за вікном. Вирок виконано і втілено, ділянки полювання на Крихітку, мертвий Мисливець Раз скотиться до ніг патлатих гробарів, що носять амулети з голубиних лап.

Тепер їх залишилося дев'ять.

– Що? – перепитає Залізний Чоловік.

– Тепер їх залишилося дев'ять, – скажу я. –

Дев'ять мисливців Раз.

– Може тобі допомогти?

– Не треба, – відповім я.

– Будь обережна, – скаже мені Пес.

– Будь обережна, – сказав мені Пес.

Я махнула рукою у відповідь і вийшла на вулицю.

Я вийшла на вулицю.

Сірий будинок Палацу Закону дивився на мене важкими від мішків із піском вікнами.

– Йдеш?

– Та ні. Я вже пішла.

– Я наздожену тебе.

– Наздоганяй.

І він увімкнув сигнал тривоги:

– Ми шукаємо вбивцю Крихітку! У наказі немає слова «живою»! Тому, хто знайде...

Я не дослухала. Мені знову довелося тікати.

Хто хутчіш: Крихітка, Дев'ять Мисливців чи Сто Кримінальних Міліціонерів?

І раптом десь там під землею п'яний старець засунув руку в електричний щит і просто переді мною спалахнув ліхтар й освітив чорний провал метро.

– Хо, – я зійшла вниз зітертими сходами ескалатора єдиної станції.

– Ти куди?

– Додому.

– Останній потяг був сто чотирнадцять років тому.

Розділ 9

Народжені Вночі та Патрульні Висотних Будинків грали у футбол.

М'яч набитий травою та камінням. Зручно влучити в голову, зручно підкинути і вдарити ногою. Схопити, побігти, завалити на спину і закрити м'яч собою, коли на тебе накинуться відразу троє.

На радість тим, хто дивиться з вікон.

Замість воріт днище танка праворуч і відкритий автомобіль ліворуч.

Звідти сюди перекинути, вдарити плечем, перекинути м'яч і перестрибнути через того, хто упав під ноги. Сюди звідтіля. Ударити ліктем у перенісся, буцнути, загородитися м'ячем від удару, дати пас і покотитися до зірваних ґрат каналізації.

Я сиділа на поштовій скриньці, і мені було нудно дивитися на них. Занадто вже багато туди і занадто вже багато звідти.

Я загасила цигарку та хотіла вже підвестися, коли побачила листи. Повна поштова скринька.

Я взяла одного:

«Шановній...»

Іншого:

«Щиро шкодую...»

Третього:

«Де ти, Крихітко? Повернися. Не змушуй мене... Вітчим».

Зворотна адреса – Мисливці:

«Ми йдемо, – читала я. – Крихітко, чекай на нас».

До моїх ніг підкотився м'яч і, підхопивши носком черевики, я закинула його під днище танка.

– Гол!

– А ти хіба граєш?

– Звичайно. Команда Крихітки. Хто буде проти мене?

Розділ 10

Сріблястий металік. П'ять обтяжених титаном машин. П'ять машин з кулеметами. П'ять висувних з-під днища таранів. Шість кулеметів – на кожну машину по два.

Він виліз з-під Мащини та й побіг, накульгуючи, припадаючи на той чобіт, у якому боліло.

Побачити його спину над мушкою?

Гладити пальцем курок, схрещуючи на його голові смужки оптичного прицілу? Збільшення в п'ятьсот один раз.

П'ятьсот один раз – Мисливці Раз – цікаво, мабуть, саме це називається римою.

Чи дати сховатися в темряві, а потім, зробивши світ блідо-зеленим, шукати його крізь окуляри нічного бачення? Повільно видератися через стінку, стати перед ним, коли він чекатиме від сходів, і підняти пістолет...

Ні. Бо тоді в мене будуть зелені руки.

Я відпустила кермо й відкинула спинку сидіння.

Адже я вірю в долю, і якщо мисливець мав долю, то їй саме час проявити себе.

Моя Машинка спинилася, не розуміючи... Потім обережно подалася вперед. Припала до асфальту, готуючись замерти в мосму окрикові:

– Стій!

Але я мовчала. Тож вона зрозуміла, що настав Час Долі, й кинулася за Мисливцем Раз.

Я бачила чорне небо, я бачила стіни будинку. Промайнули гілки зів'ялого винограду, колони веж і дахів, безлика тварина, що ночує під ґратами балкона.

А потім я почула лемент, скреготання гальм і хрускіт шиї на її гострих зубах.

– Відпусти.

– Р-р-р-р-р-р-р...

– Годі, – сказала я. – Кинь його.

Вона загарчала.

– Годі!

Мисливець був уже мертвий, і йому було однаково, куди вона кине його.

А як називатиметься альбом із фотокартками цього бою? «Крихітка та п'ять сріблястих машин»?

Я відійшла вбік, і залізні бруси таранів простромили все, що завгодно, окрім мене. Так серед фотокарток були б «таран трощить газетний кіоск», «таран ламає огорожу квітника». І їх довелося б приклеювати чорним скотчем, адже там були б: «залізний таран пробиває срібло кузова та відриває прикутого до кулемета Мисливця Раз».

Вони перелаштувалися і, вже не ховаючи таранів, знову кинулися на мене.

– Машинка.

– Я чую, – сказала вона й дала задній хід від Мисливців Раз. – Я чую... чую... Давай!!!

Я вдарила черевиком по педалі, і наш кулемет вистрелив у них.

– Раз, два, три, – сказала Машинка. – Тепер їх залишилося ш-ш-ш-шість.

Сріблястий металік. Хто сумнівався, що вони оберуть цей колір?

П'ять машин з мисливцями обабіч площі, а в центрі – Крихітка, що дозволила Машинці вилізти на нічний постамент. Вона мирно лежала на ньому. Вона бачила їх. Вона щулила повіки так, ніби взагалі їй хотілося спати.

Але кінчик її хвоста здригався, а всі до єдиного клапани були підняті догори. Напружене чекання.

Не поворухнути головою, навіть коли вони кинулися до нас.

Ще трохи – і педаль газу наскрізь продавить підлогу. Ще трохи – і стрілка спідометра змете всі цифри та крутитиметься по колу:

– Швидше! Ще швидше!

Ще трохи – і на асфальт потече розпечений метал двигунів та кузовів. Ще трохи...

І шугнувши через голову того, хто сидів за кермом, моя Машинка притислася до землі. Стрибнула. Удар хвостом. І помчала на перше коло.

П'ять машин слідом. Під лемент, стогін і виття. Під п'ять увімкнених приймачів:

– Гей!

– Гей-ей!

– Угу!

– Ну-мо! Ну-ну-мо!

– Гей-гей!

Так, щоб в іншому кінці міста два стрільці завмерли, притиснувши цівку до цівки:

– Що це?

– Здається, женуть Крихітку.

– Я був певен, вона...

– Я теж чув про це.

– Схоже на брехню.

– Тоді робитимемо своє?

– Робитимемо своє.

– Бах-Бах.

А позаду:

– Ну ж бо, ну ж бо, гей-гей!

– Ну ж бо, Машинко!

– Ш-ш-ш-ш-ш...

Пішла? Добре? Не заважай?

– Гальмуй!

Я вдарила по гальмах.

– Ліворуч!

Я смикнула кермо.

– Тримаєш-шся?! Тоді тримайся!

Новий стрибок через вирваний днищем люк, що покотився з гуркотом.

– Ану ж бо!

І перша срібляста машина втелющилася в нього колесом, перевернулась і, розмалювавши асфальт сріблом, зі скреготом завмерла.

– Стріляй!

– Він уже вмер.

– Стріляй!!!

– Його вже немає.

Він іще був. Розрізавши ножом ремені, з машини крізь лобове скло.

Сріблястий металік... Чоловіки – великі діти. Як легко вибирати за них. Якщо пістолет, то найбільший, якщо силікон, то найважчий, якщо авто – синє, чорне чи сріблясте.

Ще до того, як привести їх сюди, у Це Місто Терору, я побувала в їхньому офісі. Я прийшла туди вночі, коли вони пішли спати.

Я обійшла їхні столи – дванадцять столів.

Я торкалася їхніх філіжанок – одинадцять філіжанок для кави.

Я розглядала їхні попільниці. Попільниць було сім.

Але я зробила це, щоб не пропадав вечір, записаний у моєму щоденнику, як «увечері в будинку Мисливців». Адже я знала, про що вони думають ще до того, як Мисливці Раз роз'їхалися по домівках спати. Адже я бачила на стоянці біля офісу дванадцять сріблястих машин.

Про що думаєш за кермом сріблястої машини? – «Буде неважко її впіймати?».

Сріблястий металік. Щоправда, тепер уже тільки чотири машини. Одначе такий самий колір мають не тільки тарани й дверцята, а й дула кулеметів.

– Вибереш кулемет?

– Звичайно.

– О! Найбільший!

Але це було гарно – чорне зі сріблом.

Чорне зі сріблом.

А коли кулемети виливали вогонь, срібло перетворювалося на золото, а обпалене вогнем небо здійсалося високо вгору.

– Та-та-та-та-та-та-та! – черга пробила асфальт до прокладених під ним труб.

– Та-та-та-та-та-та-та! – черга врїзалася в стїну, перетворюючи цеглини на пил.

Повалена стїна.

– Та-та-та-та-та-та!

Уся площа стала іншою.

Розділ 11

Тепер їх залишилося троє. Три Мисливці Раз.

Розділ 12

Наступний день – неділя.

Неділя, і цілий день місто відпочивало від стрілянини.

Навіть мешканці Замку Законів носили свої шоломи в руках. Навіть Вершники з Далеких Пагорбів приходили без байків. День, коли старі залишали свої будинки.

Раз на тиждень не запитувати:

– Що ти приніс?

А спитати:

– Що тобі принести?

Єдиний день на тиждень, коли в небі світило сонце.

Навіть моя квартира скрутила мені цигарку, не нагадавши, що я мала.

Я ходила до торговців:

– Куртки з нашивками «Стрибуни»! Можуть зійти за бойові трофеї!

– Гарне намисто з гільз!

– Вибухівка!

– Порох!

– Свинець!

- Хліб!
- Молоко!
- Ягоди!
- Мед!
- Ворожу по руці!
- Кольорові малюнки на тілі!
- А може, вам показати дорогу до поля високої трави?

Важке м'яке листя...

Так минуло ціле життя...

Вдих...

Залишитися тут назавжди...

М'яке тепле листя...

- Егей. Час уже.

- Я залишуся.

- Сутеніє. Скоро ніч.

І я знову повернулася до Міста Терору. І знову настала ніч.

Розділ 13

Я сказала торговцю:

- Мені потрібна перука.

Я сказала торговцю:

- Мені потрібна сукня та тіні для очей.

Він звів брови, але промовчав. А я, ставши Тією, що Продає Свої Поцілунки, пішла на вулицю багатьох ліхтарів. Але всі ліхтарі тут були червоного кольору, і тут збиралися тільки ті жінки, які можуть назвати ціну за свій цілунок.

Я стала в ніші біля стіни під червоний ліхтарик.
Я – маленький кам'яний вояк. Я самиця, Чорна
Вдова, що чекає на свого павука.

Мисливець Раз. Як там у твоїй пісеньці:

– Усе, що тобі потрібно...

Це... ну, підкажи мені. Це...

Я знала, що ти прийдеш.

– Скільки?

– Копійки, – сказала я.

Я бачила, як це робить мачуха: пригорнутися,
обійняти, провести язичком по щоці, а потім випу-
стити сотню гострих шипів.

– Тобі добре?

– Так.

– Ти отримав усе, що хотів?

– Усе-усе-ус-ус-усе.

– Тоді дозволь відрекомендувати, це – мій пістолет.

Ще один мертвий Мисливець Раз.

Розділ 14

Я стою в душі. Я змию з себе все. Хто торкався
мене? Хто знає мій запах?

У мене більше немає смаку. Мій запах стане ін-
шим. Я сяду за стіл і змішаю парфуми в новий каз-
ковий аромат.

– Що це? – запитає Вітчим.

– Я спробувала стати новою.

– Ти тепер пані парфумерка?

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Я тепер очищаю себе.

І, несучи мене до храму, десять німих шаманів танцюватимуть навколо мене та виганятимуть злі парфуми, занапащені мною душі.

– Очищення.

– Це обряд?

– Очищення кров'ю.

Вони розмалюють мене курячими лапками. з яких іще юшить кров. І я танцюватиму посеред свічок, уперше зовсім роздягнена.

– Ти чуєш?

– Я чую!

– Ти відчуваєш?

– Відчуваю.

– Ще трохи крові сюди.

Дикий танок. Цілковита тиша. Рухатися так швидко, щоб свічки сплелися у захисне коло. Танцювати доти, доки не виженеш усе. До останніх спогадів.

Упасти виснаженою. Задихнутися й померти.

– Хто я тепер?

– Що я тепер?

– Що мені тепер робити?

Ні, я не можу бути чистою. Зайва чистота за-напасть мене.

І я стану під душ, змию з себе курячу кров, я натиратиму тіло мочалкою доти, доки не повернеться мій колишній запах.

– А щодо нових парфумів?

– Нових? – перепитаю я. – Татусю, я не знаю, про що ви.

Два останніх Мисливці Раз. Чуєте? Це йде Крихітка.

Усякчас, проходячи повз поштову скриньку, вона кидає листа:

«Егей, мисливці, Крихітка вже в дорозі».

От тільки шкода, що тут не працює пошта.

Розділ 15

Я вийшла й побачила музиканта. Того самого, що наповнював моє серце золотом струн.

– Ти залишив пагорби?

– Так, – сказав він. – Тепер там співають нових пісень.

– Заспівай мені.

– На далеких болотах. П'ять днів дороги. Занадто вже вони глибокі. Занадто багато палаючих очей. Вони вийшли. Вони йдуть.

– Погана пісня.

Але він не чув мене:

– Їхнє виття заглушило бій барабанів. І Вершники не зупинять їх. Дикі-дикі пси. Ти питаєш, звідкіля? Ти питаєш, куди? Вони йдуть по тебе.

П'ять днів дороги. Щоб знайти Мисливців Раз, мені знадобилося значно менше.

Відсунути ногою міну, що лежить біля дверей.

Приставити до дверей пістолет, перш ніж вони скажуть:

- Чужий.
- Чужа.
- Чужа, - виправляться двері.

Там, де колись був офіс.

Порожні столи. Одинадцять порожніх філіжанок на них. Сім цигарок, що димлять поминальним багаттям у сімох попільницях.

- Я прийшла до вас.
- Ми чекали на тебе.

Один зупиниться позаду. Другий гляне в обличчя.

- Мені слід поспішати.

Чого побажати воїну?

- Не вмирай уві сні.
- Список живе своїм життям. Я нічого не можу змінити.

Про що думає невдаха? Шкода тих, хто йде за мною, адже їм не дістанеться нічого.

Але він хитав головою і цілився в мене. І він казав:

- Ні.
- Їхні болота такі глибокі.
- Ні.
- Занадто багато палаючих очей.
- Ні.
- Сідла байків мокрі від їхньої крові.
- Ні.
- Але чому?
- Тому, що ми чекали на тебе.

Монотонний гуркіт моторів. Кримінальні міліціонери, їм не треба поспішати. Доля не спізнюється. Навіть якщо вона залишиться вдома, ти сама прийдеш до неї.

– Це пастка?

– Так.

Міліціонери оточили будинок. Дивлячись у вікна третього поверху. На обгорілі жалюзі.

– Кри-хіт-ко! Здавай-ся!

– От бачиш?

– Непогано, – сказала я.

Вони чекали на мене. Вони покликали міліціонерів, щоб було кому помститися, коли я вб'ю їх. Так, адже Крихітка – вбивця, а в наказі міліціонера немає слова «живою».

– Охорона у в'язниці така жорстока...

– Її набирають із тих, хто охороняє безумців? Отже, там у мене будуть друзі.

– Там у тебе не буде друзів, – сказав Вітчим і вийшов з останніх дверей.

– І ти тут. Я рада.

Я чула, як кримінальна міліція піднімається до нас.

– Знаєш, татусю, – я закинула руку за спину і вбила Мисливця Раз. – Мені так бракувало тебе.

– Нарешті, – сказав мені Вітчим. – Я так довго чекав цих слів.

Ми дивилися одне одному у вічі. Навіть тоді, коли я вбила Мисливця Два.

– У списку стало на рядок менше.

– Але список такий великий.

- Посміхнися, – попросила я Вітчима.
- І він посміхнувся до мене.
- Обійми мене і скажи, що ти всім прощаєш.
- Я прощаю тобі, доню.
- Файно, – сказала я і натисла на курок.
- Ба-бах!

І замазаний моєю кров'ю, він одсахнувся, даючи
моєму тілу впасти.

- Вона вбила себе, – сказав він міліціонерам.

Але що для них була моя смерть? Повернутися
до свого Палацу Законів і відрепортувати:

- Ми шукали вбивцю Крихітку і бачили її труп.
- Мій Вітчим витре носок туплі об мій рукав.

А потім придуть патлаті гробарі. Почнуть із
важких мисливців, а Крихітку винесуть остан-
ньою.

Їхній візок поїде містом до нової стрілянини. І я
лежатиму нагорі, гризтиму травинку та дивити-
мусь у чорне небо.

- То як, Крихітко?
- Ніяк. Умирати набагато легше, аніж жити.
- Дай мені руку. – попрошу я.

І, зіпершись на його тонкі пальці, ковзну до-
низу.

- Ходімо з нами.
- Ходімо.

За візком, який тягне сліпий сивий байк. До
цвинтаря Асфальтових Полів.

Подивитися. як вони закопають останніх Ми-
сливців Раз. Покласти на могилу білі квіти. І до-

зволити собі всміхнутися тільки тоді, коли цвинтар залишиться позаду.

– Підеш із нами?

– Піду.

Добрі Люди Любові. В одязі, гаптованому бісером. З бісерними браслетами на руках. З голубиними лапками біля серця.

Гарно завершувати день серед тих, котрі дарують любов.

Розділ 16

– Вона зостанеться з нами!

Вони визнали – я маю стільки любові, що зможу залишитися в них назавжди.

Місто Терору не прийняло їх.

– Та ні, – сказало воно. – Яка там до біса любов?

– Світла й велика, – сказали Люди Любові.

– Ні, – сказало Місто Терору. – Я не зможу впустити вас. Уже першої ночі весь бісер буде зірвано з вашої одежі.

– Та впусти їх, – посміхнулося Селище Далеких Пагорбів, спершись на плече Міста.

– Ти поспішаєш прикрасити свої байки їхнім бісером?

– Ні, – сказало Селище. – Я просто вірю в любов.

– Гаразд, – сказало Місто. – Я зроблю так, що вас не займатимуть.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

І воно зробило.

Хто вб'є тих, які потім поховають його?

Хто вб'є тих, які зцілили третину воїнів міста й не побоялися стати ворогом кожного третього міського мешканця?

Хто полізе величезною драбиною, привареною до вертикальної стіни.

– Нам сюди.

– Драбиною?

Драбиною, що притулилася до вертикальної стіни.

Згода захиталася пасмочком волосся на обличчі.

– Сходи до неба?

Заперечливо закинуте назад волосся:

– Ні.

– І навіть не сходи до раю?

– Ти впустило їх, тому що віриш у любов? – запитало Селище Далеких Пагорбів, – чи тому, що я попросило тебе?

– Чуєш? – відповідь йому місто. – Стріляють.

Величезний моноліт критого стадіону. Велетень, чорніший за все місто довкола.

Двадцять п'ять тисяч кроків, щоб його обійти.

Не заглядай усередину. Там злісне гарчання вантажівок, вигодуваних сталевим м'ясом забитих ними машин.

Піднімайся сходами і стримайся до вигуку:

– О-о!

Вони самі розповідатимуть:

– Тут ми живемо. Обирай будь-який будинок, відтепер він буде твій.

Вони спорудили місто на даху величезного стадіону. Місто з малесеньких будиночків і тісних вулиць. Місто Любові. Свято збережену таємницю тих, хто живе там, унизу.

- Це Місто Терору? Отже, десь є місто Любові?
- Ні. Такого міста немає.
- Але мені казали.
- Про що?

Під ними ревіли величезні вантажівки і кричали глядачі, обступаючи арену із затиснутими в її центрі машинами.

– Сьогодні в програмі! – п'яно втішався Старий із сивим чубом Самотнього Стрільця, – згряя Бродячих Машин проти трьох Ревучих Вантажівок!

Вони виловили машини на вулицях, заганяючи їх у глухі кути й накидаючи сітки з товстих ланцюгів.

Автомобілі, що здичавіли після загибелі їхніх господарів.

Вони були різні, деякі ледь рухалися. Деякі були розлючені. Деякі були автомобілями-вбивцями.

А ще я впізнала дві сріблясті машини, що належали Мисливцям Раз.

- Мені треба вниз.
- Там надто страшно.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Мені треба вниз.

– Іди.

Тисячі глядачів навколо арени, машини збилися в центрі.

– Хто їх упіймав?

– Ось вони, – сказав мені сивий самотній мисливець.

Їх було семеро.

– Ви полюєте на автомобілі?

– Ми ловці здичавілих машин.

– Вам не траплялася Машинка?

– Нам траплялося багато машин.

– Вона каже «ш-ш-ш». І в неї перед дверцятами написано «Крихітка», ніби слід від пазурів.

– «Крихітка»? – засміявся один. – «Крихітка», – сміявся він. – Запитай цього.

Чоловіка, що колисав прострелену руку.

– То що з нею?

– Ми мчали за нею до самої околиці міста, сказав він.

– Вона втекла?

– Можеш піти подивитися на неї.

– Згряя Бродячих Машин проти трьох Ревучих Вантажівок!!!

Розсунулися ґратки воріт у трьох різних кінцях арени, і повільно виїхали вантажівки.

Підкидаючись на бивні, топчучи і втискаючи ударами в борт.

Вантажівки приїхали вбивати, і вони вбивали, вони засипали арену шматками металу.

Тільки чотири машини: дві Мисливців Раз і дві машини-вбивці намагалися зробити хоч щось, перш ніж померти.

Але вантажівки знищили їх, роздерши останню навпіл.

– Сьогодні в програмі! – п'яно кричав Старий, – байки з пасовищ біля Далеких Пагорбів та дві Вантажівки!

Скрегіт і ревіння моторів. Згряя байків знищила обидві вантажівки.

– Сьогодні в програмі! Машинка з написом «КРИХІТКА» й вантажівка, Що Вбила Тисячу Диких Машин!

Вона щулилась від яскравого світла, а вантажівка просто чекала, коли вона нападе.

Їй гукали:

– Давай!

Їй гукали:

– Убий її!

Їй гукали:

– Покажи нам колір її мастила!

І вантажівка кинулася вперед, а вона просто відскочила, розпоровши пазурами фарбу над її колесом.

Гоп! І Крихітка перестрибнула через огорожу арени.

– Ва-а-а-а!!! – заволали трибуни.

А п'яний сивий Старий прокричав:

– Сьогодні в програмі! Машинка, Крихітка і Вантажівка!

– Ва-а-а-а!!! – репетували довкола.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Зробимо ще веселіш! – горланив Старий, він любив їх у цю мить, як дітей, – Крихітка, Машинка, Вантажівка та Ожилі Мерці!

Мерці, що надокучили моїй Мачусі й занадто довго ходили поза могилами.

Мерці воювали з Крихіткою. Машинка не давала вбити себе Вантажівці.

Крихітка спочатку стріляла по них. Машинка не зробила жодного пострілу. Вона просто гралася.

Доти, доки їй подобалася ця гра.

І випадково вгледівши Вовка, що сидів у центрі однієї трибуни, я зрозуміла, що він прийшов сюди тільки заради гри, і те, як мої постріли розривають мерців на шматки, зовсім не цікавило його.

І тоді я вирішила зіграти.

Гоп! Я побігла, два мерці кинулися слідом за мною, і, навіть не помітивши того, Вантажівка підім'яла їх під себе.

– Йди до мене!

Мрець зробить крок і опиниться перед готовою до стрибка Машинкою. І вона підійме його на капот і перекине через себе.

На радість глядачів, які кричать:

– Ва-а-а-а!!! – кожному новому мерцю.

Два мерці схопили Крихітку за руки й потягли її до задніх коліс Вантажівки. Але в останній момент Крихітка перекинулася через себе, вивернулася й упала між колесами, що вдавили мерців у просочений мастилом і бензином пісок.

– Ва-а-а-а!!!

І навіть Вовк посміхався моїй грі!

Останнього з мерців було вбито ударом об ого-
рожу арени, і ось Крихітка та Машинка поруч,
сам на сам із Вантажівкою, яка вбила десять со-
тень машин і дві тисячі Крихіток, а тепер ди-
виться на них.

Величезною, величезною, величезною.

– Я могла б полюбити її, – сказала Машинка.

– То полюби.

– Не хочу. Не хочу пестити її, загоювати її
рани після бойовищ. Не хочу бачити, як вона не
спить, коли чекає бою. Я не хочу знати її страх
та бути винною в тому, що я це бачу. Не хочу
тішитися з її перемоги, коли вони стануть нуд-
ними.

– То що? – питаю я. – Давай?

– Давай, – відповість Машинка.

Я підніму пістолет, вона відкине пасмо волосся
й скерує кулемет у бік вантажівки, – і ми стріляти-
memo. Поки вистачить патронів.

– Так краще, – скаже Машинка.

– Так краще, – відповім я.

– Ходімо до нас, – сказали мені Люди Любові.

– А можна?

– Можна. Адже в тобі стільки любові.

Біля багаття, повного диких трав.

На терасах Їхнього Міста.

А буде ще одна ніч. Ніч, коли моя Машинка піде за межу міста на пустище, яке перетворить її в Ніщо. Ніч, коли мій Вітчим читатиме в одній з чотирьох веж, сполучених підвісними мостами. Ніч, коли Мачуха шепотітиме:

– Іди-но до мене.

Ніч, коли у своїй клітці Величезна Вантажівка тихо гарчатиме уві сні.

А Люди Любові не спатимуть.

Ми будемо сміятися, будемо дивитися на Одну Зірку, будемо вірити, що ця ніч не скінчиться ніколи.

Місто навколо зникне, і хтось скаже:

– Це любов.

– І ця любов має...

І котрийсь із Чоловіків Любові піде зі мною до мого нового будинку. І коли я захочу зачинити двері, він посміхнеться:

– Я теж живу тут.

– То прохось, – скажу я.

Я ляжу, і він сяде поруч зі мною.

Він нахилиться. Його рука торкнеться мене. Він шепотітиме:

– Ти... Я... Ти прекрасна. А я – люблю.

І його губи...

Але я приставлю пістолет йому до голови і скажу:

– Ні. Друже мій. Ти не живеш тут. Принаймні, не в моєму будинку.

У малесенькому будинку з портретом їхнього
Довгоносого Бога в круглих Окулярах.

– Але любов, – скаже він. – Ти знаєш...

– Знаю, і мені не треба любові.

Я хочу чекати. Я тільки мріятиму та уявлятиму
собі Те, Що Могло б Бути.

Тільки мріятиму.

Адже я вже знаю, що любов – це біль.

Самий лише біль – от що таке любов.

Частина шоста

КРИХІТКА ТА ЇЇ ВЕЛИКА ЛЮБОВ

Я шукала друзів.

Я шукала любов там, де її навіть не могло бути.

Мені здавалося, що світ створений саме для того, щоб мені було легше знайти Любов.

– Хто ти?

– Тебе звуть...

– Хто ти?

– Хто ти?

Адже від нього вимагалось зовсім небагато: тільки прийти зі снігів та пригорнути мене.

Пусті жіночі сльози – яка ти ще дитина – дуренька дівчинка – ось що таке моя Любов.

– Ти, – казав він.

І я не могла не вірити.

– Ми.

Як це було чарівно.

– Я, – згадував про себе тільки у стосунках зі мною.

– Ми будемо?

– Ми будемо завжди.

Саме в його поцілунках я могла б знайти вічність. Саме з ним я ладна була жити мільйон років.

Жити цілу вічність – адже це легко. Був би лише той, із ким хотілося б не вмирати.

– Крихітко, – у його губах моє ім'я лунало як молитва.

Розділ 1

– Котику, мені добре з ним.

– Його звати Лисом, – казав Кіт.

– Котику, я знаю. Але мені добре з ним.

– Крихітко, кохання перетворило Пса на п'яницю. Кохання перетворило Вовка на того, ким він є тепер. Крихітко, кохання може вбити.

– Котику, а ти любив?

– Так, – сказав він. – І ця любов убила мене.

Розділ 2

Його звали Лисом, і він був чарівний.

Він був сильний і милий. Він так любив мене, що міг дозволити собі бути поруч зі мною беззахисним.

Не виходити з квартири по кілька днів.

Забути про палаци ігор. Забути про те, що є щось за стінами спальні. Прокидатися від його цілунків у кімнаті, повній квітів.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

- Ти божевільний!
- Я лише кохаю тебе.

- Я познайомлю тебе з Котом.
- Я познайомлю тебе з Вовком.
- Знайомся, це Пес.
- Лис, - сказав Лис.

Вони пішли майже відразу, щоб не заважати нам.

Проговорити всеньку ніч так, ніби кохатися.

Не спати і п'яніти без сну й трави. Лише через те, що він поруч.

Доти, доки Лис не сказав:

- Крихітко, мені треба поговорити.

Розділ 3

А далі вже все нічого не важить.

Розділ 4

Розділ 5

Що саме ти хочеш почути? Хіба має значення, що він сказав?

Він сказав:

– Ми не пара одне одному.

– Мені потрібна та, яка тільки варитиме борщі.

Він сказав:

– Крихітко, поверни гроші Вітчиму.

Він сказав:

– Вітчим найняв мене.

Або:

– Я ситий тобою.

– Я стомився.

Або:

– Я більше так не можу.

Тисячі, тисячі слів. Байдуже яких... Зовсім не має значення, чим він убив Любов.

А після цього чути:

– Я любитиму тебе вічно, – якимось уже дуже смішно.

А після цього не посміхатися на:

– Хто ти?

– Я – вітер.

– Хто я?

– Ти – небо.

І казати:

– Так, – прирікаючи себе на біль.

Я більше не хочу.

Розділ 6

Хоч є ті, хто живе цим болем. Хто вмре без цього «так».

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Мої мачуха та вітчим, які навчили мене стародавніх знань працивілізацій – магії та чаклунству.

Стародавні знання працивілізацій зі зруйнованих храмів і лазуритових міст до печер та гнізд у хащах. Клани обраних, що живуть у недосяжності для дичавіючих кожні десять-двадцять тисяч років людей. Через клани обраних, які бережуть знання. Передаючи їх одне одному, записують тайнописом померлих мов, складають імена Демонів і Князів Пекла з літер, що знову з'являються, і віддають ті знання людям, тільки-но ті знову повертаються з печер до храмів та міст. Щоби Зло ніколи не кінчалось, щоб воно могло прийти знову.

Мачуха й вітчим, яким заманулося мати дитину. А щоб було кому передати накопичене ними зло, обрали мене. Але попередньо їм довелося вбити чоловіка, того котрий ходив кожної другої неділі до дитячого будинку та готував мене до боротьби зі Злом, що стало моїм вітчимом, і Ненавистю, що стала моєю мачухою.

Але цьому передували майже п'ятнадцять років.

Чи три роки потому, як вони зустрілися знову, і вона сказала Вітчиму:

– Так.

Вітчим любив Мачуху, а вона любила тільки мерців.

Вона чесно зізналася йому у той найперший вечір на кухні, що стала для них спільною.

– У тебе є що випити? – запитала Мачуха, коли вони ще їхали в таксі.

– Нема. – сказав Вітчим.

– Зупиніть десь біля крамниці, – попросила вона таксиста.

Вони сиділи на кухні, і Вітчим уперше спостерігав за тим, як вона курить.

Кілька останніх шматків сиру на тарілці, серденько на столі, намальоване струшеним попелом.

– Я сплю з мерцями, – сказала Мачуха.

– Знаю, – сказав Вітчим.

– Я візьму ще? – спитала вона, простягаючи руку до пачки.

– Авжеж.

Поліровані геми її нігтів, і в кожній з них відображалися вони самі, відблиски та картина на стіні – чотири малюсіньких чоловічки на чотирьох малюсіньких острівцях, темрява й сніг за вікном.

– Як ти можеш курити цю гидоту?

– Мені подобається.

– Ото ж бо, – сказала вона. – Гидко?

– Ні, – сказав він.

– Тоді поцілуй мене.

Її м'які губи пахли смертю.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

І він чув, як вона пішла. Тоді, в їхню першу ніч. Одягнулася у темряві та вийшла на кухню, щоб залишити йому записку на кілька рядків.

І він не зупинив її. Можливо тому, що нічим не міг допомогти, або не хотів, щоб вона виправдовувалася, не хотів, щоб вона намагалася пояснити, мовляв, сама в усьому винна. А можливо тому, що бачив, як вона прагнула відчутти бодай щось, обіймаючи його, як щиро намагалася допомогти, і яких зусиль докладала, аби не заплакати, коли в неї нічого не вийшло.

І, написавши, вона спалила ту записку і пішла, майже безгучно причинивши за собою двері, й повернулася тільки наступного ранку.

– Я повернулася.

– Я радий.

Бо він любив її. Адже навіть Зло здатне любити.

А може, йому подобався мертвий присмак її губ і він хотів відчувати його щоранку.

Частина сьома

КРИХІТКА ТА ДИКІ ПСИ

– Що це? – запитав Чоловік Любові.

– Мій пістолет.

– Ні, – сказав він. – Я про це.

Я прислухалася, знизу не долинали нічого. Після загибелі останнього з Мисливців Раз місто внизу було тихе. У ньому просто нічого не відбувалосьь.

Хоча ні. Я почула виття.

Це мчала з околиці Дика Зграя Псів.

– Дикі пси, – сказав Чоловік Любові. – Ти не впорашся з ними.

– Я...

– Місто Терору, – нагадав він.

Так, цей світ був ніби навмисно створений для них.

– Вітер, – сказала я.

– Туман, – кивнув Чоловік Любові.

Туман до самого краю даху, до якого ми підійшли.

– Бачиш?

– А там?

– А там – іще!

Тисяча хмарочосів. Вони росли із землі. Довкола нас. До самого обр'ю.

– Ти думаєш сховатися в них?

– Я? – здивувалась я. – Навіщо ж? Нехай вони ховаються від мене.

І я вигукнула:

– Гей! – а відлуння відповіло мені:

– Гоп!

Саме «гоп», примружившись у яскравому світлі безлічі ламп. Вітрини, ліхтарі, жовті ковпаки таксі, вивіски казино, ресторанів та барів. Гущавина юрби, клаксони, газетярі та багато музики. З майданчиків вуличних ресторанів, з відчинених вікон машин. З яскравих, на всю стіну хмарочосу таблоїдів. Шипіння приймача, спів і сміх.

Це було Місто Великих Вогнів. Сліпуче. Манливе. Місто Великої Мрії. Прийди, і вона здійсниться.

Засліплені на мить пси кинулися до передмістя. Геть.

– Вони тікають, – сказав Чоловік Любові.

– Ще й день не скінчиться, як вони повернуться.

Я зійшла сходами, шофер біля автомобіля скинув кашкета й відчинив мені задні дверцята.

– Додому, – сказала я.

– Слухаюсь, – він підняв скло, що розділило нас.

Розділ 1

– Так, – сказав вітчим. – Непогано.

– Зовсім непогано, – сказала мачуха, чіє волосся стало коротшим і чия сукня струменіла на ній застиглою лавою.

Довгий мундштук, довгі нігті, підведені чорним очі. Жінка міста Яскравих Вогнів. Поважна, пересичена, вечірня.

І Дикі Пси, що чекають ночі. І гарчать до нових вогнів.

Тут були мільйони вогнів. А я запалила новий, із жовтим відблиском пісків:

«ЦИГАРКИ «КОРДОН ПУСТЕЛІ»

І псам довелося відступити.

«ПІНИСТИЙ НАПІЙ»

Ще на один метр до смітників.

«ЗАПАХ ЛЮБОВІ»

Ще один крок назад.

«ЖІНКА-БЛАЗЕНЬ,

БРЯЗКАЛЬЦЕ НА КОВПАКУ»

Я сиділа на спині кам'яного птаха, він прикрасив один із будинків. Жінка-блазень позад мене була складена із ста тисяч ламп, а я немов малесенька цяточка в малюнку її вбрання. Брошка у вигляді кам'яного птаха, малюсінький чорний діамант – Крихітка на ньому.

До речі! Про діаманти!

«ЗАСІБ ДЛЯ БЛИСКУ ВОЛОССЯ!»

Я запалила новий напис і цим змусила псів гарчати. Але я не могла без нього, адже Місто Великих Вогнів вводить нову моду – додавати волосся блиску.

Чоловік у смішному костюмі пролетів повз мене, чіпляючись за стіни липкими руками. Пролетів, озирнувся, випустив нову порцію павутиння, тоді підстрибнув та завмер на самому краєчку кам'яного крила.

– Вітаю, – сказав він.

– Здоров, – сказала я.

– Потребуєш допомоги?

– Ні. Хочеш бутерброд?

Він похитав головою, зім'явши свою потішну маску в посмішці, й рванув донизу, випускаючи нове павутиння.

Я бачила фермера та робітника, вони обіймалися на розі вулиць. Я бачила велетня, котрий, пхнувши чийсь зажирілу болонку, попростував

далі разом зі своїм товаришем. Я милувалася молодістю жінкою, яка розглядала вітрину з ланцюжками для годинників. Охоронця із зовнішністю царя Соломона. Двох чоловіків за столиком вуличної кав'ярні, заховану в жилетну кишеню половинку монетки.

Я сиділа й дивилася додолу.

Адже це не був пікнік на спині птаха на сорок восьмому поверсі – три тости й сріблястий кавник на невеликому вогні. Я прийшла подивитися на псів. Дикі Пси, чорні шкіри.

Що я знала про них?

Розділ 2

Крихітка на сорок восьмому поверсі, редакція на п'ятдесят третьому.

Похмурий редактор покличе репортера і скаже, кинувши на край столу пачку чужих газет:

- Усі пишуть про диких псів.
- Я читав.
- Нам теж слід написати.
- Ви хочете, щоб я...
- Хочу.

Він зійде вниз і свисне таксі. Репортер у старому плащі, у зсунутому на потилицю капелюхові.

- Куди? – питає таксист.
- За місто.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Крізь тисячу пробок, при світлі сотень реклам у непроникну темряву.

Репортер вийде з машини й озирнеться довкола.

– І про що тут писати?

– Що не так? – питає таксист.

– Нічого.

Адже він може поїхати і, просидівши ніч за друкарською машинкою, описати псів так, ніби бачив їх насправді:

«Дикі Пси. Що ми знаємо про них? Звідкіля вони прийшли? Чого потребують? Який зі ста тисяч вогнів заманив їх до Міста?

Я бачив їхню зграю. І я вцілів.

Їх багато. Вони величезні. У їхньому подиху клубочиться сніг.

Хто врятується від них? Ніхто. І ніхто не знайде того, хто не врятувався.

Вони приходять щоначі. Вони зникають за мить до світанку.

Де їхній дім? Де вони переховуються?

Ми знаємо лише одне: настане ніч, і вони знову повернуться».

– Непогано, – скаже таксист.

– Непогано, – кивне репортер, і тоді Дикі Пси розплющать очі.

Опусти повіки – і тебе немає. Ти став чорнотою. З'явиться, розплющивши очі. Виказати себе червоним світінням зіниць.

– Вони тут!

Вони будуть скрізь. Десятки десятків Псів.

Вони кинуться на репортера, вони зіб'ють його з ніг. Гоп – і його вже немає.

Таксист додасть газу, його машина зірветься з місця. Але кілька псів наздоженуть її та проб'ють головою скло.

Таксі поверне до тротуару і застигне на ньому, кілька разів погойдавшись.

Уранці знайдуть спорожніле таксі:

– Пси.

– Знову.

Одинадцять осіб загинуть від них цієї ночі.

Газети напишуть:

«ОДИНАДЦЯТЬ ЖЕРТВ!»

«ЗНАЙДЕНО ТРИ ТАКСІ БЕЗ ГОСПОДАРІВ!»

«ХТО ЗУПИНИТЬ ПСІВ?!»

– Так, напиши мені, – скаже редактор.

– Гаразд, – кивне репортер.

П'ятдесят третій поверх. Він зіjde на сорок восьмий. І ставши біля вікна над кам'яним птахом, запитає:

– Не проти?

– Авжеж, – відповім я.

Він сяде поруч зі мною.

– Я приніс тости.

Я наллю йому кави.

– Скоро?

– Зараз.

– Розкажи мені про псів.

А мені здалося, що він прийшов просто побути зі мною.

– Розказати тобі про собак?

– Про диких псів.

– Шкода, але я не можу.

Їх створило зло. Те саме Зло, яке створює все те, що не несе в собі світла. Злу це нескладно – адже навколо так багато зла. Доторкнувся до ненависті, і ось перед тобою стоїть величезний пес. Напій його брехнею, згодуй йому з рук свій власний страх. Вклади в нього бажання убивати, мститися та калічити, і його очі спалахнуть вогнем.

Я навчилася цього у Вітчима, адже саме він створив їх.

Але то був інший світ – світ, у якому дикі пси могли приходити до міста і намагатися вбити мене. А тепер усе не таке.

Тепер їхні шкіри димлять од світла. Рекламний вогонь обпалює їх. І тому вони не йдуть до Міста. Тому вони можуть лише чекати. А стомившись від чекання, вити:

– Іди до нас!

І знову заплющити очі, ніби їх немає.

Тепер усе стало іншим, і я прийду не сама, а з чотирма мисливцями на диких псів, і жоден із псів не зможе повернутися.

Розділ 3

– То як, – скаже вітчим, – Пси? Вона найняла для вас чотирьох мисливців.

– Ми знищимо їх, – скажуть дикі пси.

Дикий пес здатний убити байка, перекусивши йому шию.

– Ви? – посміхнеться вітчим. – Навряд чи.

Мисливець на псів здатний убити дикого пса одним ударом руки.

– Дикого пса, – повторить вітчим. – Але не Дикого Пса.

Чорне чаклунство.

Це не я оживляю манекенів у крамниці чоловічих капелюхів та прошу продавців зодягти їх для мене.

Чорне чаклунство. Майже половина псів помре, не впоравшись із ним, проте інші стануть...

Я найняла чотирьох мисливців:

– По п'ять тисяч за труп.

– По п'ять.

Я готувала для них пачку грошей, яку важко навіть підняти.

Але після чорного чаклунства вони скажуть:

– На жаль, Крихітко, ми не полюємо на людей. Тільки на диких псів.

Адже дикі пси стануть Дикими Псами.

– Місто ваше, – скаже вітчим. – Ідіть та володійте ним.

І газети, забувши про все, щоранку писатимуть:

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

«АВТОМАТНА ЧЕРГА!»

«ОДИНАДЦЯТЬ ТРУПІВ У ГАРАЖІ!»

«ГАНГСТЕРСЬКІ ВІЙНИ
НЕ ЗНАЮТЬ КІНЦЯ!»

- Що ж, гаразд.
- Справді?
- Не віриш?!
- Так-так.

Розділ 4

Я проспала весь наступний день. Але ж я мала прокинутися ще того ранку.

Я проспала! Я спізнилася! Але ж я могла встигнути!

Як там каже мій Вітчим? Нечемні дівчатка мають бути покарані? Я вирішила покарати сама себе.

Я прокинулась у готельному номері без вікна. Ванна без рушників. Поламаний телефон і нема як замовити сніданок.

Але цього було замало.

Скинути із себе все-все-все і, зануривши обидві руки в рідкий діамант, перетворити волосся на зачесане назад скло.

Чоловічий костюм та погляд у дзеркало. Тепер я піду до Палацу Ігор не миленькою Крихіткою, а блідим від «ко», ще зовсім юним негідником, що вкрав у Батька золоту кредитку.

– Зможеш підробити підпис? – запитас у мене швейцар.

– Батьків? – перепитаю я. – Авжеж.

– Ми ради вітати вас у Нашому Палаці Ігор.

Три поверхи холу. Червоні канапи – золоті попільниці, сіра шкіра диванів – попільниці зі скла, чорне дерево та попільниці з бірюзи.

– Ліфт підіймається вгору.

– Четвертий поверх, – сказав ліфтер і зупинив ліфт. Я вийшла.

Поверх із фонтанами. Прозорі струмені води. Через чаші, кам'яні квіти й каскади. До водоспаду сходів.

– П'ятий поверх.

Зимовий сад. Нудно і занадто тепло. Вони висадили тут тропічний ліс, наповнивши його шелестом листя, лементом птахів і камінням індійських поховань. Але не було леопардів, леопардо-людей. А непогано було б відчувати їх там, за деревами.

І я простувала через ліс, нудьгуючи. Я пройшла повз молоденьку дівчину в білій суконці, й та посміхнулась до мене. До мого зачесаного назад волосся.

Це було б смішно: Крихітка, переодягнена юним негідником, та багатий спадкоємець Кита, що вкрав сестрину сукню.

Я перестала лічити поверхи, потрапивши до ресторану номер один.

Тут пахло простою їжею, і в тих, хто обідав тут, грошей вистачало тільки на цей обід, вони могли їсти м'ясо з хлібом, не турбуючись про те, що доведеться піднятися вище.

Поїсти. Дати офіціантові монетку на чай і запитати у своєї дами:

- Пройдемося?
- Пройдемося.
- Ліфт іде вниз.

Вони, звичайно, можуть піднятися на поверх вище, де на рипучому помості їх розважатимуть циркачі: жонглер, пожирач вогню, канатоходець і чорний чаклун, що спалює та розчленовує жінок.

Від тих, котрі стояли поряд зі мною, війнуло простою їжею.

- Браво, - вони були ситі й плескали та всміхалися.

- А ну ж бо! Ще раз!

- Будь ласка, - сказав чаклун. - Зручно? - він закрив шухляду, підняв пилку.

Або сінематограф. Я стала прямо у дверях. На квадратному екрані за цигарковим димом жінка заламає руки, а піаніст у кутку вдарить по клавішах сильніше.

- Ти обдурив мене!

А він, у невеличкій білій чалмі, відвернеться, відставить руку назад. Потім упаде на коліно, притисне долоні до грудей і скаже:

– Пробач!

А ось і знову ресторан. Але тут уже пахне грошима.

– Поїв би.

– Дякую.

Далі. Нагору.

Сніг, лід і сніг. Для того, хто взимку працює, а влітку раптом згадав, що не відсвяткував Різдво. Заледенілі вікна, сліди на снігу та хуртовина.

Можна взяти напрокат шубу і, загорнувшись, пити пекучий грог.

Театр. Я ввійшла до ложі.

– Так. Якби м'ясо згнило, – принц на сцені, як завжди, був сумний. – Зникло, розкладене смородом. Однак не судилося, шкода, адже суїцид не схвалений ні церквою, ані Богами. Але жити так нудно. Куди не глянь – усюди те саме. Все і всюди те саме...

Чоловік у ложі дрімав, а його дружина, відвернувшись від Принца, посміхнулась мені, стомленому від «ко» юнакові.

Я – молодий негідник – звів брови й показав:

– Ні, – з посмішкою, що змусила її повернутися до принца.

– Якщо я вас скривдив, не гнівайтесь, я смертельно хворий. Запитайте. Не соромтеся. «Принц хворий, – скажуть вам. – Наш принц хворий».

Двома поверхами вище я побачила камінний сад. Скульптури сумних дів і не вбитих народженням дітей-потвор.

Далі – цілий поверх картин.

І, нарешті, бар – замкнений у безконечності шинквас навколо піраміди з пляшок та льоду.

– Настоянка з Альпійських Трав.

Бармен налив мені, і юнак випив. А два Дикі Пси, що сиділи на сусідніх з моїм стільцях, глянули на нього з презирством у холодних очах. І той, що сидів далі, зморщився, від чого довгий шрам його ще побілішав.

І ось почалося те, заради чого я прийшла сюди, – ринг посеред чорного несамовитого залу, перша з ігор Палацу Ігор.

Вони хиталися, обійнявшись, двоє чоловіків без носів і вже без очей. Кожен удар розсипався краплинами поту. З кожним ударом зал навколо них ставав темнішим і тихішим. Принаймні, для них.

Адже це була гра.

Я прийшла сюди заради Вовка. Я хотіла знайти його, бо він жив у грі та грою.

– Поверх тридцять шість, – сказав ліфтер. – Обмін жетонів та фішок.

Юний хлопець підробив батьків підпис та одержав натомість повний лоток чотириколірних фішок.

Поверх одноруких бандитів. Фішка. Важіль униз. І дзенькіт трьох сімок, що збіглися.

– Егей, щасливчику! Дай фішку на щастя!

– Можеш забрати всі.

Занадто складно для Вовка: кидати фішку, смикати важіль і виймати фішки з лотка знизу. Занад-

то багато роботи. Навіщо, коли можна кинути фішку на стіл і сказати:

– Сімдесят вісім, – а лопатка круп'є підсуне до тебе виграш.

Зал більярдних столів? Занадто багато цигаркового диму та гуркоту слонової кістки.

Я пройшла крізь поверх зі встромленими в сцену жердинами і поверх зі ста двадцятьма красунями у червоній білизні. Юнак надто пересичений. Крихітка надто юна, щоб не бентежитися від таких забав.

І нарешті казино – сім поверхів нагору.

Я йшла від столу до столу. Я дмухала на карти й кидала гральні кісточки об борт.

– Сім!

– Дванадцять!

– Двадцять один!

Куди більше. Навіть коли віддавала все на чай банкометам, а собі залишала одну круглу фішку, до наступного столу я знову переходила з повним лотком.

– Тридцять сім, тридцять сім, тридцять сім, – чотирнадцять разів поспіль.

Кулька зупинилася на тридцять сім чотирнадцять разів.

– Занадто довго таланить.

– А навіщо ж тоді грати?

Сім поверхів зелених-зелених столів. А я так і не зустріла Вовка.

І ось ресторан номер три. А за ним гострі шпилі даху й небо без веселок і зірок.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Останній поверх. Ресторан номер три.

Тут уже запахло квітами, старим та густим вином.

Засунувши руку до кишені, я – юнак – витяг ма-тюзіньку табакерку, ледь нахилився вперед і вдих-нув порошок «ін».

Казковий «ін». Прекрасний Вовк сидів сам за столиком, обернувшись обличчям до сцени.

Я не могла допустити, щоб він побачив мене. По-бачив мене таким.

І я зайшла до ліфту й сказала:

– Сорок шостий.

– Сорок шостий, – зіграв зі мною в луну ліфтер та опустив важіль керування донизу.

Сорок шостий поверх – магазин жіночого одягу.

Сорок сім – коштовності.

– Щось під колір очей.

Моя червона сукня. Чорне хутро на моїх пле-чах. Сліпучий блиск намиста на шиї. У ресторан номер три – тільки для тих, кому не бракує гро-шей піднятися так високо.

Два швейцари в білих рукавичках відчинили переді мною двері.

Жінки мого статусу не дякують. Вони всміха-ються кутиком рота.

Я ступила крок і зі ста жінок, що були тут, за-лишилася одна.

Серед чоловіків, що принишкли, коли я з'яви-лася.

Не було жодного, ні за столом, ні біля столу,
хто б не дивився на мене.

Усі вони були мої.

Тільки не Вовк, який так само сидів обличчям
до сцени.

Що ж. Коли ти хочеш...

Я підійшла до краю сцени, я посміхнулася до величезного, квадратного мікрофона і, піднявши руку, клацнула пальцями.

– Чах, – відгукнувся барабанщик на цей щиглик.

– Ва-ва, – продовжили труби.

– Ту-т, – контрабас.

І, нарешті, піаніст.

– Ніч, дитинко, настала ніч. Довга, зоряна ніч.
Спи, дитинко. спи. Спи на моєму плечі.

Губи пахнуть тобою. Волосся стало дощем. Що тобі варто? Спи.

Я хочу стати твоєю ніччю.

Я хочу бути у твоєму сні...

Світло згасло й лише Крихітка в білому промінні. У білому сьйві.

Але я бачила зелене світло його очей. Вовк дивився на мене.

Я завжди намагалася уявити, як би нам було з Вовком. Я народила б йому вовченят, і в нашому гнізді було б...

Сонячна людина. Людина, що живе під нічним сонцем.

Він покинув би мене відразу після того, як я пішла б від нього.

Занадто багато було в нас і з нами, щоб вечорами ми могли просто пити чай. Просто сидіти поруч, накрившись однією ковдрою.

А ще гірше – Вовк, що надів окуляри, аби почитати газету, і Крихітка з ватою між пальцями ніг.

Ні! Тільки не це!

Ще гірше, ніж Крихітка у гаптованій сукні, в сукні з лілей і троянд. І Вовк кучерявий, у білій сорочці з жабо. Біля ґратчастого вікна. Біля вітража з Пораненим Паладином. Під старим в'язом. Серед яскравих блискавок. У стіні дощу.

– О, Вовче, я чекала на вас так довго. Без вас мені хотілося плакати. Ви крадете мені серце. Ви розлюбили мене.

– Люба Крихітко, справи Державні – понад усе. Мені гірко від думки, що я вам завдам нового болю.

– Не кажіть! Не кажіть мені!

– На жаль, прекрасна Крихітко, Король посилає мене за Великий Океан.

– Ні!!!

Яка гидота.

Вже краще:

– Привіт, Крихітко.

– Вітаннячко, Вовче.

Але спочатку:

– Губи пахнуть тобою. Волосся стало дощем. Що тобі варто. Спи.

– Це було непогано.

Вовків лужник уклонився, поставив між нами вино і вийшов, причинивши двері вітальні.

Коминок у величезній квартирі Вовка. Його картини. Його годинник. Різьблені панелі стін, весь поверх нагорі.

Я підійшла до скляної стіни. Місто палахкотіло внизу. Місто Великих Вогнів.

А в скляній стіні свої вежі стояли Вітчим із Мачухою та дивилися на мене.

– Вона така передбачувана.

– Хай би вона щезла.

Це був тост, і келих торкнувся келиха. Келихи з гірким вином, що зафарбувало губи кров'ю.

Через усе місто. Через Море Рекламних Вогнів.

Розділ 5

Мешканці міста – сім мільйонів людей. Щоранку вони кидали будинки – хто вежі центра, хто шестиповерхівки околиць – і їхали, йшли, чекали автобусів, підіймалися до мостів метро, що обплутали все місто, сідали в таксі чи, коли не мали роботи, сиділи на лавочках безлічі парків або ще більшої кількості кав'ярень.

Вийти в гурті з ними, пройтися до найближчих сходів з чорної сталі до станції на мосту метро. Їхати й дивитись у вікно, милуючись вуличками, що стікаються до лабіринту веж, зненацька поверта-

тися, ніби в кабінці атракціону. Дивитися на газету перед тобою і вийти, спустившись униз.

Час обіду. Усміхнені секретарки, нудьгуючий пілот «Цеппеліна» у розстебнутій льотній куртці та кинуті на стійку перед ним рукавички. Сигнали машин, юрба чекає, коли постовий підніме жезл і зупинить потік машин, автобусів та вантажівок.

Клерки жують та думають про своє. Чемні поклони. Чоловіки підводяться при появі дам. Новини. Чутки. І знову по вежах. Уже до кінця дня.

Сісти в таксі. Сказати:

– Їдемо, – і, притулившись до дверцят, дивитись у вікна.

Вікна так високо, що видно тільки тих, хто до них підходить.

Чоловік у чорному з пачкою паперу в руках. Ще один у смугастому жилеті. Хтось скине окуляри, на мить погляне вниз і знову почне диктувати. І стукіт друкарської машинки увіллється в діловий шум центру. У гімн телефонних дзвінків, арифмометрів та телеграфних апаратів.

На околиці гуркіт кранів, веселі докери, перекупки та нескінченні склади.

– Куди тепер? – питає таксист.

– Повертаємося, – скаже Крихітка.

На даху автобуса, поки не піде дощ. Вечірній дощ, холодний і сірий. Гріти пальці в муфті і зійти сходинками, перебігти до тротуару та сховатися під дашком сінематографа.

– Що сьогодні?

– Не знаю.

Він посміхнеться до мене, але я відвернуся.

Дощ, сірий вечір...

І раптом спалахне світло! Море світла! Море Вогню! Зі стін, з вікон, безліччю ліхтарів та реклам. Він заблищить дощем коштовного каміння, тисячою відбитків на мокрій чорній бруківці, у блискучих капотах машин.

Ось таке це Місто. Місто, яке я люблю.

Його мешканці працьовиті. Його жінки сором'язливо ховають обличчя. Воно нагодує, розважиться разом з тобою, запропонує прихисток і порадить:

– Не поспішай. Починай спочатку. Тут кожен четвертий митець, кожен п'ятий – майбутній мільйонер, кожен третій покине все, а потім знову повернеться, і кожен другий поет.

– Не може бути!

– Хочеш віршик?

Він жив сінема-новинами. Він розважав перехожих п'яницями, які вириваються з рук постових, щоб виконати ще кілька «па» танцю. Він дивував жителів пшеничних пагорбів Світлом, Шумом, Незмінною Посмішкою та появою Зірок.

– Дивіться!

– Оно!

– Не може бути!

– Можна автограф?

– Чи квітку на незабудь!

Його новини завжди були однакові: «ціни», «вгору», «вниз»; «новий товар»; «нова книга»; «нагородження сінема-стрічок»; «Зірка розлучилася», «Зірка занедужала», «Зірка припинила пити». Дуже рідко «падіння «Цеппеліна». Ще рідше: «людина стрибнула зі сто двадцять п'ятого поверху».

І раптом з'явився страх:

«ДИКІ ПСИ!»

І раптом сінема-стрічки стали значно страшнішими.

«ДИВІТЬСЯ! ТІЛЬКИ НА НАШОМУ ЕКРАНІ! «ДИКІ ПСИ»

Танок «Дикі пси», зірки, що грають «Диких Псів» та їхніх творців – Хрещених. Маклер, який живе у барі між робочим столом і бридкою дружиною, прикривши капелюхом очі, просить бармена:

– Зроби мені «Дикого Пса», – так, ніби назвав своє ім'я.

А справжні Дикі Пси з'являлися лише поночі. Задля того, щоб убивати. Байдуже, кого – Водія, котрий програв і не віддав боргу, Репортера, який написав не «Дикі Пси знову вбили!», а «Убивство, скоєне Диким Псом з кам'яним підборіддям та Ди-

ким Псом з кістяним мундштуком», Суддю, що сказав: «Винен», Ту, яка торгує Поцілунками і вчасно не заплатила, Торговців «ко», покупців «ко», власників Палаців Ігор, що ховаються у підвалах і складах, ба навіть Великих Китів. З автоматами. У чорних довгих машинах. Що живуть без родин. Короткий кивок на постріл. Короткий кивок на тост. Кивок на подяку за гроші – платню за нічну стрілянину.

Навіщо розмовляти з тим, чия смерть стане тобі нудною?

Навіщо розмовляти з тим, хто радітиме твоїй смерті?

Розділ 6

Я зайшла до ліфта свого хмарочоса промокла, з пакетиком льодяників у муфті, й ліфтер в уніформі, впізнавши, всміхнувся до мене.

– До себе? – запитав він.

– До себе.

Він натиснув кнопку, біля якої замість трьох цифр поверху було написано лише «КРИХІТКА».

Я вийшла на сто другому поверсі, і тільки-но двері ліфта зачинилися, із кришталевим дзенькотом засвітилося світло. Я опинилася на килимі перед єдиними тут дверима.

Натиснути на кнопку дзвоника та почути його важкий звук.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

У квартирі було тепло й світло – на мене чекали.
Хто міг на мене чекати? Тільки моя Квартирка.

– Квартирко, – покликала я.

Я знала, що вона мене чує.

– Квартирко.

– Так.

– Ти що?

Вона промовчала, але в її «так» було дуже багато всього.

– Що сталося?

– Ти знаєш, – сказала вона. – Цей світ... Ти створила світ... тут...

– Ну ж бо.

– Ти можеш побачити мене.

– Квартирко! – Крихітка сплеснула руками.

Але моя квартирка соромилася.

– То мені вийти до тебе? – нарешті.

Вона була негарна. Некрасива й підстаркувата. Строге чорне плаття. Заколка у волоссі. Долоні притиснуті одна до одної. Але коли вона всміхнулася...

– Квартирко!

Ми обійнялися.

– Ти найкраща!

У величезній мармуровій ванні. Відображення у ста дзеркалах. У халаті поверх піжами я завмерла біля дверей.

– Не бійся, – посміхалася квартирка. – адже це все твоє.

– Так багато всього.

Навіщо ж мені стільки кімнат? Вікна на всі сторони світу?

– Навіщо?

Ми вечеряли за столом, таким довгим, що коли пустити по ньому хлібну кульку, вона не докотиться до кінця, перетворившись по дорозі на пил.

Я лягла спати в ліжку, по один бік якого була осінь, а по другий – починалася весна. Золота сосна в останніх променях сонця – малюсінький вензель на ріжечку подушки.

Квартирка сиділа поряд зі мною, доки я не заснула. А потім вийшла, залишивши вогник нічника.

Я прокинулася від співу весняних пташок. А за вікном була осінь.

– Ти йдеш?

– Мені треба йти.

– Повертайся не дуже пізно.

Сорок костюмів на вибір. До кожного – по сорок капелюхів.

Я взяла куртку та джинси.

– У Місті Всіх Вогнів?!

Чоловіки у строгих костюмах. Жінки на високих підборах.

– Ти пілот «Цеппеліна»?

– Я – Крихітка.

– Але ти вдягнута...

– Я капітан підводного човна.

Жінки на високих підборах. Стримане, ніжне, невміле або таке, що знає про себе все, цок-цок-цок.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Я теж цокала черевиками. Щоправда кожен удар об асфальт викрешував безліч іскор.

Упіймавши чийсь погляд, я посміхалася:

– Я – Крихітка.

До мене посміхалися у відповідь.

Але тільки не Вовк.

– Крихітко, – вимовив він.

– Здрастуйте, пане Вовче, – сказала я, ховаючи рукавички в муфту. – Як ся маєте? Як вам погода? Як вам спалося?

Нічим не виказуючи того, що мені слід переколоти капелюшок.

До машини Вовка малюсінькими кроками на тоненьких підборах. Цок-цок-цок-цок.

Розділ 7

Вони пройшли під мостом метро. Двоє Диких Псів, що тримають руки в кишенях.

Мовчазні. У краплинах дощу. Зупинились край тротуару і перейшли вулицю. До будинку з вітриною «підстригання волосся».

Вони зайшли до перукарні на два крісла. Дзеркала, вішалка, плакати «бритви», «крем», «запах» і «полиск». Календар з обведеними кружком числами минулої зими.

І один покликав:

– Егей.

Той, що сидів у кріслі, озирнувся, а перукар устиг побачити Псів у скалках розбитого дзеркала.

Три кулі в того, що сидів у кріслі, дві – в перукаря. А потім ще одну в простирадло, що задимілося дірами і почало набиратися кров'ю. І одна випадкова куля в дзеркало.

Заховати пістолет і поправити рукавичку.

– Ходімо.

А другий навіть не вийняв руки з кишень.

– Егей. Егей. Егей, – чарівне слово всіх міст.

Слово, народжене, щоб кликати.

Я знаю безліч слів. Я навіть знаю слово «любов». Але слово «егей» найкраще.

Навіть:

– Як здоров'я, – навряд чи може зрівнятися з ним.

– Егей! – кричиш ти, і до тебе відгукується сонце, що викотилося з-під ковдри землі.

– Егей! – і ти розігнала всіх чорних птахів.

– Егей! – і людина, що озирнулася, дивиться очима Друга. Його очі добрі. Його очі стомлені. В них радість. В них бажання дивитися на тебе. Сказати тобі:

– Егей!

– Егей! – ніжний шепіт. Ти озирасься, відірвавшись від книги, а в його пальцях квітка.

– Егей! – слово покори, долоні перед собою порожні.

Покликати:

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Егей! – щоб він устиг озирнутися та побачити паруюче дуло.

Я люблю слово «егей». Але я ще більше боюся почути його, ніж слово «любов».

У місті є порт. У Місті є Річка. Її береги – стіни мармуру, її дахи – мости. Річка, що розділила Місто, але подарувала йому п'ять островів – п'ять пагонів головних вулиць, п'ять можливостей проплисти річкою, проїхати мостом понад нею.

Ранком із річки туман.

Три сірі Пси в тумані.

Три пси й одна людина.

Рукав піджака роздертий. Поріз на обличчі присох і взявся чорною плямою. Руки закладені за спину. Залита кров'ю краватка.

– Але я не маю грошей!

– Це вже нічого не важить.

– Дайте мені ще один день!

– Цей ранок буде останнім.

– Але в мене...

– У тебе вже немає нікого. І ні в кого немає тебе.

Підхопивши, вони скинуть його з мосту. Прямо в туман, що пригасив лемент, плескіт і більшу частину падіння.

– Туман, – скаже Дикий Пес:

І Дикий Пес підтвердить:

– Туман.

А від річки відходять канали.

Вузькою смужкою води. В арку підземного склепіння, під вежами, під бруківкою, щоб, зірвавшись у чорний розлам, падати до центру землі...

Одна з Ділових Веж. Власник невеликого бізнесу навіть че скинув пальта в спорожнілому за останні кілька днів офісі. Лист у друкарській машинці урвався на «можемо завірити ва...», не перегорнута табличка «зачинено», пуста шафа для плащів.

Відпустити телефонний диск і почути:

- Склад.
- Це я.
- Я вас упізнав.
- Ну що там?

Аркуш перекреслено по діагоналі. В одному куті Власник Справи в безлюдному офісі. Триденний пил. В іншому – Робітник зі Складу. Він працював у ньому майже двадцять років і звик до своєї роботи настільки, що навіть почувши:

- Банкрут, – не зміг покинути свого місця.

Безлюдний будинок. Стіна за вікном. Прокинувся. Сів. Поставив чайник на газ і вимкнув. Так просто.

Ні, він не зміг.

І тепер, сидячи в конторі при складі, відчував, що живе.

- Ну що там у вас?
- Тиша.
- Ти сам?
- Сам, – скаже Робітник зі Складу.

– І я теж сам-один.

– Не зовсім, – скаже великий Дикий Пес. – Прощайся, – і, скинувши з плеча автомат, додасть, – Давай-давай.

– Гаразд, – скаже Власник Справи. – Було приємно працювати з тобою.

Покладе слухавку та й помре.

– Та-та-та, – автомат Дикого Пса – єдиний, до кого Дикий Пес відчуває хоч щось. Щось схоже на любов.

Та як можна не любити автомат? Великий «С», важкий «Т», короткозорий «К»? Того, хто відображає тебе частіше, ніж лезо бритви? Хто скаже за тебе все? Хто прикриє, врятує? Хто допоможе тобі одному вбити всіх ворогів навкруги?

Дві довгі машини Псів, три машини з людьми, найнятими Великими Китами.

– Хто вони?

– Люди з Пістолетами.

– Нехай покажуть.

Дев'ять чоловіків, які не скинули капелюхів. Їх скликано за наказом Китів по чорних барах прикінцевих вулиць, на боксерських боях, у залах суду, купивши вирок:

«За відсутністю доказів».

– То нехай покажуть.

Кожен із них витягне пістолета. Важкого, блискучого, з гербом на руків'ї, з потертим за довгі роки курком. Єдиного супутника старості. Сидячи біля незаштореного вікна, взяти його в руку. Згадати, як ти був Богом для тридцяти убитих тобою лю-

дей. Уже несила його підняти. І, відчувши холод металу, сказати:

– Так. Це було непогано.

– І вони зможуть?

– Зможуть.

– Що ж.

Дві машини з Дикими Псами, зупинені трьома машинами Власників Пістолетів, найнятих за наказом Китів.

Нічне місто. Десь там угорі спалахи реклами та цілковита темрява тут, на вулиці затягнутих у гра-ти магазинів. У чорних вітринах лише блиск кістяних очей манекенів.

Сліпучі фари і темні тіні за ним.

– Вам привіт від Китів.

– Угу.

– БАХ!!!

Пістолет у руці. Сніп вогню.

– ТРА-ТА-ТА!!!

Автомат із круглим диском.

– С-С-С-С!

Блискуча куля.

– БАХ!

– БАХ!

– ТРА-ТА-ТА!

– ДЗ-З-ЗЕНЬ!

Скло розлетілося.

– БАХ!

Упав на капот.

– Тра-та-та!

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Пси не пригинаються.

– О-О-О!

Упав на спину і за мить злився з п'янкою.

– БАХ!

– ТРА-ТА-ТА!

Довга автоматна черга вдарила й відкинула, притиснувши до землі.

– ДЗ-З-З-З-ЗЕНЬК!!!

Куля пішла рикошетом.

– ТРА-ТА-ТА!

Черга збила дзеркало, перетявши груди.

– БАХ!

Дикий Пес зморщився від кулі в плечі й мимохіть похитнувся назад.

– ТРА-ТА-ТА!

– КЛАЦ! ЩЧЕК! ДЖАК!

Поміняти круглий диск і пересмикнути затвор.

– ДЗЕНЬК!

Упала пуста обойма.

– БАХ!

– ТРА-ТА-ТА!

Відразу трьох відкинуло назад. Падіння. Удар об асфальт.

– Тра-та-та-та!!!

Майже миттєва смерть.

А потім тиша. Тільки звук гільзи, що покотилась і вдарилася об край тротуару.

І на безлюдній вулиці три машини мертвих людей. Вони загинули, виконуючи наказ Китів, і лежать тепер чорними тіннями, нерозрізною купою ганчір'я.

Робітник зі Складу просто сидів і просто слухав приймач у конторці за вкритим пилюкою склом. Паперові тарілочки вечері, паперова філіжанка з чаєм. Стосики паперів та книг на полицях довкола.

Сховатися тут від усього світу. Виходити на вулицю, підіймаючи комір. Поспішати. Ні на кого не дивитися, і ці сорок хвилин на вулиці вважати, що нікого довкола немає і тебе теж не існує.

Завернути до крамнички, купити щось – і додому. А там відразу увімкнути приймач і не вимикати його. Спати під шум радіохвиль. Слухати якусь постановку та прокидатися від музики. А прокинувшись, повернутися на Склад, де час зупинився і де прожив усе своє життя.

Він просто сидів, чоловік, що прожив все життя на Складі. Один, під єдиною лампою. А там, за склом, темрява.

І раптом звук:

– ДЖОНГ!

Він озирнувся й побачив тільки висунуті з темряви ріжечки шухляд. Підвівся.

А потім свист. Неголосний, але явним повтором знайомого:

– З, з, з, с...

– Хто тут? – запитав він.

– А хто тут?

І знову свист.

Він упізнав – сінема-пісенька. Дівчина, що фарбувала ганок. Фарба на щічці. Квіти в зеленій траві. Незграбне і товсте цуценя. Картинка відразу погасла, залишивши самий лише страх.

- Хто тут?

- С-с-с, с-с, с-с.

Він підвівся і, все ще дивлячись у темряву, підійшов до стіни та натиснув на вимикачі. П'ять щигликів, три десятки ламп освітили склад. І п'ять Диких Псів стояли майже поряд із ним. Там за запиленим вікном, за написом на склі:

«ЗБЕРІГАННЯ, ПАКУВАННЯ,
ЗДАЧА В БАГАЖ,
ТРАНСПОРТНІ ПОСЛУГИ».

П'ять Диких Псів приготувались змести автоматними чергами скло поміж них.

Він упав за мить до пострілів, прямо під водоспад скла, що засипало його.

- Не треба!!

- Підіймайся, - сказав Дикий Пес.

- Ви вб'єте мене!

- Підіймайся.

Хрускіт кроків по склу, пальці вп'ялись у плече і змусили його підвестися, але відпустили, щойно він став на коліна та почав благати:

- Не треба. Відпустіть мене, благаю вас, - маленька людина за п'ять хвилин перед смертю на великому Складі, у малюсінській цяточці на карті Великого Міста.

Йому доводилося думати про смерть. Спочатку він боявся її. Потім, раптом почувши вуличного проповідника, уявив собі чарівні сади над білими

хмарами і навіть посміхався, думаючи про те, що там усі його мрії стануть дійсністю.

Але зараз, коли чорний тунель відкрився перед ним і повільно обертався перед очима, він бачив, що там лише тьма. Він боявся йти туди і прохав:

– Не треба. Не вбивайте мене. Я не хочу. Мені страшно. Прошу вас. Я зроблю все, що ви скажете, тільки не вбивайте мене. Адже я нічого не знаю. Адже я маленька людина.

Беззахисний та безпорадний перед безликими чорними тваринами, котрі чекали на нього у глибині тунелю.

– Ось іще один, – сказав Вітчим.

Мачуха поглянула на Чоловіка, примружила повіки й сказала:

– Ні. Можеш залишити його собі.

– А чим він тобі не подобається? – запитав Вітчим.

– А хто він такий? Так. Просто. Він є, його немає – яка різниця?

– Можливо, – кивнув Вітчим. – Можливо і можливо.

– Не вбивайте, – благав маленький чоловік. Звичайнісінький Робітник зі Складу.

Дикий Пес став позад нього і уже піднімав автомат.

– Не треба.

І раптом нове:

– ЦОК-ЦОК-ЦОК.

Воно змусило Диких Псів озирнутися, туди, до відчинених складських воріт. Змусило Робітника замовкнути.

Хтось ішов до них. Неквапливо. Диригуючи циргаркою, вставленою в довгий мундштук. Та сама пісенька про квіти в зеленій траві. Та сама дівчина, що фарбує в біле ганок.

– Цок-цок-цок.

– Ла-ла-ла, – наспівати останню ноту. Легкий кніксен. Кивок голови до невидимих глядачів. Ще. Опісля. помітивши псів, посміхнутись і запитати:

– Я вам не заважаю?

– Хто ти? – запитав Дикий Пес.

– Я? Крихітка. А це мій друг Вовк, – сказала я, киваючи на Вовка, що постав позаду них. – Сподіваюся, ви станете друзями.

Вони не встигли сказати:

– Так.

Вони взагалі нічого не встигли, тому що Вовк убив їх. Відразу з обох рук. Відразу з обох пістолетів.

– Вовче, Вовче, Вовче, – зітхнула я. – А раптом вони стали б твоїми друзями?

– Друзями? – перепитав Вовк і посміхнувся Робітникові, котрий усе ще стояв на колінах. – Це жарт. Не слухай її.

А Робітник запитав мене:

– Ви – мій янгол?

– Твій янгол помер, – сказала я. – Чотирнадцять років тому.

У маленькій квартирці, куди він приходив майже щовечора, коли Вона дозволяла йому.

Їй було двадцять чотири і Їй доводилося поспішати.

Він приносив квіти, він приносив цукерки і дивився, як Вона одягає капелюшок.

– Ти гарна, – казав він.

А Вона, дивлячись у дзеркало, з жахом відповідала:

– Але мені вже двадцять чотири.

– Ти найкраща.

Але він був просто робітником. Добрим, милим. Він навіть любив її. І якби не це «просто»...

Вона не прощалася з ним. Господарка її квартирки якось увечері зустрівши його, всміхнулася:

– Вона більше тут не живе.

– А ви знаєте, де вона? – запитав він.

– Її повіз срібний автомобіль.

Він зрозумів, що Їй пощастило. Він зрозумів, що Вона знайшла. І він ще спускався сходами, а його янгол уже був мертвий.

Розділ 8

– Ну, то як тобі Дикі Пси? – запитала я Вовка в машині.

– Ніяк, – сказав він.

Йому знову було нудно.

І я сказала:

– Тільки не йди.

– Я не піду, – сказав він. – Куди нам?

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВІКАХ

Я знала, що це нерозумно, але мені так хотілось, аби він не нудьгував, і тому я сказала:

– Я знаю, де можна знайти одразу купу Диких Псів.

– І що?

– Дай мені монетку, зупинися біля телефонної будки, і вони будуть готові вбити тебе.

А в слухавку я сказала:

– Пси. Я знаю, хто дуже скоро прийде до вас.

Розділ 9

Колись список був такий великий... Але зараз у ньому лишився тільки один рядок – Дикі Пси.

Розділ 10

Я знала, куди їхати, і Вовк віз мене до них, до тих, котрі вже перезарядили автомати та сиділи обличчями до дверей.

Вежа з чорним склом. Під'їхати до отвору в стіні, кинути кілька монет у лоток і, коли ґрати піднімуться, заїхати до ліфта. Опустити бічне скло й натиснути кнопку кожного з поверхів гаража, облаштованого в цій вежі.

Але всі кнопки западають усередину. Крім однієї – кнопки на поверх із Дикими Псами.

Багато років тому це все було будинком для семи жінок, які продавали Любов. Одна з них померла,

друга – вийшла заміж і про все забула, а п'ятеро постаріли, і їхні тіні для повік з кожним роком дедалі густішали, а перуки – дедалі тяжчали.

Їхні руки прикривали до плечей рукавички, а шиї – довгі, як нічна вулиця, намиста. Вони дивилися на всіх із посмішкою утаємничених:

– Ти стаєш старим і нікому не буде до тебе діла. Ти поки ще не знаєш про це, але неминуче стаєш старим, негарним, нікому не потрібним і дуже хворим.

У них був цілий поверх занедбаної вежі.

Вони жили там і надавали притулок усім, хто не хотів афішувати місце свого перебування.

Тепер тут жили Дикі Пси, зовсім не злі квартиранти. Прийти, перемінити сорочку, поспати. Зібратися в холі біля ліфта, випити в барі та мовчки вислухати розповідь однієї з п'яти стареньких, що наливають рідкий вогонь у твою чарку:

– Тоді був сонячний день. Ми поїхали з ним за місто. Грала музика. Діаманти в траві. Безліч метеликів. Я запам'ятала одного з багряними крильми. Я приготувала цілий кошик бутербродів, і ми їли їх. А потім, коли сонце сідало... Ой, який це був захід... Він тоді подарував мені цю обручку. І сказав... Адже він кохав мене. І якби не загинув тоді, в тих окопах, молодим офіцером, то взяв би мене за себе.

Усі герої їхніх оповідань загинули. А як же іще пояснити те, що вони, колись безперечно вродливі, змушені були залишитися тут?

Дикі Пси слухали їх. Слухали й кивали. Адже старенькі в яскравих сукнях та полинялих ху-

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

трах знали, що можуть говорити лише тоді, коли чарка слухача повна. Знали, а тому пильнували за тим.

А тепер, як за старих, Старих Славних Часів їхні чоловіки готувалися воювати.

– Як колись! – сказала одна Стара.

– Як колись! – так само захоплено кивнула друга, котра за стільки років стала їй сестрою.

Вони мовчки чекали неминучої стрілянини, вони осмикували пера боа, і їхні голоси тремтіли:

– Адже ви дасте їм жару.

І Похмурий Пес, потішаючись із їхньої нетерплячки, криво посміхався:

– Дамо. Звісно ж, дамо їм.

Ж-ж-ж-ж-ж-ж-жааа наближалось. Ліфт підіймався вгору.

– Цить, – сказав Дикий Пес.

Одна бабуся навіть затулила рота долонею.

– Ж-ж-ж-ж-ж-ж-жа-а-а... Грах!

Ліфт завмер, і його двері відчинилися.

– Давай!

– Тра-та-та-та-та-та-та! – відразу десяток автоматних стволів, перетворюючи машину в ліфті на уламки металу, гуми, скла. Із шипінням прострілених шин, з парою пробитого радіатора. З глухими ударами куль в уже мертву плоть.

– Усе!

– Ш-ш-ш-ш-ш-ш-ш...

Чекати, доки розвіється пара.

– Ви їх убили? – пошепки, дивлячись у вічі, запитала Стара.

– Авжеж, – одказав їй Дикий Пес із родимцем на обличчі.

– Можна мені подивитися?

– Так.

Стара пішла до машини, стала навшпиньки й заглянула в неї.

– Але тут нікого немає!

– Як це просто, – сказав Вовк, дивлячись на спину Псів.

Тоді я покликала:

– Агов! Ми прийшли.

– Бах! Бах! Бах! Бах!

Я теж вистрелила кілька разів:

– Пах! Пах!

Не даремно ж я прийшла сюди?

– Налий мені, – сказав Вовк до Старої, коли всі Дикі Пси були мертві.

– У нас тільки прозорий вогонь, – сказала баба, що встигла закохатися в нього.

Вони всі зібралися за прилавком, усі п'ять старих ловлять зелене світло його очей.

– І мені теж, – сказала я.

– А ви, юна пістолетнице, ще занадто молоді.

– Я зроблю ковток? – спитала я і взяла чарку Вовка.

– Так-так.

– Ви були прекрасні, – сказала Стара.

Вовк невдоволено кривився.

– Я знала одного чоловіка, він був такий, як оце ви. Бачите цю обручку? То він мені подарував її. Який він був пістолетник! Який стрілець! Він загинув, там, у перестрілці на даху вежі. А інакше...

– Тобі не сподобалося? – запитала я.

– Дикі Пси, – сказав Вовк. – Відчуття таке, наче вбиваєш безпритульних собак у клітці.

– І тобі це не подобається?

– Байдуже, – Вовк випив, кивнув на: «Налити вам?» – і спитав у мене: – Скільки там іще?

Я образилась. Адже я оберігала його, а він подумав, що я його обдурила. Він хотів убивати, а вийшло, що я змусила його стріляти у власну тіль.

– Налий мені, – цього разу Стара поставила переді мною чарку, я випила, вийшла в центр заваленого Дикими Псами холу та заплющила очі.

– У машині ані душі! – сказала Стара.

І перш ніж Вовк вистрелив, Дикий Пес із Золотими Зубами впав, прикриваючись столом.

Тепер йому було веселіше – десять живих псів, і він лежить серед них за канапою, що впала на прострелені ніжки.

Посіріло від диму.

Я вилізла на прилавок і сіла, закинувши ніжку на ніжку... Чи немає зморшок на панчохах? ..вистягла портсигар. Усі п'ять самотніх Старих стояли поряд зі мною і спостерігали за перестрілкою.

– Агов, – покликала я.

Але їм було не до мене. Я перехилилася за прилавок, узяла запальничку, прикурила і теж почала

дивитися, як Вовк намагається вбити десятюх живих псів, готових його роздерти.

З чоловіками так завжди. Ти хочеш як краще, а вони вважають, що ти ображаєш їх.

Я загасила цигарку об прилавок і розбудила Дикого Пса – він спав в одній із кімнат вежі, переобладнаної з Будинку Любові на будинок Дешевого Сну.

Він прокинувся, понюхав повітря і підвівся, щоб узяти автомат та відчинити двері.

Без сорочки, він вийде з темного коридору позаду Вовка, кіпне його черевиком. І коли Вовк перекинеться на спину та спробує вбити його, ударить прикладом в обличчя.

Вовк прив'язаний до стільця. Кров ющить по його обличчю.

– Де вона? – запитає Дикий Пес і, кинувши піджак, знову вдарить його.

– Не знаю, – відповідь Вовк.

– Ти все розкажеш.

Ще удар.

– Де вона?

– Вони уб'ють його, – зітхне одна Стара.

– А шкода, – скаже друга. – Адже він такий крадень.

Я побачу шахту ліфта з тілами вбитих Псами на дні, уявлю, як вони потягнуть до неї Вовка і скинуть його вниз. Я хитну головою. Вовк скривдив мене, але не настільки, щоб загинути саме так.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Бах! Бах! Бах! – поки ще в повітря.

– Іменем правосуддя! – накажуть кримінальні міліціонери, обступаючи Диких Псів, що не чекали на них. – Відпустіть його! Ви заарештовані!

Пес-Песище Зламаний Носище. Ну, який же він пес порівняно з Дикими Псами?

Цуцик. Ось ким він тепер буде.

Цуцик у розсупоненій краватці, з руками в кишенях пальта, пройде порожнім складом довкола п'яти вже обведених крейдою та сфотографованих Диких Псів.

– Як це було?

– Вони з'явилися, – сказав Робітник зі Складу. – Убили їх і врятували мене.

– А де поділися потім?

– Виїхали, я не знаю куди. Чоловік і дівчина... Він – мовчазний, вона – ніби...

– Янгол? – підкаже Залізний Чоловік.

– Так, – скаже він.

– Крихітка, – здогадається Пес Зламаний Ніс.

– І Вовк, – кивне Залізний Чоловік.

– Поїдемо?

– Поїдемо.

Аби встигнути вчасно та врятувати нас.

Я рада Цуцикові, я рада Залізному Чоловікові, і я ображена на Вовка, але ж не настільки, щоб так принижувати його.

– Усе могло бути й так, – скажу я йому.

А коли до нас увірвуться кримінальні міліціонери:

– Іменем правосуддя! – і все таке. – Бах! Бах!

Усі Дикі Пси будуть уже мертві.

Нехай усе ж таки Вовк уб'є їх.

– М-да, – побачивши їх, скаже Пес.

– І скільки тепер? – запитає Залізний Чоловік.

– Уже п'ятнадцять, – скажу я.

– Досить, як на один день.

Адже то була їхня робота: обводити тіла крейдою, допитувати Стариц, обшукувати вежу і знаходити в ній забитих Дикими Псами людей. Багато людей.

Але казати мені:

– Їдь додому...

– ...

– Як хочете.

Я ображуся на них на всіх і піду до ліфта, навіть не глянувши ані на Пса, ані на Вовка, ані на чоловіка із залізним серцем.

Я поїду додому, і Сім Диких Псів чекатимуть на мене там.

Нехай Вовкові, Псові та Залізній Залізяці буде гірше.

Трое Псів чекатимуть на мене під мосю вежею. А четверо – розчинивши двері, там, нагорі.

Тепер ми подивимося, що вони робитимуть.

«Досить, як на один день».

«Їдь додому».

Я вийшла з таксі, підійшла до вежі й гукнула:

– Я тут.

І з трьох різних боків до мене рушили відразу три Дикі Пси.

– Бах! – одного уб'є Вовк, що поїхав слідом за мною.

– Пробач, – скаже він.

– Бах! – другого уб'є мій улюблений Цуцик.

– Крихітко, – він посміхнеться. – Адже я зовсім не мав на увазі...

– Ба-ба-бах! – і навіть Залізний Чоловік сяде металом своєї посмішки.

– Тепер їх уже вісімнадцять. То як, ти пробачаєш нам?

– Звісно, – тішусь я. – Поїдемо до мене. Я почастую вас чимось дуже смачним.

А ще я скажу:

– Знайомтеся. Це – Чоловік в Окулярах.

І, впустивши свої креслення, він простягне їм руку та запитає:

– Як ви сказали? Вовк?

Я познайомлюся з ним, коли Вовк, Цуцик і його друг із заліза убиватимуть Диких Псів.

Я стоятиму, а Чоловік в Окулярах випадково мене штовхне й упустисть усі свої креслення.

Ми поглянемо одне одному у вічі, і я побачу, який він милий. Милий, симпатичний і добрий.

Я побачу в них наше життя. Я побачу в них наш будинок і все, що нас чекатиме. Себе на його плечі. Себе з великим животом. Його розпатланого, після безсонної ночі за своїми паперами. Він прийде і скаже мені:

– Доброго ранку.

Мене, яка теж не спатиме, а разом із ним слухатиме його незрозумілі розміркування. Час, які

прожили разом сто вісімдесят дев'ять найщасливіших років.

І, подаючи йому згорнуті в трубку аркуші, я скажу:

– Здрастуй, мене звати Крихітка.

Він поправить окуляри і усміхнеться до мене:

– Здрастуй. То як справи?

І ми разом зайдемо в ліфт. Ліфтер підніме нас на мій поверх. І навіть чотири пси у моїй квартирі будуть мертві, вбиті Котом, що прийде трохи раніше за мене.

– Привіт, Котику. Знаюся.

І моя квартирка накриє для нас стіл. І ми питимемо вино та балакатимемо. Усі гуртом. Майже цілу ніч.

Пес балакає. Вовк балакає. Кіт балакає. Це так важко уявити. Хвилин п'ятнадцять. Не більше.

Я буду утримувати їх, навіть коли побачу, що все одно незабаром вони підуть.

А Чоловік в Окулярах піде мити руки. І даючи можливість Вовкові та Псові піти, я відшукаю його, щоб сказати:

– Я скучила.

Щоб дати йому привід пригорнути мене.

– Де він?

– У Максима.

– Максима? – не зможу згадати я.

– У молодика, що спить, – скаже Квартирка.

– А, Макс...

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Я зайду до спальні Приспаного Мною Сонними Отрутами, та побачу там Чоловіка в Окулярах.

Макс спатиме в колбі, з каламутною зеленою водою. У величезній колбі від підлоги до стелі.

– Як цікаво, – скаже мені Чоловік в Окулярах. – Хто він?

– Так. Просто друг.

– Я можу розбудити його.

– Можеш?

– Можу, але на це треба кілька днів.

Милий, він ладен був залишитися.

Але я вже зрозуміла, що він мені не потрібний. Я побачила аркуш на стіні позад нього:

« – мисливці раз;

– мисливці вісім;

– дикі пси;

– люди-пацюки;

– ожилі мерці».

Що він тут робитиме? Зі мною? Як йому пояснити те, що...

Адже він просто не виживе. Він буде чужим у цьому світі. Навіть кохаючи мене. Мій Чоловік в Окулярах.

– Йди, – скажу я.

– Але...

– Квартирка тебе проведе.

Він піде, і я залишуся сама.

Три цигарки поспіль, вдивляючись у пухирці в колбі.

Повернеться Квартирка і скаже...

– Ти провела його? – запитаю я.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

ряджаю пістолета, висипаючи на стіл свої кулі. Я сама покривала їх перламутровим лаком, під колір нігтів.

– Скільки? – запитає, банкуючи, Вовк.

І я скажу:

– Влучивши в тіло, вони залишають у ньому тридцятисантиметрові отвори.

– Ставку прийнято, – скаже мені Вовк.

Розділ 11

Ми гратимемо до ранку, а тоді вони підуть спати.

Вовк, Пес і Залізний Чоловік. Кіт скаже їм усім:

– Бувайте, – і повернеться до мене.

– Ну, Крихітко.

– Так, Котику.

– Є Вітчим. Є Місто. Є Дикі Пси. А ще є Кити.

– Кити? – запитаю я. – Що то за Кити?

– Вони допоможуть тобі. Звісно, якщо захочеш.

Частина восьма

КРИХІТКА Й КИТИ

- Це Місто живе грошима...
- Місто Великих Вогнів?!
- Гроші – пальне його Реклами. Гроші скликають сюди Людей.
- Сім мільйонів, – згадаю я.
- І Кіт кивне:
- Сім мільйонів. Але головні тут гроші, гроші і гроші. А всіма грошима тут керують Кити.
- І я зрозумію.
- Я скажу:
- Гаразд. Що ж мені пропонують Кити?
- Великі Кити, – скаже Кіт.
- І я кивну:
- Великі Кити.

Розділ 1

Мене зустріли п'ять Великих Китів Міста. Кит Палацу Ігор, Товстий Усмішливий Кит Вантажних Перевезень, чії люди до появи Псів збирали

з Міста данину. Кит Сорока Фабрик та Кит, чії люди займалися продажем порошків «ін». Сухий Сивочубий Кит – власник Найбільших Крамниць і Найтовстішої Газети. Усі в темних м'яких костюмах, усі з сигарами довкола великого столу в кабінеті Кита Палацу Ігор з його портретом, зі сталевими круглими дверима його персонального сейфа.

Два Особисті Гвардійці зустріли мене на порозі й намірилися обшукати.

– Ні, – сказала я і відступила.

– Нехай проходить, – сказав Товстий Кит.

– Здрастуй, дитинко.

– Вітаннячко.

– Ми раді бачити тебе.

– Каву?

– Дякую.

– Тоді до справи.

П'ять величезних Китів.

– Ваш вітчим, – сказали вони. – Ми знаємо, що ви не дружите з ним...

– Мій вітчим. Я знаю, він завдав вам чимало прикростей...

Негучне:

– Па, – губами, і кільце сигарного диму поплигло до димових хмар над столом.

– Ваш вітчим...

– Мій Вітчим...

– Ми знаємо...

– Я знаю...

– І ви...

– І я...

Вони не керували Містом, але вони володіли ним. Уже багато років.

– Місто живе грошима, – сказав Кіт.

Кити теж були живі, поки мали гроші.

І справа не в маєтках на пагорбах за містом, не у Вежах і не в особистих «Цеппелінах» із пілотами, що завжди нудьгують на землі. П'ять хвилин довгелезного дня – зачинити кабінет, загасити світло та навпомацки повернути важелі на дверях власного сейфа. Відчинити й завмерти на порозі у фосфорному сяйві грошей.

Щоб зайти, погладити рукою. І покласти кілька нових пачок, кинути три жмені дріб'язку до фонтана в центрі багатокілометрового сейфа, що зникає у жовтому світлі монет.

Жити тільки цим: грошовий сад у сейфі Кита Палацу Ігор. Листи з портретами й палацами, перлини доріжок, рубіни квітів, птахи із золота, стовбури дерев із срібла, платинові водоспади.

Золотий храм у сейфі Усмішливого Кита. Тільки золото. Колони, стіни, вівтар. Золото ста шандалів. Світло золотих свічок. Золото вітражів і золото літер на золотих сторінках священних текстів.

Кит Сорока Фабрик. Його особистий, схожий на склад, сейф. Вісім залів паперових грошей. Але основні цінності там, за останніми дверима. П'ятсот

статуй з білого каменя. Перші санчата з трояндою на спинці. І головне – Бойовий літак, гігантська летюча фортеця на десять пілотів та вісім кулеметних веж. Мрія дитинства. Мрія про дев'ятьох вірних друзів.

Піднятися в кабину. Клацнути не працюючим тумблером і сказати:

– Полетіли, – ніби ти не один.

Сейф Кита, чії люди займалися продажем порошку «ін». Посмішка людини, яка вже має все, що може мати людина. Ніяких полиць, ніяких каталогів крупних купюр «банкноти номіналом у п'ять мільйонів, випущені торік». Самі лише коробки з кольоровими гумками і купа грошей від стіни до стіни.

Узяти пачку, згорнути, обмотати гумкою та кинути до купи таких самих пачок. Дивитися, як вона впаде чи покотиться донизу, ледь чутно зашарудівши в обвалі.

Сухий Сивочубий Кит, власник Найбільших Крамниць і Найтовщої Газети. Його сейф – продовження кабінету. Увійти, ввімкнути лампу на старому столі – тому, найпершому з куплених ним столів. Відчинити шухляду – перша ручка, перший блокнот, перший коричневий дагеротип, пасмо русявого волосся та перший гаманець, тепер два пусті, зшиті до купи квадрати репаної шкіри.

Розгорнути перед собою зошит і, виклавши зароблені впродовж дня гроші, записати їх у графу «дебет».

«Число. Місяць. Рік.

Внесено в загальний рахунок сто дев'ятнадцять тисяч.

Купюри по триста – чотириста сімдесят штук.

Купюри по двісті – сімсот шістдесят.

Купюри по сто п'ятдесят...

Купюри по сто...

Купюри...

І вісім монет номіналом: п'ять, десять, десять, одна...»

Загальний рахунок складає: забракне чорнила малювати нулі. Стомиться рука.

А протягом решти часу Місто Великих вогнів і п'ять Китів, що сидять у п'яти його центрах.

Першим прокидається Кит Найбільших Крамниць і Найтовстішої Газети. Його газети будять жителів міста, бо падають на дно поштових скриньок або з шурхотом підлазять під двері.

– Що там у нас?

Ціни. Новий товар. Нова книга. Нагородження сінема-стрічок. Зірка кинула пити. Зіткнення потягів. Останнім часом – Дикі Пси. І доконче на останній сторінці оповідання в картинках та гороскоп:

«День буде вдалий. Вам, як завжди, пощастить».

Погортати газету, поснідати купленим у Найбільшій Крамниці – та з дому на міст метро, чи в автобус або у таксі.

Кожен шостий городянин на одну із Сорока Фабрик, на роботу до другого Кита.

А три інші Кити просинаються ввечері. Кит Палацу Ігор:

– Навіщо сидіти вдома?! Як удома зустрінеш долю?! Який талан знайде твої двері?! Чи пощастить твоєму килимкові перед дверима, щоб об нього витерли ноги? Йди до нас! До Палацу Ігор! Йди!

Кит, який торгує порошком «ін». Його торговці мовчазні. Вони впізнають покупців, угледівши в їхніх очах тугу. Взяти гроші, передати порошок, побажати:

– Казкових снів.

І Усмішливий Товстий Кит зі своїми людьми:

– Ті завинили Палацу Ігор, ті винні за товар з Фабрик, ті – продавцям «ін». Підіть розшукайте їх.

А зараз поїдьте до власників Маленьких Фабрик, Маленьких Газет, Маленьких Крамниць і Малюсінських Палаців Ігор і зберіть з них по десять відсотків за право існувати, за можливість не бути розчавленими великими Китами.

І раптом з'явилися Пси.

І раптом – Вітчим, котрий вигодував Псів.

– Ми почали втрачати гроші, – сказав Усмішливий Товстий Кит.

– Гроші йдуть від нас, – сказав Кит Товстих Газет.

– Ми втрачаємо так багато, – сказав Кит Палацу Ігор, – що ввечорами нема задля чого відчиняти сейф.

– Три білі монети. Ось що я зміг покласти вчора до сейфа.

Дикі Пси?

Вітчим?

– Підіть до Міста й візьміть там усе, що воно зможе нам дати.

І прийшли Пси.

Пси вбивають торговців «ін» і захищають торговців дешевою отрутою. Один раз вдихни – й отрута не покине тебе ніколи. А ти вже ніколи не зможеш без неї.

Пси підривають Палаци Ігор і захищають власників Жорстоких Ігор.

– Двобій до смерті одного з героїв!

Пси хлюпають кислотою в обличчя дорогих красунь, щоб заповнити темні вулиці дітьми в яскравих сукнях.

– Скільки тобі?

– Тринадцять.

– І скільки ти коштуєш?

– Усього п'ять монет.

Пси диктують репортерам, про що писати.

Пси захищають власників маленьких крамниць, дозволяючи їм продавати тільки дешевий товар.

Пси не дають боржникам шансу і вбивають усіх, хто може запитати:

– Який вітчим? Я працюю на Китів.

Пси з автоматами, пси, що влаштовують лотереї, пси поруч у довгих машинах, пси, пси, пси...

І вітчим у своїй Темній вежі.

– Ми привезли гроші.

– Чудово, – кивне Вітчим Псам. – Можете висипати їх туди.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Не рахуючи. У величезну купу. Заповнивши три поверхи.

І, як завжди, його гроші спливають кров'ю. Як завжди, кожна з купюр усмоктала в себе чийсь біль.

– Ви вкрали в нього гроші.

– Ви зробили його жебраком.

– Ось тепер вам Названий Тато повертає своє.

– І ви хочете... – сказала я.

– Щоб ви повернули йому все, що ви в нього взяли.

Мої смішні Кити, хіба гроші щось змінять? Хіба гроші врятують Місто Великих Вогнів від зграї жорстоких псів?

Якби все було так просто. Якби це могло врятувати, я б відразу повернула все.

Якби справа була тільки в грошах...

Я залишила б усе і перетворилася на Кита. Крихітка в темному м'якому костюмі, в тумані сигарних димів. Її бухгалтери в целулоїдних козирках і чорних нарукавниках, її армія друкарок, навіть її Гвардійці з рахунками і слухавками:

– Продаємо!

– Купуємо!

– Зменшуйте на один відсоток!

– Прийнято!

– Ми платимо втричі більше!

І щовечора кожен Кит отримуватиме вантажівку грошей. Яких завгодно, хоч міддю в мішках, хоч у золотих зливках.

І ще чотири вантажівки Вітчимові.

Адже все так просто. Тільки навряд чи це щось змінить. Це взагалі нічого не змінить.

– Розумієте?

Неголосне:

– Па, – губами й сигарний дим до ламп.

– Розумієте? – спитала я.

– Розуміємо, – сказали Кити.

– Ми знали, що ви відмовите нам.

– І тому підготувалися до цього.

– Ви зібралися мене вбити?

– Ні. Нам доведеться вбити вітчима.

– Вітчима та його псів.

– Ні! – закричу я. – Ви не повинні робити цього!

– Це мої пси! – закричу я. – І тільки я...

– Це мій вітчим! – кричу я Китаю, а вони, мов поглухли. – І тільки я маю право вбити його!

– Надто пізно, – скажуть Кити. – Наші гвардійці вже вирушили до нього.

Розділ 2

Двадцять чотири Особисті Гвардійці їхали до вежі вітчима.

Двадцять чотири Гвардійці мають умерти цієї ночі.

– Ви не розумієте, що робите!!!

Я мусила врятувати бодай когось!

Особиста Гвардія Китів. Гвардійці Міста Великих Вогнів. Вони їхали до вежі Вітчима, вони просто виконували наказ.

Двадцять чотири статні й гарні чоловіки мали померти.

- Ось вони, - прошипіла безлика тварина.

- Я бачу, - сказав Вітчим.

Він відступив од вікна.

- Почнемо.

- Почнемо.

Вони вийшли з машин перед Вежею з чорного скла, яке відображало в собі все місто.

Вулиця на схід: ряди ліхтарів, вогні на мостах метро, стіни-вікна-стіни безлічі веж. Вулиця на захід: міст через річку, вогні на ньому, вогні на темній воді. Вулиця до країни вічної криги: реклами, реклами, вогні, далекий міст, мов павутина в росі.

Гвардійці.

Двадцять чотири схожі долі.

Однаково обстрижене волосся. Однакові плащі, однакові надірвані зверху, ледь зім'яті пачки тих самих цигарок.

Однакові пістолети. По шістнадцять куль у кожному.

Їхні двадцять чотири дівчини приміряють білі сукні.

Однаково байдужі, з однаковою думкою про те, що треба швидше кінчати і...

– Починаймо ж.

– Починаймо.

Я мчала, щоб урятувати їх. Я летіла крізь місто, і лампи реклам вибухали яскравим вогнем, коли моя тінь наражалася на них. Я проносилася над ніччю, і вітер підхоплював листя й газети. Я поспішала. Я хотіла встигнути. Відштовхуючись від гладких стін, я летіла крізь ніч.

Саме опівночі. Саме в нуль-нуль-нуль-нуль.

– Почнемо, – і Гвардійці зробили крок.

– Почнемо, – заплющив очі Вітчим.

– Північ!

Останній удар на старовинному годиннику Центральної Вежі.

– БОМ!!!

– Дванадцята!

На наручному годиннику чоловіка, що курив на рекламі цигарку «Кордон Пустелі».

– БОМ!!!

– Двадцять четверта нуль-нуль! – на круглому годиннику над вуличним переходом.

– БОМ-М-М!!!

– БОМ-М-М!!!

На величезному рекламному панно:

«До Нового Року залишилося рівно дев'яносто чотири дні!»

– БОМ!!!!!!

Дванадцять страшних ударів!

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– БОМ!!!!!!!

Останній удар:

– Бо-о-о-о-о-бом-м-м-м-м-м!!!!!!!

Час зник. Він став нічим.

Нуль. Нуль. Нуль. Нуль.

Місто впало в Ніщо. Місто просто зникло.

Тільки Чорна Вежа висить у темряві. З єдиним Палаючим вікном нагорі.

Я спізналася. Я не застала їх. Тільки їхні спорожнілі машини біля Вежі, на безлюдній вулиці.

– Бом!

Вітчим уже забрав їх.

– Не бійся, Крихітко, – сказав Кіт. – Не бійся.

Я принюхалася до відлуння їхнього цигаркового диму, наче Вовк.

Я, наче Пес, заплющила очі й намагалась їх побачити.

Ніби Кіт, я була готова до стрибка.

Як Залізний Чоловік, я не повинна була нічого боятися.

– Не бійся, Крихітко.

– Я... не... боюся...

Розділ 4

– Бог є, – сказали їм. – І Бог є Любов. Чи ви приймаєте це і вірите в це, чи вам не варто віри-

ти в будь-що, оскільки нічого іншого взагалі немає...

У ті далекі часи, коли Вітчима тільки готували стати Злом.

Саме тоді вони й познайомилися, Вітчим і Мачуха... Коли їх ще готували для боротьби...

Перша лекція почалася просто:

– Бог є. І Бог є Прощення і Любов. Чи ви приймаєте це і вірите в це, чи вам не варто вірити в будь-що, оскільки нічого іншого взагалі немає.

Ви можете вигадувати собі Верховний Розум, циклічні програми, експерименти початку часів, Адепта Мавп і Адепта від Перетворення мурахи в колосок. Навіть пекло як єдиний розумний спосіб існування мислячих істот. Але все це не є Богом.

Бог єдиний. Єдиний його прояв – милість до них, грішних. Закони його непорушні, і в Бога немає двох облич – доброго та злого, котрі він обертає до вас залежно від того, чи склали ви поставлений перед вами іспит. Він тільки любить їх і прощає.

І якщо не приймають його любові та прощення, він терпляче чекає, не заважаючи бути ще більш грішними. Він любить, прощає і чекає, коли ви перестанете вбивати свою душу й почнете сприймати серйозно його любов і милість.

А як може бути інакше, якщо ви його діти?

Їх оселили у невеликому, зачиненому на зиму монастирі серед чорної діброви. Вранці сніданок.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Джерело з кавою на першому поверсі. Кришталеві згаслі екрани в безгомінних темних холах. Келії на одного, жодної охорони, малесеньке селище неподалік вимерло од віспи, й туди просто немає сенсу ходити. Десять годин лекцій щодня.

Лекція перша:

– Бог є, – сказали їм. – І Бог є Любов, – це все, що слід знати про Добро, аби знищити його.

Їх залишилося десятеро, і в п'ятиповерховій нежилій споруді монастиря вони могли не зустрічатись і не чути одне одного, бо оселились на різних поверхах.

І була вечірка, на якій зібралося шестеро з них. Вогонь з Острова Трьох Зрослих Листків у пластикових скляночках, нарізані бутерброди в трапезній, що годувала їх. Увечері, коли вони розповідали про себе, з чиєїсь подачі називаючи одне одного сестрами й братам. І волоока Мачуха сказала Вітчимові:

– Слухай, брате, перенеси свою подушку в мою келію.

Лекція номер два:

– Любов – є праця. Праця непосильна, щогодинна, вона потребує найжорстокішого контролю над собою, своїми емоціями, почуттями, розумом.

Полюбити легко, возлюбити ще легше. Далєбі складніше прокидатися щоранку, знаючи, що на тебе нічого не чекає, що цей день буде ще гіршим, ніж попередній і все одно казати «я люблю тебе, і з

любові до тебе я дозволяю тобі робити зі мною все, що завгодно».

Праця, помножена на терпіння, жертвність і цілковиту відмову від нагороди. Добро – нічого не вимагати, любити і стояти за правим плечем, люблячи й жертвуючи. Зло – бажати, хотіти, наповнюватися пристрасстю та одержувати будь-яким шляхом, будь-яким чином.

Але в кого два правих плеча? Хто – ані пучки солі за спину? – все, що слід знати про Добро, аби вміти знищити його.

Древні знання стародавніх цивілізацій – магія та чаклунство.

П'ятеро їхніх учителів жили разом із ними, невидимі, нечутні, з'являлися тільки вранці, незадовго до лекцій і вечеряли у своїх кімнатах.

Вітчим жодного разу не зіштовхнувся з жодним із них. І він жодного разу не бачив світла на їхньому поверсі, коли бігав вечорами чорними стежками чорного монастирського парку до озера й назад. Щоб бути в формі, або просто задля розваги.

– Зло в ім'я зла. Ненависть як єдиний спосіб існування. Доконечне неприйняття Бога.

Любов і прощення – зло і ненависть. Світле, за подобою і зразком своїм, завжди однакове, а тому вічне – непроникно-чорне, геть далеке від світла, без форми, а тому мільйонолике, зі здатністю перетворитися на що завгодно, і, отже, не спроможне вмерти...

Мінус і плюс...

Любов і думка...

Вітчим повернувся з пробіжки. На перших двох поверхах було досить темно.

Він піднявся сходами на четвертий, пройшов повз свої двері і постукав до Мачухи.

– Я хочу спати, – сказала вона. – Не заважай мені.

Заплющивши очі, він побачив її в ліжку з книжкою в руках.

– Від тебе тхне потом, – обернувшись до нього, сказала Мачуха. – Ти підтягся понад сто разів і пробіг до біса кілометрів. Ти задоволений собою і почувашся самцем. Щоб спокійно заснути, тобі потрібна ще одна маленька перемога. То чому нею мушу бути я?

– Ти голила ноги й порізала литку, – сказав Вітчим. – Ти робила це, сподіваючись, що я прийду.

– То було півгодини тому, я кликала тебе.

– Я відчував, – сказав він. – Але був зайнятий.

– Робив із себе самця, – сказала мачуха. – Іди геть, я хочу спати.

Але минуло понад п'ять тисяч років, перш ніж їм захотілося мати дитину. І щоб було кому передати зібране зло, їм віддали мене.

– Діти. Ось хто поєднує в собі два начала, діючи то з примусу одного, то з доброї волі другого, просто через те, що обидва начала живуть у них.

Святі від народження, вони стають грішними, щойно їм доводиться обирати. Тільки-но вони починають обирати те, що більше їх влаштовує, вони обирають зло.

Дайте дитині все, чого вона прагне, любіть її повсякчас, наповніть її життя Світлом, зробіть усе, щоб вона прокидалась усміхненою, і дитина назавжди залишиться святою. Інфантильною, дегенеративною святою.

Дайте їй пістолет, і вона почне убивати. І тоді вона буде вашою.

Змусьте її зробити гріх хоч би раз, і вона сама повірить, що її гріхові немає прощення, і тоді прийде до вас.

– Ця, – сказав Вітчим тоді, в дитячому будинку.

– Але, хазяїне, – сказала Чорна Потвора. – Вона – янгол.

– По-перше, іще не янгол, – сказав він. – А по-друге, вона так схожа на тебе.

– Поки ще ні, – відповіла Мачуха. – Але ми навчимо її бути...

Вона посміхнулася.

– Зрозуміло, – він припинив дивитися на мене.

– Ця. Ми хочемо взяти її. Скільки з нас?

Розділ 5

– Бо-о-о-о-о-бом-м-м-м-м-м!!!!!!!

Час зник. Він став нічим.

Нуль. Нуль. Нуль. Нуль.

Місто звалилось в ніщо. Місто просто зникло.

Тільки Чорна Вежа висить у темряві. З єдиним Сякучим вікном угорі.

Двадцять чотири гвардійці зупинилися край тротуару, що веде у прірву більшу, ніж сама нескінченність. Двадцять три з них ступили крок до дверей Чорної Вежі, що відчинилися назустріч.

Чоловіки. Навіть востаннє вони поводитися по чоловічому.

Крім одного, що похлинувся від жаху:

– А-а-а-а! – відступив назад і впав униз.

Нескінченний політ у Ніщо. Вікно вежі вгорі повільно перетворилося на лілове око і глипнуло на нього. Голос пролунав зусібіч і оповив його:

– Що ж...

Вікно стислося до цятки і, спалахнувши, зникло.

Лише тьма. Тепер уже назавжди. Навіть після того, як позбавлене розуму тіло розсипається в тлін. Ніколи не повернутися.

Я побачу, як, поставши перед вежею, він упаде під колеса своєї машини з роззявленим ротом, очі дивляться в темряву, туди, де залишилася його душа. Жах у витріщених очах, гортанне:

– Хи-х-х-х-хи-хи-и-и-и... – єдине, що тепер почують лікарі, підтримуючи життя в цьому позбавленому душі й розуму тілі.

Душа без розуму – святість.

Бездушний розум – зло.

Те, що зробив з ним Вітчим, було гірше, ніж смерть. Гірше найстрашнішого пекла, створеного Злом.

Голос Кота:

– Поквапся.

Голос Вовка:

– Не бійся.

Голос Пса:

– Будь обережна...

Я заплющила очі й повисла над чорною прірвою, побачивши вже безлюдну смужку тротуару у вежі та Світло Одного Вікна.

– Здрастуй, Крихітко.

– Здрастуйте, татусю.

– Ти вирішила відвідати нас?

– Здрастуй, мала, – тихий голос Мачухи. – Як ти жила без нас?

– Погано, – сказала я. – Мені без вас завжди погано.

– Зайдеш? – спитав Вітчим.

– Авжеж, – сказала я.

– Зайдеш, щоб залишитися? – запитав він і простяг до мене руку.

– Я прийшла, щоб врятувати, – і відштовхнула її.

Дотик моїх пальців умить взявся опіковим пухирцем на його шкірі. Збуривши у вітчимі лють:

– Щ-щ-щ-щ-щ-щ-щ-щ-щ-щ!!! Ти!

– Так, – вимовила я і розтрощила кам'яні двері.

Вони розвалилися з гуркотом. Але тут не було відлуння. Каміння посипалося вниз, та тут не було повітря. Пил упав на них, і не було вітру, щоб розвіяти його.

Була тільки темрява позаду і темрява попереду.
Темрява Вежі Вітчима.

А в непроникній пітьмі дві чорні тварини чекають на мене.

На смарагдовій траві, під в'язом, що бачив юність світу. Пагорб, білі руїни біля тихої річки. Трава, небо й сонце.

– Колись, – казав Кіт, – ти зустрінеш безликих тварин.

– Облиш, – усміхалася я.

Він сидів, я лежала, закинувши руки за голову.

Літній день. Диво сонцестояння.

– Ти маєш бути готова, – сказав Кіт.

– Я, – сказала я, – зроблю «пах», – і видобула пістолет так швидко, що Кіт усміхнувся лише після того, як побачив його.

– Чорні потвори... Колись...

Цей час настав.

Я сховала пістолет і ступила крок.

– То що, безликі, хто ви в нас?

Вони мовчали, вони чекали на мене.

Розкинути руки й зібрати в собі все, що тільки є. Найменші відчуття. Відмовитися від думок, перетворитися на скло. Бачити тільки те, що всередині.

Холод вежі. Я відчула його. Холод і зло.

Забути про нього.

Жодної думки. Тільки потвори і я.

– Крих-х-х-хітко...

Але в мене вийшло! Я разкинула руки й обсипала все навкруги іскрами світла.

І я побачила потвор. Чорних, завислих у стрибку. З двома величезними зубастими пащами, що стікали чорною слиною.

Хто може вбити янгола? Тільки чорна потвора.

Я припала до землі. Від землі тхнуло могилою. Потвора промахнулася.

Я підхопилася й стрибнула вбік, друга потвора розпорол іклами повітря.

Змах крильми – Крихітка злетіла догори. І жодна з них не дістала мене, приземлившись після стрибка та завмерши.

Але задні лапи однієї тремтіли. Їй не терпілося вчепитись у мене.

Змах крил, і я повернулася до другої.

Потвора загарчала, готуючись напасти.

Мені було страшно. Адже це були перші потвори, послані, щоб убити мене.

А провалля розчахнутих дверей вабило і кликало.

– Іди, – нашіптував хор голосів, – повернися до Міста. Запали в ньому вогні.

– Нічого цього немає. Нічого цього не було.

– Повернись і забудь цей сон.

– Це тільки сон.

Голос Мачухи – з іншого боку:

– Йди до мене, Крихітко, я сховаю тебе. Йди. Я не дозволю їм...

– Песику! – покликала я.

Він не озвався.

– Вовче!

Замість виття – шепіт:

– Иди до нас, – голос Мачухи. – Иди.

– Котику-братику!!!

І луною лемент убитого в глибині вежі гвардійця:

– А-а-а-а-а...

Того, що я не врятувала.

І, склавши крила, я впала на потвору.

Три притиснутих до її крижаного чола пальці. Слова Прохання Любити. І її мозок рознесло спалахом вибуху.

Друга безлика потвора кинулась на мене, але я впала на спину й провела великим пальцем по її на мить завислому наді мною животі.

Вона розкрилася в стрибку, підтягла передні лапи, що потяглися лезами пазурів, і оцирилася:

– Щ-щ-щ-щ-ща-а-а!

На мить. Доки сяючий білим слід від магічних слів Любові:

– Іже еси, – не розпався глибокою раною.

Вона висипалася клаптями попелу через рану – потік мертвого зла.

Вона була, і ось її немає. Навіть попіл став частиною нічної пільми.

– Браво, Крихітко, – сказав мені Вовк.

Пес мені сказав:

– Молодець.

– Адже це вперше? – запитав Кіт.

А я спитала:

– Тепер я вже янгол?

– Ще ні, – сказали мені.

– А-а-а-а-а!!! – лемент убитого біля вежі гвардійця.

Я помчала на лемент.

– А-а-а-а-а-а-а!!!

Спіраллю сходів, що йдуть крізь Вежу.

– А-а-а-а!!!

Коридорами, що прохромили світи.

– А-а-а!!!

Через замкнутий сам на собі лабіринт.

– А-а!!

Ковзаючи.

– А!

Підводячись.

– А...

Повз саму...

– Пізно, – сказав Вітчим. – Тепер він мій.

Розділ 6

Милий-милий Гвардійцю, пробач. Я не встигла врятувати тебе. Я була надто далеко, коли Вітчим вийшов із темряви, що в тебе за спиною, і покликав тебе голосом єдиної коханої жінки, яку ти зрадив.

– Милий-милий. Коханий мій.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

Щоб ти сам усе пригадав, а біль гріха злився з боєм пальців, які стисли твоє серце.

– А-а-а-а-а-а!!!

– Ще один.

Милий-милий Гвардійцю, я прийду до тебе нишком і прошепочу голосом тієї, котру ти ніколи не зможеш забути. Голосом тієї, зраду якій ти вважаєш своїм найбільшим гріхом:

– Коханий, я не маю зла на тебе.

– Пробачаєш?

– Так.

– Ти більше не гніваєшся?

– Я люблю тебе, – скажу я і натисну на курок, аби ти вмер з посмішкою щастя.

Адже головне, як ти помреш: посміхаючись на дорозі до замків із хмар, лиючи сльози перед вогнем чистилища, де ти перебуватимеш доти, доки не забудеш усіх, кого так любив, і всіх, хто любив тебе, чи перед жахом вічної ночі.

Біля чорної, населеної демонами, порожнечі пекла...

Вітчим вийшов із темряви, отже Гвардієць загине.

Я обсіплю Гвардійця примарним сріблом, і він помре.

Вітчим застав його біля багаття зі старих фотокарток, обведених чорним. Він стояв і дивився на них. На все своє життя, що застигло на палаючому картоні.

Оце він народився. Оце руки матері, що тримають його. Оце його перший крок. Оце його перший друг. А ось перша вечірка, що дожила до ранку.

Усі двадцять дев'ять років.

Вітчим вдихнув його біль. Вітчим провів язиком по губах, насолоджуючись його болем. Болем, що ти вмреш, і вже ніхто не згадає тебе. Болем, що твоє життя було лише твоїм сном.

– Краххх! – вітчим усадить руку в його груди.

Але Гвардієць навіть не закричить.

Що таке біль від прохромленої плоті порівняно з болем від думки, що тебе вже немає?

Я поставлю на стіл келих вина, розкладу цигарки та підтягну крісло.

Гвардієць сяде, як стомлений подорожній наприкінці шляху та розгорне свій перший альбом.

Оце він народився. Оце він на руках матері. Оце його перший крок. Він посміхнеться.

– Це було. І це було зі мною.

Оце він у кольоровому ковпачку перед тортом із шістьма свічками. Оце він виходить зі школи. А ось та, що першою сказала:

– Люблю.

Він усміхнеться, випустивши дим, і зробить ковток вина.

– І все-таки це було чудово.

Усі тридцять два роки. Усе його життя – космос і нескінченність.

Він скаже:

– Дякую. Це було славне життя, – і тоді я вб'ю його.

Останній крик:

– А-а-а-а-а-а!!! – це вбив мій Вітчим.

Останнє тихе:

– Ох! – це вбила я.

Гвардієць відклеїв записку від люстри й сказав собі:

– Шкода.

«Я стомилася від невизначеності, – писала вона. – Мені набридло, що я не знаю, за кого себе вважати».

Але ж її цікавило зовсім не це. За кого вважаєш мене ти? Навіщо я потрібна тобі? Або ні. Жінка пише чоловікові, наперед знаючи відповідь на кожне запитання. І суть не в запитаннях і відповідях на них. Навіть передбачаючи його «ні», йдучи геть, вона залишає записку для того, щоб він міг зателефонувати їй і сказати «так».

«За кого мені вважати себе?»

– Якби я знав це, – сказав Гвардієць, складаючи записку навпіл і засовуючи її до тих, які залишили йому жінки, що встигли кинути його раніше. – Якби я знав...

Лише сльози та плач:

«Мені більше нічого не треба від тебе».

«Мені набридло боятися завагітніти від тебе».

«Я ненавиджу тебе!»

«Ти брудна цинічна тварюка!»

«Я проклинаю тебе!»

– Та ну тебе, – сказав він і рушив до пекла. Помер, убитий моїм Вітчимом.

Майже щоранку поповнювати цей маленький цвинтар з їхніх несправджених планів і його нездійснених сподівань – відклеїти записку та скласти її навпіл.

Хто б написав йому хоч раз:

«Я тебе не примушую приймати якісь рішення. Я тільки кажу, аби ти знав, що, не зважаючи ні на що, мені радісно думати про тебе».

Що відповів би він?

– Спогади, втіхо моя, спогади – все, що залишилося в мене і все, що в мене є. Я живу цим ось уже чотирнадцять років. Щоправда, колись у мене була надія, а тепер залишилось тільки минуле, якого я не можу знищити і яке затьмарює мою реальність.

Я шукав її все своє життя. Я так хотів побачити її в тобі. Але, не знайшовши, я знову втратив її, і в мене нічого не зосталося. Ніщо не може замінити того, чого не було, ніщо не може змусити мене розлюбити ту, що шепотіла:

– Я живу любов'ю.

Ця любов ніколи не буде моєю, але я не хочу, не можу, я неспроможний відмовитися від неї. Вона сниться мені щоначі.

Чарівне Місто за тихою рікою. Повернення не буде. Вона живе там, далеко. Минуло тисячу років зими, і ніби у Бертонівському зоопарку, всередині в мене розрослися чорні дерева і ходять покинуті тварини, чия чорна шкіра стала сивою.

Страху немає. Просто я сиджу на цьому холодному камені й чекаю, раптом десь там, де кінчасть-

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

ся ліс, з'явиться вона – моє сонце, мої хмари, моя нічна птаха.

А іноді я здригаюся в метро від аромату її шкіри чи парфумів.

– Пах!

Він помер, убитий мною. Щоб потрапити до раю.

– Шість чоловіків за одну північ... Зовсім непогано...

Я не врятувала шістьох.

Вітчим здійняв догори руки, і Гвардієць побачив свою старість – хвору, з пігментними плямами на оголених яснах, із сивим пухом, з ключкою, зробленою із лижних палиць, вона човгає на брудну кухоньку до гарячого чайника і стола, заставленого слоїчками, каструльками і потемнілими від заварки філіжанками.

За вікном падав сніг, під батареєю стояла миска, повна іржавої води. Біля полиці з рецептами, підсунутими під розбитий телефон, старий нашійник, як пам'ять про померлу від старості дворняжку, підібрану багато років тому замерзлим, брудним цуценям. Облізла ковдра в кутку, що слугувала їй підстилкою.

Телевізор, який майже не чуєш, кілька шарів паперу на підвіконні, брудна постіль і огидний запах його самотньої старості.

– Ні, – він захитав головою. – Краще вже вмерти.

– То вми.

– А-а-а-а...

І луна по всій Чорній Вежі:

– А-а-а!

– А-а-а!

– А-а-а!

Я доторкнулася до Гвардійця, і він побачив себе.

...Онуки приїхали на літо. Одні схожі на дружину його старшого сина, інші схожі на його матір. Вони повискакували з батьківських машин, які зупинилися перед невідчиненими ворітьми, та бігли до нього.

Сонце, чиста мідь сосон довкола, птахи, квіти на нескошеній галявині, доріжка з плит пісковика, яскраві полиски на лакованих перилах, в'юнкий виноград на ринві.

Він сидів на ганку та всміхався до них. Потерті джинси, светр навколо товстого живота і мила жінка позаду.

– Ну що ж ти не встаєш?

– Зараз, – сказав він. – Зараз, – упізнаючи її голос, почутий уперше так багато років тому...

– Такою буде смерть?

– Тобі подобається?

– Так.

– Тоді «пах»?

Отже – всі. Усі, кого знайшов Вітчим. Усі, кого знайшла я.

Крім останнього. За винятком одного.

Останній Гвардієць, що завмер у ритуальному колі.

Палаюче сизим коло. Сині тіні на чорних стінах.
Вітчим ліворуч. Крихітка – за правим плечем.

– Одинадцять, – сказав Вітчим.

– Одинадцять, – сказала я.

– Останній, – сказав Вітчим.

– Останній.

– Буде смішно, якщо ти переможеш.

– Не буде, – сказала я.

– Буде, – сказав мені Вітчим. – Смішно й нудно.

– Давай подивимося?

– Давай.

І його рот заюшив потоком слів Чорного Ча-
клунства.

– А-ля-ля-ля-я-я-я! – лемент з високого мінарету
над західними дахами.

– А-я-я-я-я-я-я! – плач старих раввинів у білому
одязі.

– М-м-м-м-м-м-м, – здуті жовна святого отця.

– Ось! – юрода-жебрак за тисячу кілометрів і за
три тисячі років. – Ось! Тут було добро, а оце поста-
ло зло!

Чоловік відчув холод у тунелі нічної дороги:

– Бережи нас...

Прокинувшись у страшному сні.

– Щось наснилося?

– Не знаю.

Пам'ятаю тільки сизе світло.

Сизе світло ритуального кола.

Що може розвіяти ніч? Лише місячне світло.

Вітчим у світінні Давньої Магії. Крихітка при світлі неповного місяця.

– Безліч років тому... – стиха проказав Вітчим.

– Безліч років тому... – стиха проказала я.

Нерухоме стоїть Гвардієць. Що ім'я? Що форма пальців? Що колір його очей?

– Усе своє життя...

– Усі свої життя...

– Адже ти завжди знав...

– Ти завжди вірив і чекав...

– Хто ти?

– Ти є.

– Що ти?

– Ти був.

– Кому?

– Я знаю десяток імен.

– Навіщо?

– Щоб любити.

– Ти виросла, – скаже Вітчим.

– Я виросла, – кивну я.

Гвардієць стоїть у колі. Маленький воїн Крихітка. Великий переможець – її названий батько.

Вітчим був такий сильний. Одне його слово:

– Ти, – пророцтво снів, що назавжди залишилися, – ніколи, – відсутність світла в очах, – не бу-

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

деш! – руки, мов розпростерті крила, що затуляють світ, – таким!!!

І Гвардієць став його.

Майже.

Адже Крихітка теж здійняла руки.

– І що?

– Тсссс, – попрохала вона.

– Ну-ну.

Але я не бачила його усмішки. Його тонких пергаментних губів.

Сліпий циган повільно повернувся до мене.

До багаття з усіх боків вийшли жінки в яскравих спідницях.

Хтось підняв бубон. Обережно струснув його. І удар голосів та струн:

– Е-е-ейх!

– Ейх!!! – і Крихітка кружляє в шаленому танку.

– Йй!!!

– Божевілля, – сказав Вітчим.

Але хто його почує?

– Ей-ей-ей-ей!!!

Хто допоможе Крихітці, як не втікачі з пекла? Цигани. Цього навчив мене Вовк.

Танцюй, Крихітко! Танцюй!

– Е-е-е-і!!!

– Ти був ніким!

– Гвардійцю, доля була прихильна до тебе!

– Згадай, про що ти мріяв!

- Згадай те, що вийшло!
 - Твоє народження!
 - Не твоя смерть!
 - Тобі було дано так багато!
 - Було сто доріг на твій вибір!
 - Ти не зробив і сотої частки!
 - Ти зробив більше – ти був!
 - Цим життям ти знищив свій останній шанс!
 - Порятунок є! Порятунок буде завжди!
- Він стояв між нами. Він чув. І він міг обирати.
- Покарання неминуче! – Вітчим стиснув

кулак.

- Тебе буде врятовано! Хочеш?!
- Помри!
- Хочеш?! – гукнула я.
- Я стану твоєю смертю!
- Хочеш?! – кричала я.
- Я покажу тобі пекло! – голос Вітчима з гучним

на весь всесвіт:

- Пе-екло! Пе-екло! Пе-екло!
- Ти ж хочеш!
- Здохни!!! Здохни!!! Помри!!!
- Хочеш!!!
- Що? – білі губи Гвардійця.

- Один поцілунок, – і Крихітка припала до цих губ, оживляючи надію. Оживляючи світло в ньому. Світло та бажання сподіватися далі.

І відразу, щоб вітчим не встиг змусити його сказати:

- Так. Дев'ять кіл зійшлися, – я вбила його.
- Стріпнувши волоссям в останньому такті:

– Е!!! Е!!! Е!!!

– Гидота!!!

– Ой, я тільки названа ваша дочка.

Розділ 8

– Дочка, дочка, дочка, – повторила мачуха, що позад мене.

– Наша дочка, – кивнув вітчим. – Наша названа дочка.

– Наша дівчинка.

– Наш маленький янгол.

Очі матері скрижаніли. Очі вітчима палали люттю.

Вони повільно ходили довкола мене. Вітчим і мачуха.

Я озиралася на нього. Я озиралася на неї. Я не знала, хто нападе першим.

Мати хитнула головою, і коси розсипалися по плечах, сховавши її тіло аж до самої підлоги.

Вітчим рвучко напружив спинні м'язи і випустив десять довгих шпичаків.

Ожилі мерці позад мачухи. Чорні потвори за перетинчастими крильми батька, що прийняв мене.

Парує застигаючою смолою ритуальне коло.

Я дивилася то на Вітчима, то на Мачуху.

Гоп!

І величезний кат з'явився поруч зі мною. І плаха, чорна від крові чорнокнижників.

– Ні, – сказав Вітчим, і кат розсипався купою піску.

Гоп!

Чотири люті домініканці з тяжкими залізними розп'яттями. Святі отці інквізиції...

– Ні! – Мачуха перетворила їх на кригу.

Гоп!

І стомлений пілот «Цеппеліна» став поруч зі мною. Піднятий комір куртки. Цигарка в куточку рота.

– Ні! – Вітчим...

Він лише засичав, нічого не зумівши зробити.

– Йди, – сказав льотчик.

– А ти?

– Я? Я давно чекав цього дня.

– Давно, – повторила за ним Мачуха.

– Справді давно? – запитала вона.

– Давно, – кивнув Вітчим.

...падаючий «Цеппелін», вибух газу, кабінку розтрощило від удару об землю, палаюче обличчя, пілот намагається врятувати хоч когось, могила, заросла травою...

Тисячу років тому.

– Давно.

Він підніс руку, і в його пальцях спалахнуло світло.

– Де ти так навчився? – запитав Вітчим.

– Там, де провів останню тисячу років.

Він ударив темряву перед вітчимом, і вона розлетілася на друзки.

– Іди, – сказав він, не озираючись.

– Іди...

Але перш, ніж я зробила крок, Мачуха вбила його. В спину. Тією самою косою, з якою до неї приходила остання з убитих нею Смертей.

– Тисяча років... А ти нічого й не зрозумів, – сказав Вітчим.

І повернувшись до мене:

– А тепер ти.

Гоп!

– Досить.

Я навіть не зуміла примусити повітря клубочитися.

– Це вже занадто...

– Тату...

– Тільки не цього разу.

Я витягла пістолет, але бойок клацнув об порожній патронник.

– Усе це...

Я провела язиком по зубах.

– Ти ж бо знала...

Я знала. Я знала все. Я навіть знала, що вони мають зробити зі мною. Тепер, коли мене обступили тварини, мерці та вони – виродки – згустки зростаючого зла, коли мені нема куди подітися...

– Татусю...

– Ні.

– Матінко...

– Ні.

– Тоді я піду.

І я побігла. Навпростець до стіни. Пробила її та полетіла вниз. У чорну вежу Пекла.

Вони кинулися слідом за мною – Всесильною Гарпією і Всесильним Звіром.

Вони знали, що тепер ми падатимемо мільйони років...

Але я знала місто внизу. Місто Великих Вогнів. Кожну вулицю. Кожну площу. Кожного голуба і кожного кажана в ньому.

І мені було неважко оживити його. Змусити спалахнути всіма вогнями.

І, впавши з висоти двотисячного поверху, я приземлилася на ноги, підігнувши їх, щоб зустріти тих, що стрибнули з вежі слідом за мною.

– Х-х-х-х-х-х-х-х!!! – Вітчим хижим демоном став поруч зі мною, підминаючи асфальт.

– Х-х-х-х-х-х-х-х!!! – готовою вбивати демоницею Мачуха в ореолі волосся, що клубочеться розлюченими зміями.

– Щ-щ-щ-щ-щ-щ-щ-щ-щ-щ!!! – визвірилась на них Крихітка.

– Що сталося? – лагідно спитав Вітчим, поправляючи манжет під рукавом піджака.

– Донечко, – Мачуха була засмучена. – Хіба чемні дівчатка говорять таке своїм батькам?

Вони були мов закохане подружжя. Люблячі й ладні терпіти що завгодно батьки. Перед своєю затишною, сповненою світла й тепла вежею.

– Хіба так можна? – запитала Мачуха.

– Можна, – сказав Вовк і підійшов до мене.

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Не зайдете до нас? – запитав Вітчим.

– Не сьогодні, – сказав Пес, котрий прямував до мене від своєї машини.

– Дуже шкода, – мовила Мачуха. – А може?

– Ні, – сказав Кіт. Він наближався з іншого боку.

Мої добрі Янголи! Вкотре вони врятували мене!

Янгол-хранитель Пес!

– Привіт, Крихітко.

Янгол розуму Кіт!

– Усе нормально?

І янгол смерті Вовк!

– Ти не нудьгувала без нас?

А янгол-спостерігач – Залізний Чоловік – стояв осторонь, схрестивши руки на грудях і поглядаючи на нас.

– Привіт!

– Усе гаразд!

– Я нудьгувала без вас!

І помахати рукою Залізного Чоловікові, що посміхнувся у відповідь.

– Ти не зайдеш до нас? – запитав у мене Вітчим.

– Ні.

– Тоді до зустрічі.

Мачуха взяла його під руку, і вони рушили до дверей вежі, що відчинилися перед ними. До слуг, які схилилися уклінно. До вечері при свічках. До келихів із червоним вином.

– Список такий великий...

– Бідолашна дитина.

Частина дев'ята

КРИХІТКА І ДИКІ ПСИ – II

- Треба врятувати Китів.
 - У нас на це немає часу.
 - Вітчим помститься їм.
 - Їхній час ще не настав.
 - Але ж ти знаєш, що він...
 - Гаразд, – сказав Вовк, зупинив машину й підкликав дівчисько у величезному кашкеті, що торгувало газетами.
 - Дякую, – сказала та, ховаючи монету до кишені.
- А я розгорнула газету:**

«ХВОРОБА МІЛЬЙОНЕРІВ?!»

«П'ЯТЬ КИТІВ У КОМІ!»

**«КИТ ПАЛАЦУ ІГОР, КИТ ВАНТАЖНИХ
ПЕРЕВЕЗЕНЬ, КИТ СОРОКА ФАБРИК,
КИТ, ПРИЧЕТНИЙ ДО ТОРГІВЛІ «ІН»,
КИТ НАЙБІЛЬШИХ З ВЕЛИКИХ КРАМНИЦЬ
І НАЙТОВЩОЇ З ТОВСТИХ ГАЗЕТ!!!»**

«ЛІКАРІ БЕЗСИЛІ!»

«НІХТО НЕ МОЖЕ ДОПОМОГТИ!»

– Дякую, – сказала я.

– Угу, – сказав Вовк, – То що тепер? Пси?

– Пси, – слухняно кивнула я.

Розділ 1

– Вони хочуть зустрітися з нами, – сказав Дикий Пес і відкинув прочитаного листа.

– Коли?

– Сьогодні о другій ночі.

Стрільці клану торговців «ко» кинули виклик, і вони не могли не відповісти на нього.

– Посланець ще тут?

– Так, його стережуть.

– То відішліть його назад із відповіддю.

І вже за годину клан торговців порошком «ко» отримав чотири картонних коробки, з яких юшила кров, і в яких Пси повернули їм розрубаного на шматки посланця.

– Переговорів не буде, – вирішив глава клану. – Вони самі обрали смерть.

Він направив до Псів вісім машин зі своїми людьми. Вісім машин Стрільців.

Дві машини з Псами чекали на них там, де було призначено зустріч.

Усього дві машини Диких-Предиких Псів.

– Добре, що їх багато, – сказав Дикий Пес.

– Так, – погодився інший і пересмикнув затвор автомата. – Буде чим побавитися.

Сліпуче світло фар восьми автомобілів зі Стрільцями.

Пси чекали, доки Стрільцям остогидне ховатись, і вони, нарешті, вийдуть.

І вони вийшли.

Точніше, один із них.

– Хто це? – мружачись і намагаючись роздивитися силует.

– Мабуть, хтось із білим прапором, – гидливо скривився Пес.

– Ні-і, – сказала я. – Це – Крихітка. Чекали? Здається, ні.

Пах! Пах!

Двоє Псів ішли за Редактором, але той їх не бачив. Руки в кишенях, капелюхи насунуті на очі.

Осіній дощ. Осіннє Ранкове місто. Машини. Люди. Листя на бруківці, принесене з далекого парку.

Вони не просто йшли, вони збиралися його вбити.

А він, стомлений зранку, ступав роздумуючи про щось таке ж тьмяне, як і ранок, що зайнявся. До роботи. До філіжанки кави. Поки з першим ковтком не почався стрімкий, заповнений дзвінками і поспіхом день.

Він повернув до метро й засунув пластик картки в щілину турнікету.

Пси кинули туди дріб'язок.

Чавунними сходинками на міст.

Люди. Люди. Люди. Люди чекають поїзда метро.

– У вагоні, – сказав один Пес.

– У вагоні, – кивнув другий.

Коли зупинився вагон, вони увійшли до нього й притислися до Редакторової спини. Затиснуті звідусіль тими, що їдуть працювати. Вдарити ножем, і Редактор ще довго стоятиме, так само затиснутий зусібіч.

Один із Псів витяг ніж і натиснув на кнопку, випускаючи тонке лезо. Але його пальці розпласталися, і ніж упав на підлогу. Очі Псові згасли, та він і далі стояв. Так само, як і його партнер, теж убитий і теж затиснутий з усіх боків похмурими у передчутті першого ковтка кави людьми.

Пах!

Тихо-тихо. Просто: «па-х-х-х-х».

Вони ще довго так їхатимуть – між вежами, мостами та гірками метро.

А Крихітка вийде на наступній станції, ховаючи під куртку пістолет із глушником, од якого ще куріє димок.

Довга яскрава вулиця. Море вогню. Майже потонули в ньому Крихітка та Дикий Пес.

Просто стоять одне навпроти одного. Просто – хто швидше натисне на курок пістолета у витягнутій руці.

Пах!

Чотири Пси вийшли з авто, озбрені бітами для гри в м'яч. У невеличку крамницю «Сигари, цигарки та мундштуки». Щоб убити господаря, щоб розламати полиці, щоб розбити вітрину, перетворивши її в:

...гар... ци...р... та ...д...у...

Щоб кожний, хто довідається про це, сказав:

– Це зробили Пси.

– Боже, врятуй нас від Псів!

Вони відчинили двері. Двері з дзвіночком. Дві сходинки вниз.

Вони зайшли до крамниці, і двері за ними зачинилися.

– Та де ти там?

– Тут.

– Пах! Пах! Пах! Пах!

А з крамнички вийшла сама лише Крихітка.

– Таксі!

– Куди вам?

– Аж до тієї вежі, – сказала я.

До вежі з неоновим товстуном, що всміхається своєму щастю.

– Відпустіть мене, – просив він, чоловік без пальта й у роздертому піджаку.

– Зараз відпустимо, – безрадісно всміхнувся Дикий Пес зі шматком полірованого скла замість випаленого порохом ока. – Ходімо.

І він підштовхнув чоловіка до краю даху.

А навколо горіло місто. А на самій вежі щасливий товстун пив пиво. Довго. Уже другий рік поспіль.

І звідусіль було чути звуки. Місто співало. Місто реготало. Місто кричало:

– Привіт! – і не відало, що діється там, у темряві його неба.

Дикий Пес підштовхнув людину до краю даху, а його приятель запалив, і червоне світло запальнички освітило його виголене, мов кам'яні брижі, лице.

Запалив і випустив дим:

– То як?

– Я можу підписати чек.

– Можеш, – сказав Дикий Пес. – А можеш і не підписувати.

І чоловіка підштовхнули ще на один крок. Прямо до Крихітки, що сиділа на зубці кутової башточки.

– Здоровенькі були, Песики.

Один вихопив пістолет і навіть не дав Крихітці поцікавитись:

– Політаємо?

– Пах! – лопнув пухирець жувальної гумки.

– Пах! – вистрелив її пістолет.

І так усю довгу ніч:

– Це мої Пси, й ніхто, крім мене, не має права вбивати їх!

Ну, хіба тільки Вовк...

Розділ 2

Таксі. Вони вирости разом із вежами Міста, тому не могли не бути жовтими з чорним чи срібними дахами. Іноді заповнювали цілу вулицю. Зграєю горбатих жуків завертаючи до того, хто здійняв руку...

Дикий Пес вийшов з вежі і підняв руку. Таксі зупинилося біля нього, і таксист опустил прапорець «зайнято».

– Додому, – сказав Дикий Пес.

– Важкий був день? – спитав таксист.

Дикий Пес відвернувся до вікна й не відповів.

– Тоді додому, – сказав таксист, а дзеркало заднього виду відобразило усміхненого Вовка...

Хазяїн генделика протирав рушником прилавок, коли в його безлюдний підвальчик зайшли двоє.

– Що вам? – запитав він.

– Я навіть не знаю, – сказав Вовк. – А що в тебе є?

На вулиці сутеніло. За вікном засвітився ліхтар. Ті, що ввійшли, вивчали меню, а Хазяїн Генделика дивився на них із-за рогу прилавка.

– На чому зупинилися?

– Дай нам щось із трьох перших сторінок.

– З цього поки що нічого немає.

– Справді? – здивувався Залізний Чоловік. – То навіщо ти про це пишеш?

– Наш кухар...

ЯНГОЛЯТКО В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ

– Гаразд, – сказав Вовк. – Скажи краще, коли прийде Дикий Пес?

– Який дикий пес? – запитав Хазяїн.

– Той, що вечереє в тебе, – сказав Залізний Чоловік.

– Я не знаю, можливо, він узагалі не прийде.

– Можливо, – кивнув Вовк. – Але ми почекаємо на нього. А ти замов для нас що-небудь. І порадь кухарю поводитися тихо, щоб нам не довелося йти до нього.

До закусочної зайшов ще один відвідувач.

– Мені... – почав він.

– У нас захворів кухар.

– Так, – кивком підтвердив Вовк.

І коли відвідувач вийшов, сказав Хазяїнові Генделика:

– А ти молодець. Знаєш, що казати.

За годину, коли Вовк і Залізний Чоловік пішли, Хазяїн Генделика сказав своєму офіціантові:

– Пішов би ти до Дикого Пса. Попередив би, що його шукають.

– Так, – сказав офіціант. – Треба йти.

Вовк і Залізний Чоловік бачили, як він вийшов із генделика, як перейшов дорогу та зайшов до вежі і як за десять хвилин по тому, повернувшись до Хазяїна, похитав головою.

– Ти сказав? – запитав той.

– Сказав.

– І що?

– Нічого. Він лежить і каже, що в нього немає

сил ховатися.

– Так, – сказав Хазяїн.

– Час, – мовив Вовк і відчинив дверцята машини.

– Час, – погодився Залізний Чоловік.

А потім два Дикі Пси зчепилися в барі. П'яні, вони прагнули забути про смерть. У розстібнутих піджаках та зім'ятих краватках, вони задирали голови, вливали в себе нову порцію «подвійного», і знову билися, ламаючи високі стільці і перекидаючи столи.

Два люті Пси, що не знали поразки цієї ночі. Доки, доки не збили з ніг одного за одним трьох бійців, які намагалися перемогти їх, та не побачили Кота.

– Доброго вечора, – сказав Кіт і випустив сталеві пазури. – Почнемо?

– Почнемо, – зіщулився Дикий Пес.

– Щ-щ-ща-а-ах-х-х-х!

– Щ-щ-ща-а-ах-х-х-х!

– Пах!

– Та-та-та-та!

Усю довгу ніч, доки розлючені Дикі Пси не поїхали вбивати мене.

– Поїхали! Поїхали! Поїхали! – підганяв своїх Дикий Пес із накинутим на плече автоматом.

Сходами, у ліфтах, до машин біля тротуару.

– Поїхали! Поїхали! Поїхали!

Люті. Люті. Люті. Розлючені Дикі Пси.

Три машини, повні озброєних Псів в останні секунди біля тротуарів.

Повернути один ключ. Другий. Третій. І гучний

вибух.

Відразу три вогненних стовпи! Відразу три вибухи!

Були Пси, і немає Псів. Тільки ковпак зі стуком котиться бруківкою від машини та обплавлений ліхтарний стовп.

Кап, кап, кап. Розплавлений метал стовпа на розплавлений метал машини.

– Щ-щ-ща-а-ах-х-х-х!

– Пах!

– Та-та-та-та!

А ще:

– Б-Б-БА-А-А-А-А-АХ-Х!!!

Розділ 3

Більшість Псів мовчала. Тільки двоє говорили з Вітчимом, що прийшов до них.

– Нас було сто. Нас залишилося тридцять.

– Настав час покінчити з цим.

– Ми стомилися.

– І ми хочемо піти.

– Це неможливо, – Вітчим хитав головою.

– Ми хочемо знову стати псами.

– Перекиньте нас на псів.

– Повернення не буде, – сказав Вітчим. – Вам доведеться залишитися тут.

– Ми просимо.

– На жаль.

– Ми поки тільки просимо.

Вітчим посміхнувся й пильно глянув йому у вічі. І не витримавши цього погляду, Дикий Пес ки-нувся на нього. З гарчанням, оцирившись та ціля-чись у горло.

Вітчим навіть не поворухнувся.

Навіщо?

Адже з-за його спини вискочили дві безликі тва-рини, перехопили Дикого Пса і миттю розірвали його навпіл.

Вітчим торкнувся до похилих плечей тварин і зупинив їх:

– Я гадаю, що...

пси мовчали. Ніхто не дивився на нього.

– Я бачу, ви все зрозуміли правильно.

І Вітчим пішов до виходу, поманивши без-ликих тварин тільки після того, як зайшов у ліфт.

– Униз.

Водій відчинив дверцята, і він сів на заднє сидін-ня свого сорокаметрового авта.

– Їдьмо.

Машина рушила з місця. А за мить від проти-лежного тротуару слідом за нею рушила сорокаме-трова машина Мачухи, з мерцем за кермом.

Розділ 4

– Ми помremo, – сказав Дикий Пес.

– Так, – сказали йому.

– І це скоро станеться?

– Схоже.

– То зробимо так, щоб вони назавжди запам'ятали нас.

– Зробимо.

Загасили цигарки й вимкнули світло. Адже ніхто з них більше не повернеться сюди.

Просто вежа. Вони їхали до неї, бо кілька сотень зірок вишикувалися у нічному небі символом долі, що лихом нависала над нею.

Не відчувши запаху лиха, Пси їхали туди. Вбиваючи назло Вітчиму, вони все одно вбивали згідно з його волею, і тільки тих, на кого чекало пекло.

Зірками. Снами. Приреченістю. Самою долею. Усім життям.

– Ти бачиш зірки? – запитав Кіт.

– Бачу, – сказала я. – Знак лиха.

– Знак неминучості.

– Фатум.

– Тож я їду туди сама?

– Так, – сказав Кіт.

Пси увірвалися до вежі, стріляючи в усіх, хто їм зустрівся. Опустивши сталеві жалюзі першого поверху, на вікнах кав'ярні, у крамниці глянсових книг, у магазині блискучих авто.

Спорудивши барикаду перед ліфтами.

Захопивши всі поверхи. Останнім горем прире-

чених на це людей – мешканців вежі.

Від першого до останнього поверху.

– А тепер ми подивимося.

Почути шурхіт і вистрелити, перш ніж озирнутися на зірвану попередньою чергою зі стіни картину. У воду, що вихлюпнулася з неї, на раковини, що посипалися з полотна.

Дикі Пси теж розповідають казки своїм цуценяткам:

– Жив собі пес. Він був звичайним псом – злим, диким і скаженим у літню спеку. Він жив, полював на тих, хто посмів прийти до його будинку, та зустрічав піснею появу місяця. А одного разу він пішов з іншими псами на велику війну. Війну заради слави, війну заради нових пісень. Він і ще дуже багато псів.

– І вони перемогли?

– Ніхто з них не повернувся. Бо вони зустріли чудовисько. Божевільну істоту у важких кутих черевиках.

Дикий-дикий Пес. Досить поцілити в тебе, і ти помираєш.

Я підійшла до вежі. Я стала перед нею і задивилася на яскраво осяяні вікна.

Чотири житлові поверхи, маленькі квартирки для маленьких людей. Чотири поверхи, наповнені малесенькими мерцями в їхніх малесеньких кімнатках з меблями, що їх потрощено пострілами.

Пси біля вікон. Пси дивляться вниз.

– Ось вона.

– Де?

Відштовхнувшись від стіни, я залетіла у вікно:

– Пах! Пах!

Два мертві Пси.

Я вже була у вежі. І я ненавиділа Псів.

Мені варто було підняти розчавлену іграшку та покласти її до колиски, щоб усі вони були приречені.

– Я – ваш суддя.

– Ми твоя смерть.

– Тепер уже ні.

Обходячи креслення, зметені з пересунутого до дверей столу і розбиті ударом окуляри.

Я стріляла впритул. Я вбивала їх.

З'явившись із-за спини і навіть не покликавши «Агов». Я була розлючена. Я ненавиділа їх.

Вони теж лютували. Вони гарчали, вловивши терпкі пахощі мого палаючого пороху. Вони ненавиділи мене. Але я була щоразу не там і виходила не звідти, звідки вони чекали.

На що перетворилися гори упаковок, які впали разом зі стелажми у магазині для мешканців шістнадцятого поверху!

Пес, що підхопив упаковку з соком і роздер її зубами. Помер, розбризкавши на всі боки сік.

На даху вежі в п'яти кварталах звідсіля, з важкою рушницею, припавши до м'якого краю окуляра.

Пес біля вікна, що впав на підлогу без голови та

без капелюха. Але не випустив автомата.

Автомат, що впав на підлогу. Залитий кров'ю, зі слідами пальців, які востаннє затискали приклад.

– Хазяїн...

Упав і вмер.

Доки не з'явиться інший, хто підбере його і оживить своєю люттю.

– Хазяїн. Чий?

– Давай туди.

– Та-та-та-та!

Навіть вставленим у рот музиканта, що випалив свій мозок травами.

– Та-та-та-та!

Якби в мене був автомат, я робила б зарубки, наприклад. «,» – для кожного з мертвих Псів.

На поверсі пральні їх було троє. На поверсі для сушіння білизни в лабіринті простирадел і мотузок я знайшла ще двох. Тож, вийшло б:

«,,,,»

Знаки смерті на небі. Знаки смерті на прикладі Крихітки.

Але я не маю автомата. У мене є тільки великий пістолет.

Поверх контор для тих, хто хотів вести свій маленький бізнес прямо у вежі, де жив.

Я ступила крок у коридор до скляних дверей із

безліччю написів білою фарбою.

– Стій.

То не був голос Дикого Пса.

Та й спина моя відчула не автоматне дуло.

– Ти що тут робиш?

– На мене чекають, – сказала я.

– Ті, що чекали, мертві.

– Це зробив ти?

Неголений чоловік у піджаку, з-за дверей «рішення проблем і збирання інформації».

– Я, – сказав він.

Тут жили милі люди. Цілий поверх своєї вежі вони відвели для своїх маленьких свят. З обірваними гірляндами, з клаптями кульок та барханами конфетті, з величезною новорічною ялинкою в центрі. Я ввійшла туди.

«Це буде гарний рік», – прочитала на гірлянді. – «Для всіх нас».

І різко обернувшись, вистрелила в Дикого Пса. Він цілився в мене, але сам упав поряд із мертвою фігуркою в чорному камзолі з весільного торта.

Я розсунула двері ліфта, натягла рукавички й стрибнула, ухопившись за трос, щоб зіслизнути донизу.

– Бом, – сказав ліфт на першому поверсі. – Перший поверх.

Пси, що засіли за барикадою біля входу, озирнулись і побачили в ліфті Крихітку.

Вона навіть не посміхалася до них, закопилівши губки та набурмосившись.

Були Пси, і немає Псів.

Сходами на саму гору. На поверх із моторами ліфтів. До тих, хто пильнував, аби Крихітка не опинилася в шахті ліфта.

Були, і немає.

Навіть на незаселеному поверсі мене зустріли п'ятеро псів. Померлі серед порожніх кімнат, битого скла і сміття. Вони впали в купу пилу, що злетіла догори і за хвилину кружляння перетворила їх на сіре, поросле мертвим мохом каміння.

А на наступному поверсі мене зупинили два бойові роботи. Перші, створені в цьому світі, ще незграбні, ще не важчі за сто кілограмів, зі смішними кулеметами, замість рук. Вони стояли біля жовтих дверей поверху, над купою розстріляних ними Псів.

Попереджувальний брязкіт:

– Дозвіл!

– У мене його немає, – сказала я.

– Хто там ще? – через ледь прочинені двері й одразу ж:

– Дитина?

– Майже, – сказала я. – А ви?

– Я створив їх, – сказав сивий чоловік у білому халаті.

– Навіщо?

Я ступила в його лабораторію, завалену залізними тілами роботів-невдах, котрі вміли ходити, але не вміли стріляти, або вміли стріляти, але не вміли говорити.

– Ти запитала навіщо?

Я шукала свого друга.

– Тому, що люди не повинні гинути.

Я шукала його не для того, щоб просити допомоги. Мені просто хотілося сказати йому: «О! Привіт!»

– Але Бойовим Роботам теж не слід гинути.

– Дурниці, – сказав чоловік. – Як їм не гинути, якщо я створюю їх саме для війни?

Мого друга тут ще не було. Чоловік у білому халаті ще не створив його.

– Тобі подобається? – запитав він, зірвавши покривало з залізного павука з чорним кулеметом під низьким черевом. З ногами-лезами.

– Ні, – відказала я. – Мій друг Бойовий Робот зовсім інший.

Ще один Дикий Пес.

«Ви ще можете купити тут квартиру» – плакати на поверсі з забіленим в ремонті склом.

«І знайти тут ще трьох мертвих Псів», – дописала я, залишаючи його.

І ще один.

– Агов!!!!

– Є хтось?! – гукнула я.

– ...

– Егей-ей-ей!!!

– ...

Він був останній.

– Усі? – запитав Пес, що стояв під вежею.

Мій милий любий Цуцик.

– Так, – усміхнулася я. – Ти мене похвалиш?

Він хитнув головою і подав знак своїм людям, що почали вилазити з машин та збирати залізні огорожки зі знаками «стоп», щоб до вежі могли під'їхати машини швидкої допомоги.

На нього чекала важка ніч. Ніч між убитими людьми, що їх убили Пси, та Псами, яких убила я.

– Я не зможу провести тебе, – сказав він.

– Я розумію, – відповіла я. – Бувай?

– Бувай, – сказав Пес.

А Залізний Чоловік підморгнув мені.

Розділ 5

Тільки Вовк поїхав проваджати мене. До вокзалу зі скляним дахом і скляним ковпаком над потягами та платформами.

– Зустрінемось, – сказав Вовк.

– Неодмінно, – мовила я.

Я чекала, а він усміхався.

– Що?

Але він похитав головою.

– Щасти.

І не отримавши поцілунку, я пішла до потягу, яким могла б виїхати з Міста Великих Вогнів.

Носії в білих куртках.

– Купіть щось почитати!

Крихітка простує пероном на високих тоненьких підборах. Повз білявку, що здригнулася в клубі пари. Повз двох безглуздо-манірних жінок, що йдуть за нею з контрабасним футляром.

– Мені холодно, – сказала одна.

– Потерпи, – сказала друга.

Повз дівчат із джаз-оркестру, що з'юрмились біля сходів вагона, я підійшла до провідника. Він взяв у мене квиток і запропонував:

– Допомогти?

Я ледь хитнула капелюшком і зробила крок.

Дзвінок, свисток, пара:

– Рушаємо!!!

Я пройшла по килиму вагона й відчинила двері свого купе.

– Здрастуйте, – сказала я.

Чоловік у моєму купе, останній з Диких Псів. Дикий Пес із родимцем на лиці потягнувся до пістолета під газетою на столику.

– Не треба, – сказала я.

І зачинила двері.

Потяг гойднувся. Потяг застукав буферами. Потяг на мить стиснув коридорчики між вагонами. І скляний дах вокзалу повільно поплив над ним.

А в синіх льодах моргу в одній із далеких веж на нескінченних столах лежали тіла Диких Псів, які більше вже ніколи не повернуться на його залиті вогнями вулиці.

Мертві чоловічі тіла.

Тіла розповзаються під пазурами магії, що виривається з них. З хрускотом затверділих м'язів, ре-

бер і шкіри. Безформними чорними шматками. Переливаючись, падаючи на підлогу і залишаючи сліди чорного слизу, вони повзли одне до одного, злипаючись, з'єднуючись у три безликі потвори, яких розділив Вітчим, щоб створити з них душі для Диких Псів.

Вітчим відчинив двері і дозволив потворам потертися об його ноги гнучкими муркотливими кішками.

Потяг пішов. На його місце біля платформи з цифрою «12» повільно підійшов інший. І вже інша білявка здригнулася в клубах його пари, й інша Крихітка пройшла повз нього до свого вагона, залишаючи місто Великих Вогнів, що горітимуть ще безліч тисяч років.

Українська фантастика

Хоменко І., Фоменко В.
Казки для бабусі
/288 с./ м'яка обкл.
Ціна 6,00 грн.

Дід Панас відпочиває, коли казки розповідають Ілля Хоменко та Володимир Фоменко. Тут є все, що миле серцю аматора фентезі – чарівники, змії, принц та русалонька. Тут панує справедливість і герої знаходять-таки істину, хоч і не без пригод. Проте кому заважають пригоди?

У реальному житті автори працюють журналістами в досить специфічному жанрі – журналістського розслідування. Вони теж шукають істину, але зовсім не за казкових умов. Мабуть тому, всупереч нашій реальності, їхні казки такі добрі та мудрі.

Бабусі й дідусі! Мами й татусі! Діти та онуки! Це – казки для вас. Для тих, хто цінує справжнє фентезі!

←-----→
Кожному замовнику -
каталог «Книгоноша» у **ПОДАРУНОК**

Українська фантастика

Авраменки Олег і Валентин
Сутінки великих
/288 с./ м'яка обкл.
Ціна 6,00 грн.

Приємно поговорити з розумною людиною. А з розумним котом?

Це не казка, і кіт без чобіт. Спілкування з ним не обіцяє вам слави Маркіза Карабаса, проте ви обов'язково влізете в халепу. Отже, якщо такий котик трапляється на вашому шляху, краще перейдіть на інший бік вулиці. Але якщо ви любите пригоди, якщо вас не лякає небезпека, сміливо вступаєте у діалог. Цікаве життя вам гарантовано, а разом і Всесвіт врятує, щоб двічі не ходити.

Тонка іронія, захоплива

інтрига, безодня фантазії, гумор – от фірмові риси фантастики від родини Авраменків.

Хочете поспілкуватися з розумними людьми і розумними котами одночасно? Тож відкривайте книжку і починайте читати.

Аренев В.
Бісова душа
/288 с./ м'яка обкл.
Ціна 6,00 грн.

Чому ми любимо фентезі? Мабуть тому, що в душі ще не охолов вогник цікавості до життя, і хочеться вірити у казку, і хочеться її читати. Навіть, якщо скроні зрадницьки сивіють.

Але попереджасмо – діючі особи цієї книжки не скандинавські ельфи, не китайські дракони, а наші рідні вовкула-

ки, чаклуни і навіть, Баба Яга.

Головний герой отримує просте завдання – пронести скриньку зі скарбом у таємниче місце і там закопати. Ну і, як годиться, – не обертатися, не відкривати скриньку, не говорити зайвого... І не боятися. Тож і ви не бійтеся – страховиська тут не справжні, а кінець щасливий. Більше нічого не скажемо, окрім того, що написано цікаво і зі знанням справи. Не відірвешся. Отож і не відривайтеся!

Українська фантастика

СЕРІЯ
АМАНІКА

Левченко О.

Я, Володар...

/288 с./ м'яка обкл

Ціна 6,00 грн.

Хто знає межу між фантастикою і реальністю? Життя сьогодні випереджає найсмівливішу фантастику, а літературні передбачення справджуються частіше за прогнози метеорологів. Олександр Левченко працює у галузі геоінформаційних технологій і щодня своїми руками перетворює фантастику на реальність. А ввечері створює нову фантастику. Карколомні повороти сюжету спираються на точні психологічні портрети, і це

примушує читача вірити кожному слову автора. Хто скаже, що знає межу між фантастикою і реальністю? Тільки той, хто не тямить ні в тому, ні в іншому.

Радутний Р.

Три життя про запас

/288 с./ м'яка обкл.

Ціна 6,00 грн.

Придивись до обличчя ворога. Чи не впізнаєш? А може, ти просто стоїш перед дзеркалом?

Кілька смівливців ведуть нерівний бій проти цілої армії. Вони захищають мир. Воюють проти війни. Вони вбивають і помирають в ім'я життя. Цікаво, а за що воюють їхні вороги?

Візьміть із собою запаси

їжі та питної води. Тому що ця книга не дасть вам відірватися до останньої сторінки. Тому що ви станете учасником галактичної війни. А що в цьому світі бувас захопленим за війну?

Більшість людей вперто твердять, що завжди голосують за мир. Але слово «війна» у назві книжки збільшує її продаж на 30%.

Отож, вперед до перемоги, любий читачу! Якщо ворог не здається, його знищать!

Адреса для замовлень: 04071, м. Київ-71, а/с - 110, «Книгоноша»

Літературно-художнє видання

Генечка ВОРЗЕЛЬСЬКА

**ЯНГОЛЯТКО
В КУТИХ ЧЕРЕВИКАХ**

Відповідальна за випуск *Н. Кудриницька*

Верстка *К. Павлюкова*

Підписано до друку 31.10.2003. Формат 70х90/32.

Умови. друк. арк.10,53. Обл.-вид. арк. 6,51.

Гарнітура SchoolBook. Друк офсетний.

Наклад 2 000 прим. Зам. № 23-497

Віддруковано у друкарні видавництва «Фенікс»,

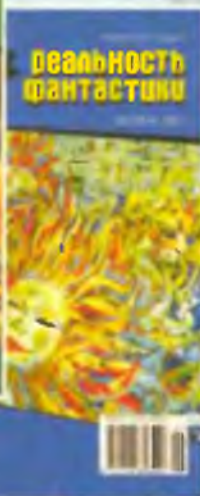
м. Київ, вул. Саксаганського, 2, оф. 3

ТОВ «Джерела М», 04071, м. Київ, а/с 110

Телефон для оптових покупців (044) 467-50-24

**ЗЕЛЕНИЙ
• ПЕС •**

Вперше в Україні –
щомісячний
літературно-художній
журнал
«Реальность фантастики»

Передплатний індекс 08219

ISBN 966-7831-45-0

9 789660 783145

e-mail: irakly@rf.com.ua